O inimă încrezătoare

Lynne Bryant

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

Duke - *un pirat din lumea cea mai înaltă a oamenilor de afaceri, ale cărui buze aveau gustul seducției și al primejdiei...*

Ea s-a lăsat copleșită, dar va putea oare, să găsească acel miracol prin care inima lui să înceapă să învețe din nou să iubească?

Preț 1600 lei

Lyanne Bryant

O inimă încrezătoare

Unu

— Pst! Vino aici, l-a strigat încetişor Marnie Mac Bride în vreme ce păşea pe puntea ambarcaţiunii ei, lungă de zece metri.

Bărbatul înalt, îmbrăcat complet în negru, începând cu cizmele înalte şi bine lustruite, până la pălăria Stetson, s-a oprit, a scuturat din cap şi a privit în jur, la velierele şi iahturile aflate în dană, de-a lungul digului.

— Aici, la mine, l-a chemat iar Marnie, mai insistent de data asta, în timp ce se îndrepta spre balustrada vasului *Vânt năvalnic*.

Dând cu ochii de ea, bărbatul s-a întors pe jumătate şi s-a îndreptat, cu mers legănat, înspre vas.

— Cu mine vorbeşti? A arătat cu un deget lung înspre el însuşi, dar a greşit ţinta şi a indicat ceva deasupra umărului lui.

Altă dată Marnie ar fi râs de expresia comică de pe faţa

lui arătoasă, dar oamenii pe care-i văzuse ea în cârciumă, în urmă cu o jumătate de oră, nu fuseseră în toane prea bune. De fapt, era sigură că unul dintre ei îi strecurase ceva în băutură bărbatului aceluia şi, din câte-i cunoştea, oamenii ăia erau acum pe urmele lui. Era o minune că, până acum, vasul lui aristocratic scăpase intact.

Marnie a păşit uşor pe pontonul plutitor. Acesta s-a clătinat, făcându-l şi pe bărbatul înalt să se clatine şi ea l-a apucat de braţ, ca să-l sprijine.

— Da, da, la tine mă refeream, domnule Duke King.

— Te cunosc? El s-a împleticit, şi-a recăpătat echilibrul, apoi a privit-o cercetător. Ah, fata cu părul de culoarea amurgului şi cu ochii verzi ca marea. Acea fată atât de frumoasă!

Pălăria Stetson îi era împinsă mult pe frunte, ascunzându-i ochii, dar admiraţia din vocea lui o cuceri pe Marnie. Nu-şi dăduse seama că Duke o remarcase la conferinţa din acea dimineaţă. Poate că încă mai existau şanse pentru ea, îşi zise Marnie înainte să audă zăngănitul porţii de la intrarea în unicul port şi vocile furioase ale bărbaţilor care o treziră la realitate. Sosiseră protestatorii.

Strecurându-şi braţul pe după cel al lui Duke, l-a împins în ambarcaţiunea ei.

— Hai cu mine. Repede.

— Mă vrei, fată frumoasă? Poţi să mă ai, a zis el smulgându-şi pălăria Stetson şi făcând o plecăciune adâncă. Ar fi intrat în apă cu capul drept înainte, dacă ea nu l-ar fi ajutat să rămână în picioare. Ochii lui aveau exact aceeaşi culoare ca şi ziua care tocmai lua sfârşit, a constatat ea. Toamnă, o zi gri şi ploioasă. O culoare tristă şi melancolică, ceva ce o atingea drept în inimă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Mulţumeşte-te să ajungi la bord, i-a zis, sprijinindu-l pe omul stângaci cu ochii tulburători, spre vasul *Vânt năvalnic*.

Chiar şi beat, Duke era un bărbat pe care majoritatea femeilor ar fi tentate să-l ademenească, s-a gândit Marnie ajutându-l să ajungă pe puntea din lemn de tek. Dar ei îi plăceau mai mult bărbaţii care zâmbeau. Şi ea constatase un lucru extrem de important când îl privise pe Duke la prezidiul presupusei adunări ultrasecrete a petroliştilor: El nu zâmbea niciodată. Era un om puternic, care ţinuse sub control dezbaterile, cu o mână de fier şi chiar cu furie – în ciuda

protestelor pescarilor şi ecologilor care bruiaseră conferinţa petroliştilor. Şi nu dăduse nicio dovadă de slăbiciune, până în clipa în care nu se dusese singur la cârciumă.

— Iu, hu, hu şi o sticlă cu rom, fredonă Duke, rânjind la ea, pe jumătate agăţat de marginea carlingii, în timp ce ea sărea sprintenă la bord. Cu o altă înclinare bărbatul şi-a pus la loc pălăria Stetson pe părul des şi negru, ca pana corbului, şi a început iar să cânte.

— Iu, hu, hu…

— Sst! Te rog, vino înăuntru şi taci. Ea a aruncat o privire neliniştită peste umăr şi a răsuflat uşurată descoperind că oamenii aceia încă nu se zăreau. Eşti în pericol. Sunt nişte oameni care te urmăresc.

— Cine? Unde? Lasă-mă la ei. S-a ridicat şi s-a clătinat. Ea l-a prins şi l-a dirijat spre cală, dar el şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat pe cele trei trepte. Marnie l-a urmat, ocolind cu grijă trupul întins pe jos, în vreme ce închidea trapa.

O lampă cu kerosen lumina blând încăperea somptuoasă căptuşită cu lemn de cedru. Petrolistul zăcea pe podea, proptit într-un cot şi o privea în tăcere. Majoritatea bărbaţilor ar fi dat drumul la un potop de înjurături… dar nu domnul

King-cel-care-nu-are-emoţii.

— Te simţi bine? Te-ai lovit în cădere?

— Sunt pe moarte, a zis el, punându-şi dramatic o mână pe inimă. Din pricina ta.

— Poate că era mai bine dacă te lăsam în voia spartei, a mormăit ea luându-i pălăria Stetson şi punând-o în cambuza din dreapta calei. A deschis radioul pe baterii şi a găsit de îndată un post cu Zac Seattle. Dar dacă zvonurile pe care le-am auzit în cârciumă se dovedesc adevărate, a continuat pe un ton jos, soarta ta putea include o cafteală zdravănă cu tăvăleală în pene şi catran sau puteai fi răpit şi abandonat pe o insulă pustie din San Juan. Regele Petrol nu este pe placul nimănui prin părţile astea.

— Aşa că te-ai hotărât să mă răpeşti tu? a întrebat el, ridicându-se încetişor. Pun pariu că asta este.

— Eu? Să te răpesc? Dar în ce scop? l-a întrebat Marnie, apoi s-a gândit că nu era o idee chiar atât de rea. Doar venise la Raynaird pentru că vrusese să discute cu King. Însă acum, că îl avea, el nu era capabil s-o asculte sau să-şi amintească ce dorea ea. Dar mai bine a fost să te ascund, înainte ca tu să fii răpit, a continuat, privind prin salon. Cu un oftat de resemnare, s-a

aplecat şi a arătat cu mâna. Haide. Singurul loc în care te pot ascunde este cuşeta din faţă.

— Îmi place din ce în ce mai mult ceea ce aud, a zis el, luându-i mâna şi ridicându-se în picioare, cu o graţie şi o rapiditate surprinzătoare.

— Fii atent la…

— Au! a zis el încetişor, izbindu-şi capul de grindă.

— …căpăţână, şi-a terminat ea fraza. Ce înălţime ai?

Prudent, el şi-a frecat capul lovit.

— Un metru nouăzeci.

— Păi atunci nu încerca să stai drept oriunde în cabină. Nu este o cameră adevărată, a zis ea, împingându-l să se aplece.

El s-a oprit în uşă privind spre cuşeta care ocupa partea din faţă a cabinei. Acoperită cu o pătură albastră şi cu multe perne aurii şi albastre, era de clasă, elegantă şi foarte confortabilă.

— Băiete, ăsta chiar că e un pat pe cinste! E suficient loc şi pentru o orgie!

— Poţi să zici mergi că e un pat, a mormăit ea privindu-l pe Duke care se întindea cât era de lung şi de subţire. Ea s-a aşezat pe marginea cuşetei şi a început să aranjeze aşternuturile

în jurul lui, gândindu-se că-l putea ascunde acolo dacă bărbaţii aceia ar fi început să-l caute în ambarcaţiune.

El a început să cânte încet.

— Chiar nu poţi tăcea? l-a întrebat dorindu-şi să fi fost un alt timp şi alt loc, astfel ca ea să-l poată asculta cântând. Avea o voce frumoasă, de tenor plin, perfectă pentru cântece de dragoste.

O clipă el s-a uitat dezamăgit, rănit, apoi chipul i-a devenit dur, ochii reci şi fără expresie.

— De ce? Nu-ţi place vocea mea?

— Vocea e frumoasă şi mi-ar face plăcere s-o ascult, dar ei coboară pe docuri să te caute. Nu-i auzi?

S-a întins deasupra lui să apuce o pernă.

— Aud doar bătăile inimii mele. Şi pe ale inimii tale.

Mâna lui era fermă dar blândă când i-a atins pieptul. Sfârcurile i s-au întărit pe loc ca răspuns şi Marnie s-a dat înapoi holbându-se în jos, la el, cu surprindere. Asta mai lipsea, a gândit uluită. Niciodată până acum un bărbat n-o făcuse să simtă că rămâne fără aer, atât de… plină de excitare dintr-o simplă atingere. El a continuat să-i mângâie sânii şi ea să-l privească, întrebându-se dacă el îi auzea inima care bătea atât de puternic,

încât să-i spargă pieptul.

Duke a zâmbit uşor şi a început iar să cânte.

La auzul vocii lui, Marnie şi-a reamintit că ar fi trebuit să se gândească la lucruri mult mai importante, de pildă, să-l ocrotească. Cu un oftat de exasperare, s-a aplecat şi l-a făcut să tacă prin cea mai simplă metodă: lipindu-şi buzele de ale lui.

Oh, dragă, oh, dragă, oh, dragă! Nu bănuia că putea avea buzele atât de fierbinţi, a gândit, cuprinsă de panică, Marnie. Sărutarea lui n-ar fi trebuit să o gâdile până în vârful degetelor. N-ar fi trebuit să-i înfierbânte atât de tare sângele. N-ar fi trebuit s-o facă să se simtă atât de feminină, de dorită… atât de excitată.

De ce nu se simţea ea astfel când se săruta cu Gil Green? se întrebă dintr-odată, vinovată pentru că se săruta cu Duke acum când ştia că o să se mărite cu şeful de echipă al tatălui ei. Zguduită de amintirea nedorită, s-a răsucit de lângă Duke şi şi-a apăsat cu mâinile pieptul în care Inima continua să bată neregulat.

Duke s-a întors pe-o parte ca să o privească.

— Dumnezeule, dar un bărbat poate să se îmbete doar datorită sărutării tale, a zis răguşit şi ochii gri ca oţelul au sclipit

de dorinţă.

— Eşti deja beat, i-a şoptit ea.

— Nu contează.

Scoţându-şi braţul, el a tras-o spre el şi a început s-o sărute iar de parcă n-ar mai fi sărutat de o vreme îndelungată nicio femeie. De parcă ar fi trecut ani de dorinţă şi poftă încătuşate în sine şi aşteptând să iasă la lumină.

Dorinţa îi făcea şi ei inima să se înfioare, rugându-se să fie înţeleasă, dar ea refuza s-o asculte, mustrându-se singură pentru că nu se gândea la Gil. Se lupta să se elibereze, dar când Duke a început să protesteze, s-a răzgândit şi şi-a apăsat buzele de ale lui ca să-l mai simtă o dată.

S-ar fi potrivit teribil cu Duke, s-a gândit. Buzele lui o electrizau, o convingeau, o seduceau. Şi, oh, trupul lui atât de puternic era ca o operă de artă. Atât de dur, cu linii curate şi mişcări pline de graţie… ca un ogar de rasă, dar mult mai sexy.

Avea mâinile fierbinţi când şi le-a vârât pe sub puloverul ei şi a început s-o mângâie cu vârfurile degetelor pe sâni. Răspunsul ei a fost rapid, dar de zece ori mai puternic decât altă dată, inundându-i trupul de dorinţă. Şi dorinţa continua să crească, pe măsură ce el o mângâia.

— Undeva, sub puloverul ăsta se ascunde o comoară, a murmurat el. Am de gând s-o găsesc.

Vorbele lui au trezit-o pe Marnie din tulburarea în care o înfăşuraseră mâinile şi sărutările lui.

— Oh, ba nu, n-o s-o găseşti, a zis, îndepărtându-se brusc de el.

Duke s-a întins din nou după ea, dar Marnie l-a oprit cu un fel de „stai binişor, şi dă-mi pace”.

— Nu? a întrebat-o el dezamăgit.

Marnie a scuturat din cap, întrebându-se de ce l-o fi lăsat să-şi ia atâtea libertăţi. Ea nu dorea şi nu avea nevoie de aşa ceva, şi-a spus în sine, înspăimântată. Nu acum când avea deja un alt bărbat de care trebuia să-i pese.

Duke a privit-o lung un moment, apoi oţelul a ieşit iar la iveală în ochii lui, făcându-i reci şi duri.

— Ai perfectă dreptate, i-a zis uşurel. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă. S-spune cum te cheamă?

— Marnie. Marnie Mac Bride.

— Marnie… Marnie din mare. Şi-a închis ochii şi a oftat. Cred că o să te visez o vreme, vrăjitoare a mării, pentru că, deodată, mă simt foarte…

Încet, Marnie s-a ridicat, s-a strecurat la capătul cuşetei şi l-a privit încă tulburată de senzaţiile pe care i le trezise.

De ce erau atât de reci ochii lui, se întreba, când buzele îi erau atât de fierbinţi?

Zgomotele vocilor se apropiau pătrunzându-i în gânduri şi ea l-a acoperit repede pe Duke cu pernele, admiţând chiar, în vreme ce făcea asta, că nu era o treabă de bun-simţ. Bărbaţii l-ar fi găsit din două mişcări, în cazul că l-ar fi căutat pe vas. Dar ea n-avea să le dea voie la bord, a hotărât, în vreme ce închidea cu grijă uşa cabinei principale şi se aşeza în cală.

— Unde dracului să se fi dus?

— Nu putea ajunge departe după picăturile pe care i le-ai pus în băutură. Sunt atât de tari, încât pot doborî şi un taur. Poate cade în apă şi se îneacă.

— Drace! Sper că nu, a vorbit un al treilea bărbat. Poate că e pe una dintre ambarcaţiuni. Să-l căutăm în bărci.

— Grozav de bună ideea. O să începem cu *Vântul năvalnic*. Mac Bride, sunteţi acolo?

Vocea a făcut-o pe Marnie să treacă la acţiune. Stingând lampa, a împins puţin trapa şi a ieşit prin unica deschizătură, stând pe treapta de sus a calei.

— Care-i problema, băieţi? i-a întrebat pe cei trei bărbaţi care stăteau pe doc.

Un tip ciufulit, cu puloverul întins, mai să plesnească pe el, s-a apropiat.

— Ai pe cineva acolo jos, cu tine?

— Sunt doar eu cu radioul. De ce? a întrebat Marnie, recunoscându-l. Sampson avea prin insule reputaţia de a fi un terorist care se enerva repede şi popasul de la cârciumă nu făcuse decât să-i mărească furia şi să-i ascută limba. De fapt, niciunul dintre cei trei nu părea a se sinchisi dacă cineva afla că ei îl urmăreau pe Duke.

— Îl căutăm pe King. L-ai văzut cumva? a întrebat cel de-al doilea om, Booring. Cel mai înalt, îmbrăcat în pantaloni murdari şi o jachetă ponosită, era Haigen, un agitator din Anglia, aflase Marnie, şi el fusese cel care dirijase scandalul la întâlnire. Faptul că avea ceva care arăta precum un pistol, în buzunarul jachetei, a făcut-o să se cutremure.

— De ce-l căutaţi, Booring?

— Nu-i ceva la care să se gândească frumosul tău cap, i-a răspuns Haigen, aruncându-i o ocheadă care i-a produs fiori de gheaţă pe şira spinării. Zăvorul firav de la trapă nu l-ar fi oprit

dacă-şi punea mintea să vină, şi ea tocmai asta voia să evite. Şi nimeni dintre marinari nu-i putea veni în ajutor de-ar fi avut nevoie. Nu era nimeni să sară în ajutorul lui Duke.

— Mi-aţi văzut cumva pisica? a întrebat Marnie, ajungând brusc la o altă decizie.

După cum nădăjduise, întrebarea a părut a le abate atenţia.

— Pisica? Cui îi pasă de pisica ta? a zis Sampson, întinzându-se.

— Trebuie s-o găsesc şi să plec, a zis ea cu o voce mai ascuţită din cauza fricii. Aici, vino, Clarence, aici Clarence!

Booring a ţintuit-o bănuitor cu privirea.

— Doar n-ai de gând să navighezi la miezul nopţii?

— Este lună plină şi vântul bate în direcţia bună, aşa că nu mi-ar lua decât puţine ore, ca să ajung acasă, zise Marnie chemând din nou pisica, rugându-se ca măcar o dată în viaţă Clarence să uite că era un motan atât de independent şi să vină când era chemat.

S-a zărit o umbră gălbuie pe doc şi o pisică a ţâşnit căţărându-se pe puntea din faţă. Marnie a răsuflat uşurată.

— Vino aici, nesimţit bătrân, a zis blând şi s-a întins să

apuce pisica de pe acoperişul cabinei. După ce a tras-o repede de urechi, a vârât-o înăuntru, şi-a agăţat jacheta largă de un cârlig din cală şi a sărit afară, închizând trapa în urma ei.

— Aşteptaţi să mă împingeţi, vreţi? a întrebat, trăgând fermoarul jachetei şi a început să manevreze pânza de la pupă. Până au ajuns bărbaţii, ea întinsese pânza. Salutându-i, a scos ambarcaţiunea din radă. Ca să fie mai clar, a ridicat şi cealaltă pânză, apoi s-a aşezat ca să se bucure de călătoria spre casă, la Mac Bride Boatyard în insula San Juan.

Slavă Domnului, luna plină îi lumina drumul, fiindcă altfel n-ar fi avut unde să se ducă. Raynaird Resort se afla în unicul golf adăpostit de pe insula asta, care era proprietate privată. Munţii împăduriţi dădeau drept în mare şi colţi de stâncă, parţial ascunşi, alţii complet acoperiţi de flux, mărgineau malurile. Douăzeci şi cinci de ani de marinărit o făcuseră pe Marnie să ştie să respecte cum trebuie apele acestea.

Douăzeci şi cinci de ani de marinărit îi mai dăduseră şi o libertate fantastică. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să simtă mânerul cârmei ca pe o fiinţă în mâna ei, să audă vântul mugind prin velatură, să simtă gustul apei sărate pe buze. Fericirea ei ar fi fost completă dacă măcar ar fi avut un soţ care

să împartă cu ea dragostea de mare şi care s-o şi iubească, nu numai să aibă nevoie de ea.

— Deci, o vrăjitoare a mării m-a răpit, după toate cele, a zis Duke, târându-se din cală în carlingă.

Marnie i-a zâmbit, apoi s-a încruntat când el a alunecat.

— Stai jos, înainte de a cădea peste bord, a zis ea, dorindu-şi să aibă o pereche de pantofi de punte care să i se potrivească lui. Tălpile cizmelor erau periculos de alunecoase.

— Da, madam!

El s-a aşezat lângă catargul de la pupă, desfăcându-şi larg picioarele şi proptindu-se cu un braţ de acoperişul cabinei, arătând atât de relaxat şi de sexy, încât Marnie nu-şi putea lua ochii de la el. Vântul îi ciufulea părul negru, des, tuns impecabil şi i-l aducea până pe frunte în dezordine, lumina lunii i se juca pe chip făcându-l să arate periculos, excitant şi arătos.

— Nu-ţi pasă că te-am răpit? l-a întrebat, folosind chiar vorbele lui. Când o să se trezească din beţie, o să-i povestească de ce plecaseră din dană. Şi spera că el avea s-o creadă.

El s-a încruntat, reflectând la întrebare, apoi a scuturat din cap.

— Ba nu. A trecut multă vreme fără nicio aventură

excitantă în viaţa mea. Şi chiar fratele mai mic, Dev, îi calcă pe urme. Eu, tot ce fac e să stau acasă şi să mă ocup cu afacerile. Mda, dar asta înseamnă că mi-am ţinut nasul pe tocilă…

— Şi ochiul pe ceas, a zis ea amintindu-şi de motivul pentru care voise să-l contacteze pe Duke la conferinţă. După ce îl observase cum condusese o întâlnire de mare importanţă, decisese că el nu i-ar fi acordat niciun pic de timp, cu atât mai puţin timpul de a-i asculta propunerea. Mai ales că ea s-ar fi rătăcit în detalii neimportante pentru propunerea propriu-zisă. O neglijenţa care ar fi fost foarte greu de explicat unui om de afaceri, plin de succes.

— Să-l ia dracu' de nas, a zis Duke fluturându-şi braţul prin aer. Ce-mi pasă de timp când am fost sechestrat de un pirat frumos care navighează cu mine noaptea, în lumina lunii? Asta da aventură! Asta e cu adevărat palpitant.

— Să nu-mi spui că n-ai mai avut şi alte romane în viaţa ta?

— Niciunul.

Marnie l-a privit pe Duke, gândindu-se că era cam trist faptul că lui i se părea că nu i se mai întâmplase aşa ceva în viaţa lui. Nu că l-ar fi crezut. Era atât de chipeş, încât femeile

trebuiau să alerge în întâmpinarea lui. Şi chiar de-ar fi avut nevoie de un grăunte de poveste de dragoste, ea n-avea poftă să i-o ofere. Şi-aşa era destul de tulburată în legătură cu propunerea lui Gil, ca să mai adauge şi alte complicaţii.

Deodată, Duke a început să râdă, apoi s-a oprit, brusc, cu o mutră uimită şi din nou a râs.

Marnie i-a zâmbit. Râsul lui era răguşit, mai mult ruginit parcă.

— Ce-i atât de caraghios? l-a întrebat ea.

El a tresărit şi şi-a trecut mâna peste faţă.

— Eu nu râd niciodată, a zis şi a izbucnit iar.

— Acum văd că râzi, i-a zis, râzând şi ea împreună cu el. S-ar părea că aveai nevoie să râzi. Dar ce-i atât de nostim? l-a întrebat din nou, când el s-a oprit şi şi-a luat capul în palme.

— Ooooh… e teribil, a zis şi a gemut, respirând greu când şi-a ridicat capul. Când m-am trezit, eu… Am zărit ceva cu un ochi şi trei picioare… S-a ridicat, şi ea a început să zâmbească aşteptând continuarea. O pisică doar cu un ochi şi trei picioare stătea în faţa mea.

Marnie a chicotit.

— Asta era Clarence, pisica mea de atac.

— Deci n-am avut halucinaţii. A dat din cap ager. Înseamnă că m-am trezit din beţie.

— Am oarece rezerve în privinţa asta, a zis ea. Amintindu-şi de discuţia protestatarilor de pe chei, la care trăsese cu urechea, s-a minunat cât de rezistent era el. După picăturile pe care i le turnaseră în băutură, el ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea sub masă. De fapt, cred că ar trebui să mergi jos şi să te întinzi din nou.

— Şi să mă lipsesc de toate astea? 0 femeie frumoasă. O lună plină. Vântul în pupă.

— Fii atent la cap, că o să întind pânzele, l-a prevenit şi s-a pregătit s-o facă. El s-a mişcat ca s-o ajute, dar ea I-a îndepărtat. Stai liniştit. Mă descurc şi singură. Tu nu faci altceva decât să-mi stai în drum.

Dându-se înapoi, el a dat din cap admirativ.

— Eşti un marinar de toată isprava.

— Pentru o femeie?

— Ba nu. Ca marinar, pur şi simplu.

— Păi e şi cazul. Navighez încă de când aveam cinci ani. Tatăl meu construieşte ambarcaţiuni.

— Şi pe asta a făcut-o el?

— Nu. Eu. Ca să fiu cinstită, de fapt eu am restaurat-o.

— Minunat. Ei a privit-o. Ochii lui erau foarte grăitori şi Marnie şi-a simţit obrajii arzând, în ciuda aerului rece al nopţii. În cele din urmă, el i-a zâmbit uşor şi s-a ridicat.

— Unde te duci? l-a întrebat.

Duke se îndrepta spre cuşetă.

— Acolo. Îmi vine să urlu la lună.

— Duke, te rog, aşază-te. El a scuturat din cap, şi ea la fel, dar din exasperare, şi a continuat: Măcar pune o centură călduroasă, de salvare, pe tine. Nu vreau să fiu răspunzătoare dacă o să cazi în apă. Ăsta nu e Gulf Coast, să ştii. Nu poţi rezista mai mult de cinci minute în apa asta îngheţată.

Chiar în clipa aceea un val a măturat puntea şi jetul l-a izbit pe Duke drept în faţă. El a tuşit şi a scuipat şi şi-a şters faţa cu mâneca puloverului.

— M-ai convins.

— Centurile sunt jos. Şi dacă tot te duci acolo, vrei să deschizi şi radioul? l-a întrebat ea, sperând că, odată ajuns în cabina încălzită, el o să adoarmă din nou, înainte de a-şi aminti motivul pentru care ajunsese acolo.

Dar îi subestimase autocontrolul, pentru că, drogat sau nu,

el se întoarse imediat, cu o jachetă groasă, de salvare, pe el. Cu un oftat de resemnare, ea a pescuit din dulăpior o sfoară, apoi s-a aplecat şi a început să-i încheie legăturile de siguranţă, în jurul pieptului.

— Care vasăzică vrei să mă strângi în braţe, nu-i aşa? a întrebat-o, înconjurând-o cu mâinile şi lipind-o de pieptul lui puternic.

Ea a simţit că i se înmoaie genunchii, că o gâdilă ceva în degetele de la picioare, că-i slăbeşte autocontrolul şi s-a trezit că îl avertizează ascuţit, mai mult pentru sine decât pentru el.

— Păzeşte!

— Nici măcar o sărutare mică?

— Ce găseşti mic la sărutările tale? a zis ea amintindu-şi cu mare acuitate de cele pe care şi le mai împărţiseră. Desprinzându-se din braţele lui, s-a dat înapoi.

— N-ai decât să te închei singur mai departe.

El a privit pe deasupra umărului, la cureaua care-i atârna în spate, apoi s-a uitat la ea şi a ridicat, sardonic, o sprânceană.

— Ce-i puişor?

— Nu doresc să fiu acuzată că-mi iau anumite libertăţi faţă de prizonierul meu, a glumit ea, gândindu-se că mai

degrabă ar muri decât să-i încheie cureaua dintre picioare.

— Vrei să-mi spui, că nu m-ai răpit ca să mă păstrezi sub formă de sclav sexual? a întrebat-o, stând cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri.

Ea a răsuflat profund, încercând să-şi calmeze stomacul care protesta, apoi i-a atins braţul.

— Te rog, fă-mi plăcerea, Duke. Dacă ţi s-ar întâmpla să-ţi pierzi cunoştinţa şi să cazi în apă, n-aş reuşi sub nicio formă să te scot singură din apă. Şi-aşa mă simt destul de vinovată că te-am adus aici în starea ta. N-o să mi-o pot ierta niciodată, dacă ţi se întâmplă ceva.

El s-a încruntat.

— Îmi porţi de grijă?

— Ei bine, da.

— Nimeni nu-mi poartă vreodată de grijă.

— Ştiu. Tu eşti un bărbat matur, puternic şi nu ai nevoie să vadă cineva de tine, dar, te rog, fă ceea ce-ţi cer. L-a mai strâns o dată de braţ, înainte de a-l elibera.

— Perfect, o să stau îmbrăcat în asta, a zis, încheind cureaua cu inelul. Apoi s-a apropiat. Dar încă mai aştept o sărutare.

— Iei mită?

— Niciodată, i-a zâmbit uşor, cu o clipă înainte de a-i captura buzele. Nu cer decât plata cuvenită.

Sărutul lui a zdruncinat-o pe Marnie în asemenea hal, încât a uitat să manevreze pânzele, până când o pală de vânt a clătinat tare ambarcaţiunea, azvârlindu-l pe Duke tocmai în partea de jos a pupei. Marnie l-a apucat cu o mână, şi a manevrat cârma cu cealaltă, reuşind să aducă barca, din nou, sub control.

— Măiculiţă, ăsta zic şi eu sărut, a spus Duke.

În mod clar, s-a gândit Marnie, era necesar să lupte ca să-şi aducă sub control şi propriul corp. Genunchii încă îi mai tremurau, inima îi bătea neregulat şi simţurile îi erau tulburate. Ce anume din bărbatul ăsta o atrăgea atât de tare? se întreba. Duke King era sigur un bărbat periculos şi începea să-şi dorească să-l fi lăsat acolo, pe ţărm.

El s-a ridicat în picioare, a mai sărutat-o o dată şi înainte ca ea să poată protesta, s-a îndreptat spre carlingă.

— Unde te duci? l-a întrebat, când el a început să se caţere pe acoperişul cabinei. Putea să se mustre oricât pentru că-l adusese la bord, dar acum n-avea nicio poftă să trebuiască

să-l pescuiască din mare.

— Vreau să urlu la lună. După sărutul ăsta simt că vreau să urlu mai tare ca oricând.

Rapid, ea a legat centura de siguranţă de ambarcaţiune.

— Fii atent! Cizmele tale sunt alunecoase.

— Da, madam, a zis el în timp ce înconjura cu braţul catargul principal şi se întindea în bătaia vântului.

Marnie şi-a ţinut răsuflarea şi s-a rugat ca vântul să ţină, apoi a observat cu încântare cum piratul înalt şi-a dat capul pe spate şi a început să-i facă serenade cu un cântec voluptuos din Piraţii din Penzance. Terminându-l, s-a legănat din nou de catarg, apoi a început un alt cântec. Pentru prima oară în viaţa ei Marnie s-a trezit dorind să poată cânta, ca să i se alăture lui. Şi s-a pomenit gândind că era foarte fericită pentru că-l luase pe Duke la bord. Periculos sau nu, nu ar fi dat încântarea de a primi serenade de la Duke, pentru toată stelele din cer. Depăşea cu mult cel mai romantic dintre visurile ei cu ochii deschişi.

— Eu nu pot cânta, ştii, i-a zis el când a terminat.

— Nu? Dar ce-ai făcut în ultimele cinci minute? l-a întrebat complet aiurită.

— Am cântat, a zis el, apoi a râs scurt. N-am mai făcut

asta de foarte multă vreme.

— Păi, atunci mai cântă. Îmi faci o mare plăcere. Dar, te rog, coboară. În felul ăsta te pot auzi mai bine.

Surprinzător, dar el s-a reîntors până în cală. O clipă după aceea, Marnie se întreba dacă fusese o idee chiar atât de grozavă, în vreme ce el se legăna tot mai aproape, până a înconjurat-o cu braţul.

— Aşa e mai bine? a întrebat-o, privind drept în ochii ei mari, rotunjiţi.

Ochii i s-au mărit şi mai tare când a înţeles că aceasta era prima oară când el îi zâmbise chiar ei, cu adevărat. Toate celelalte zâmbete fuseseră încordate. Acesta era cald, larg şi minunat… şi îi producea senzaţii contradictorii. Dându-i un ghiont uşor, l-a împins jos, pe banchetă.

— Cântă, i-a comandat.

— Ai, ai, căpitane, a zis el şi a început să cânte o şansonetă despre mare, care ei i-a adus repede lacrimi în ochi.

Neatentă, le-a şters şi l-a privit în faţă, studiindu-i forţa maxilarului, obrajii frumos modelaţi şi forma elegantă a nasului. Dar ochii lui o fermecau cel mai mult. Ochii gri ca oţelul, care o priviseră cu răceală înainte, acum erau vioi ca argintul-viu.

Brusc, el s-a oprit din cântat şi a râs.

— Sunt răguşit. Ai observat că vocea mea s-a încurcat la o notă? O să încerc din nou. Do, re, mi, fa… A continuat gama până când a urcat la nota înaltă pe care o greşise. Aşa, te-am găsit, la-diez. Nu te mai poţi ascunde de mine. Acum… Şi a cântat din nou.

În vreme ce Duke cânta, Marnie a început să se întrebe dacă era adevărat că naviga în lumina lunii cu un bărbat de vis, chipeş şi sexy. Oare el cânta cântecele de dragoste… pentru ea? Şi oare avea să se sfârşească vreodată această noapte magică în lumina lunii?

Dumnezeule! Se sfârşea chiar acum, a realizat Marnie după câteva clipe, când a văzut norii negri, la strâmtoare. Începea furtuna chiar din zona unde erau ei.

— Duke, te-ai trezit din beţie? l-a întrebat ea cu o voce ascuţită din cauza îngrijorării.

Doi

Duke s-a oprit din cântat şi i-a zâmbit. Probabil că era cea mai drăgălaşă mică doamnă pe care-o văzuse în viaţa lui, se gândea, admirând felul în care lumina lunii îi transformase părul într-o cascadă de foc auriu. Stătea acolo pe punte, stăpânea uşor ambarcaţiunea, senină, arătând de parcă tocmai atunci ieşise afară din mare.

— Duke, te-ai trezit din beţie? l-a întrebat din nou.

— Trezit? Cum poate fi treaz un bărbat îmbătat de lumina lunii şi de o zeiţă superbă a mării?

— Duke, e ceva serios. Ai navigat vreodată cu asemenea vas?

Îngrijorarea din vocea ei a pătruns până în gândurile lui senine.

— Eu sunt un om al uscatului. De ce?

— Pentru că o furtună puternică de vânt vine drept spre noi şi o să trebuiască să ţii cârma, în vreme ce eu mă duc să cobor pânzele.

— Să ne-ajute Dumnezeu, a mormăit el apropiindu-se de ea.

Cu mâna pe cârmă, Duke a devenit deodată pe deplin conştient de puterea vântului în pânze.

— Dacă nici asta nu-i o furtună puternică, atunci ce e? i-a strigat lui Marnie, care manevra rapid în partea din faţă a bărcii.

— Asta e o mică mustrare venită de la Zeus, i-a întors-o Marnie. Adu-ţi aminte, mi-am încredinţat viaţa mâinilor tale.

Duke lupta cu ceaţa din creierul lui, dorind să fie suficient de treaz ca să ducă la capăt treaba aia periculoasă. Ar fi preferat să-şi poată pune propria viaţă în mâinile lui Marnie, căci în momentul acela pe ea te puteai baza mai mult decât pe el.

— Pune-ţi o centură de siguranţă, a răcnit el şi a răsuflat uşurat când a constatat că ea se şi legase cu centura, de catarg.

Marnie era atârnată de catarg şi-l privea luptându-se cu cârma, în vreme ce vântul încerca să o ia pe sus. Apoi a simţit schimbarea, a simţit controlul pe care Duke îl luase asupra ambarcaţiunii. Ţinea cârma cu îndemânarea unui adevărat pirat… de parcă se născuse lângă catarg, s-a gândit, începând să manipuleze pânzele. N-a durat prea mult şi a sfârşit treaba.

— Înţelesesem că eşti un om de uscat, i-a zis zâmbitoare, când a reluat cârma.

Încântat, el i-a întors zâmbetul, întrebându-se când s-a

simţit el ultima oară atât de puternic lângă o femeie.

— Noi doi facem o echipă grozavă, nu-i aşa?

— Precis că da, a zis ea, gândindu-se că el arăta mai degrabă ca un băieţandru când zâmbea şi se întreba cum de reuşea să-şi păstreze expresia asta destinsă pe chip.

— Dar, apropo, încotro ne îndreptăm? a întrebat el.

Ea a arătat spre un munte mic, drept în faţa lor.

— Mergem să ne adăpostim după insula aia de-acolo. Trebuie să reuşim, înainte de a dispărea luna.

Atunci, furtuna i-a izbit cu cea mai mare forjă, lovind în pânze.

— Du-te jos, Duke, a zbierat ea, dându-şi deoparte părul din ochi, astfel încât să poată vedea.

— Nici vorbă. Rămân cu… tine! a răcnit el, în vreme ce un val a năvălit drept peste capul lui, exact în partea unde se afla.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, a strigat ea luptându-se cu cârma. Furtuna asta era aşteptată de două zile.

— Nu te îngrijora. E în regulă, a zis el, încercând s-o liniştească. Era convins că or să supravieţuiască. Mica zeiţă a mării se pricepea să-şi facă treaba.

— Dumnezeule! Ce-am spus? Nu eşti câtuşi de puţin în pericol aici, cu mine. Am trecut prin furtuni mai rele decât asta. În plus, erai într-un pericol mult mai mare acolo, pe ţărm.

— Ce? Alt val a năvălit peste ei şi, timp de zece minute, Marnie a fost prea ocupată ca să-i răspundă. Când el s-a apucat serios de treabă şi a început să tragă de frânghii, ea l-a lăsat, după ce l-a avertizat cu severitate că trebuie să fie atent cu degetele când mânuieşte scripeţii.

Insula s-a ivit la pupă şi, după câteva minute, Marnie a mers în zigzag ca să atingă gura micului golf, în siguranţă. Duke privea la valurile care se spărgeau tocmai sus pe stâncile din port şi la stâncile pe lângă care treceau ca să ajungă în locul strâmt şi adăpostit al golfului.

— Am reuşit! a răcnit el, apoi s-a simţit aiurit, pentru că dintr-odată vântul nu-i mai urla în urechi şi nici valurile nu se mai spărgeau cu zgomot. Liniştea nu mai era tulburată decât de fluturarea uşoară a pânzelor. Era de parcă ar fi intrat într-un paradis pierdut.

Ea a râs cu satisfacţie.

— Acum să nu-ţi închipui că a fost cine ştie ce aventură. Stâncile nu sunt chiar atât de apropiate pe cât par.

— Tot m-au înnebunit, a zis el, rânjind.

Marnie a râs.

— Trebuie să admit că eşti un bărbat pe care nu-i rău să-l ai aproape în timpul unei furtuni.

Marnie urmărea îngrijorată, în lumina argintie a lunii, să găsească locul ei preferat pentru a ancora, înainte ca astrul să dispară cu desăvârşire.

— Ţine cârma până las eu ancora, a zis ea, apoi i-a explicat clar şi concis ce dorea să facă el.

Duke era uimit cât de uşor i se părea şi când ea a venit în carlingă, după câteva minute, i-a spus:

— Te pricepi să dai ordine ca un căpitan încercat. Ţi s-a întâmplat de multe ori?

— Când ai o grupă de adolescenţi pe care-i înveţi să navigheze, e musai să te pricepi să le captezi atenţia.

— Înveţi puştii să navigheze?

— Printre altele.

— Sună interesant şi aş vrea să aflu mai multe despre asta pe urmă, a zis el, apoi şi-a plimbat mâna pe ambarcaţiune. Şi, că tot a venit vorba, cum te pot ajuta să strângi pânzele?

Se înţelegeau bine la treabă, gândea Marnie plăcut

impresionată de bunăvoinţa cu care Duke primea ordinele. Îi mai plăcea şi felul în care fredona fericit, şi mişcările pline de graţie cu care se întindea, precum un animal de munte. Avea picioarele lungi şi puternice, trupul bine antrenat şi se întreba cum de se afla într-o formă atât de bună de vreme ce, evident, petrecea ore îndelungate în spatele unui birou.

Duke s-a oprit din fredonat şi s-a uitat în jur, pe punte.

— Da, îmi place aventura asta din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trece, a zis răguşit, îngustându-şi ochii.

Deodată, Marnie s-a speriat de ceea ce făcuse. Ancorase de bunăvoie, noaptea, lângă o Insulă pustie, împreună cu un bărbat foarte sexy. Şi nu era decât un singur pat pe ambarcaţiune.

— Oh, nu! a exclamat Marnie şi a aruncat brusc spre Duke husa pânzelor. Uimit, Duke s-a ridicat s-o prindă şi s-a izbit violent cu capul de catarg. Marnie a privit disperată cum este catapultat peste bord.

— Oh, Dumnezeule, te rog, ajută-ne, s-a rugat Marnie, începând să tragă de frânghia de siguranţă cu care era legat Duke de bord.

Îşi pierduse cunoştinţa, dar centura de siguranţă îl ţinea cu

capul afară din apă, în vreme ce ea îl trăgea lângă barcă. Aplecându-se peste parapet l-a atins neliniştită pe faţă. Era rece gheaţă, dar, slavă Domnului, îi putea simţi răsuflarea, cu degetele.

— Duke, Duke, trezeşte-te.

El a mormăit şi a tuşit, dar n-a răspuns şi ea n-a mai pierdut timpul, căci orice secundă pe care o petrecea în apă îi sporea şansele de a muri datorită temperaturii joase. Trebuia să-l urce cât mai repede la bord. Ducând carena într-o poziţie potrivită, a legat centura lui Duke de frânghie şi a început să-l tragă.

I-a apărut la vedere capul lăsat pe-o parte, şi Marnie s-a străduit să nu urle, dorindu-şi să aibă şase mâini ca să-l poată proteja de lovituri, în vreme ce apleca mult catargul şi-l aducea pe el la bord. Atârna moale şi ea a deschis trapa, coborându-l cu grijă în cabină.

A aprins repede lampa cu kerosen, apoi s-a aplecat deasupra bărbatului încă inconştient. Avea buzele vinete, pielea palidă, şi leşinase. Lui Marnie nu-i plăcea câtuşi de puţin această stare de lucruri.

Clerance a ţâşnit pe podea, a lins faţa lui Duke şi a scos

un „mi-au” de îngrijorare.

— Ştiu, ştiu, i-a zis Marnie lui Clerance, începând să desfacă centura de siguranţă.

— Trebuie să îndepărtăm hainele astea. Altfel, poate muri de frig.

I-a scos jacheta, apoi i-a tras puloverul, gâfâind de atâta efort.

— Dumnezeule! E mai greu decât pare, a mormăit, apoi a respirat repede privind la pieptul lui. Nicio mirare. E numai muşchi.

Ridicându-se, s-a dus în baie şi a adus un teanc de prosoape din dulăpior. După ce a înfăşurat unul în jurul capului lui Duke, i-a acoperit pieptul cu celălalt, apoi a început să-i tragă cizmele.

— N-or să mai fie bune de nimic, ceea ce e păcat, pentru că erau frumoase. Şi scumpe. A oftat cu resemnare. Atâta trudă ca să capeţi nişte bani de la King Oil. Duke n-o să fie într-o stare prea bună când o să se trezească. Dar, important era să ajungă să se mai trezească!

A început să-i scoată pantalonii, recunoscătoare pentru faptul că nu erau pantaloni din aceia lipiţi de piele. Dar chiloţii

lui negri erau foarte strâmţi, a descoperit apoi, făcându-i inima să stea în loc la vederea coapselor lui musculoase, în timp ce îndepărta pânza udă de pe ele.

— Crezi că el şi-a închipuit că o să fie total dezbrăcat de cineva necunoscut, Clarence? l-a întrebat încet pe motan. Şi încă de o femeie?

— Mi-au!

— Ai perfectă dreptate, Clarence. Sigur că s-a gândit. Dar o să ne îngrijim de asta mai târziu.

Imposibil să-şi ţină ochii închişi, Marnie a înfăşurat prosoapele în jurul părţii de jos a trupului lui King, înainte de a începe să-l frece ca să-i usuce pielea. Frisoane violente îi zguduiau corpul şi Marnie era tentată să-l frece mai uşor. Dar trebuia să-i încălzească sângele cu orice preţ, dacă voia să-l facă să supravieţuiască.

Tocmai se zbătea să afle cum o să-l vâre în pat când el a mormăit şi a început să tragă de prosoape. Ea l-a oprit, dar el i-a apucat mâna cu o putere uimitoare pentru un bărbat semiinconştient.

— Duke? Mă auzi? Trezeşte-te, l-a strigat Marnie.

Genele lui s-au deschis uşor şi el s-a holbat la ea, cu dinţii

clănţănind în gură.

— Frig… frig…

— Ştiu, dar dacă te poţi ridica, ne ducem în pat.

Ochii i s-au închis şi Marnie a simţit cum mâinile îi cad moi. I le-a frecat, încercând să-i dea ceva din puterea ei.

— Duke, ajută-mă. Nu te pot căra singură. Trebuie să mă ajuţi.

El a deschis ochii şi ea a înţeles efortul pe care-l făcea să stea treaz. Avea trei motive zdravene să-şi piardă cunoştinţa: picăturile de drog, lovitura de la cap şi baia rece în mare. Orice bărbat normal rămâne fără cunoştinţă, dar nu Duke King. El a mormăit din nou.

— Hai Duke. Ridică-te. Poţi s-o faci, l-a încurajat, trăgându-l de mâini.

Fără un cuvânt, el s-a ridicat încet. Prosoapele i-au căzut pe genunchi şi Marnie i-a înfăşurat repede unul în jurul taliei. Când i-a sprijinit braţul de umărul ei şi i-a pus mâna pe spate, el a scos un:

— Drace!

— Ai ceva rupt? l-a întrebat privind îngrijorată spre spatele lui. Catargul te-a lovit zdravăn.

Prudent, el şi-a mişcat umerii şi şi-a mişcat braţul.

— Nu cred… doar nişte vânătăi.

— Păi o să fii tot o vânătaie, dacă nu te bagi în pat. Acum foloseşte-mă pe mine ca pe un baston. Nu te teme să te sprijini de mine. Sunt puternică.

Cu ajutorul lui Marnie, Duke s-a înălţat pe propriile picioare, apoi s-a agăţat de ea, cu capul pe un umăr, cu braţul pe pieptul ei.

— Mda. Aşa de delicată… dar aşa de puternică.

La Duke nu era ceva extrem de delicat, s-a gândit Marnie, în vreme ce se îndreptau spre cabina din faţă. Cu o mână ea a dat deoparte păturile şi, după ce el a căzut pe pat, l-a acoperit, căutând un sac de dormit de mărime potrivită. De-abia după aceea şi-a oferit un răgaz ca să răsufle uşurată.

El îşi pierduse din nou cunoştinţa, clar acum avea o şansă de supravieţuire. Acum tot ce mai putea ea face era să bage ceva fierbinte în el.

În timp ce apa din ibric fierbea, i-a luat hainele ude de pe jos şi a împăturit repede pânzele. Satisfăcută că aveau o noapte înainte, s-a întors jos şi a închis trapa, tocmai când începuse să plouă.

Cedrul care placa pereţii, lucea la lumina lămpii şi flăcările de sub ibric începuseră să încălzească salonul. În alte circumstanţe, Marnie ar fi putut fi satisfăcută.

Dar piratul din cabina din faţă n-o să fie câtuşi de puţin satisfăcut, când o să se trezească, a presupus Marnie. Şi nu-i putea face nicio vină. Oftând, a început să facă ceaiul.

Trebuia să fie în iad, s-a gândit Duke, şi, fiind încă culcat, lupta să-şi controleze panica crescândă din el. Iadul era fierbinte şi plin de demoni care-i loviseră spinarea şi umerii cu ciocane imense şi acum se străduiau să-i dea nişte găuri. Prin craniu. Mai îngrozitor de atât, ceva îl apăsa pe piept, trăgându-l în jos.

Încet, Duke a deschis ochii… şi a întâlnit dezaprobarea uimită a unei pisici cu un singur ochi. Cu un „mi-au" de dispreţ, pisica galbenă s-a ridicat – pe trei picioare – apoi a dispărut de lângă Duke.

Luptând din greu să iasă de sub teancul de pături, Duke s-a ridicat brusc. Şi s-a izbit drept în cap.

Cu un „ah" mormăit a căzut înapoi între perne, exact în clipa în care celălalt partener al lui din pat, a ţâşnit drept în picioare. Pe toţi dracii, o femeie, s-a gândit şi s-a holbat la ea cu neplăcere. Şi-aşa, cu o pisică era destul de rău!

— Slavă Domnului că te-ai trezit, a zis ea privind în jos, spre el, cu ochii verzi ca marea, plină de îngrijorare.

Ochii verzi ca marea. Cu cârlionţi obraznici roşii-aurii care-i cădeau pe umeri. Cu trăsături ca ale unei nimfe, de parcă n-ar fi făcut parte din această lume. O mai văzuse şi înainte, ştia el. Dar unde?

— Cum te simţi? l-a întrebat ea, punându-i mâna pe faţă.

Degetele ei erau reci şi el i-a prins mâna ca să i-o ducă la buzele uscate, crăpate. În loc de asta i-a pus-o pe tâmplă şi a constatat că, parcă, demonii îl mai lăsaseră un pic în pace.

— De unde ai apărut? a întrebat-o cu dificultate.

— Eu sunt stăpâna ambarcaţiunii ăsteia.

— Sunt pe un vas?

— Da.

Coborând mâinile lor încă împreunate pe piept, el a privit în jur, la cuşetă, la cabină, la tavanul jos, de care se lovise.

— Ce fac eu pe vasul tău?

— Eu… a fost…

El i-a apăsat mâna pe pieptul lui.

— În pat cu tine, gol! a spus el mirat.

Ea s-a uitat la pieptul lui larg şi a simţit cum îi ard obrajii

amintindu-şi cum, obosită şi disperată, s-a schimbat în cele din urmă şi s-a urcat în pat, lipindu-se strâns de el în efortul de a-l face să se încălzească. La început fusese mai îngheţat decât un cadavru, dar apoi temperatura lui începuse să se ridice. Şi, ei la fel – până la punctul de fierbere – din cauza trupului lui puternic, masculin şi gol.

Cum stătuse culcată alături de Duke, realizase cât de mult îşi dorea să-şi împartă viaţa, la fel de mult ca şi patul, cu un bărbat. Îşi petrecuse o parte din noapte, gândindu-se dacă era cazul să răspundă afirmativ la propunerea lui Gil. Restul nopţii şi-l petrecuse întrebându-se cum ar fi fost să împartă patul cu Duke, atunci când şi-ar fi revenit. Dar acum, el nu mai era inconştient, era treaz şi aştepta lămuriri.

— Hainele îţi erau ude. Ai căzut peste bord, i-a spus, sperând că n-o să-şi amintească motivul pentru care căzuse.

— Aşa că tu m-ai pescuit singură, m-ai pus în pat şi pe urmă ai vrut şi tu ca să mă faci să mă simt bine.

— Deveneai din ce în ce mai rece!

— Acum nu mai sunt rece deloc, deci cred că te-ai străduit teribil să mă încălzeşti. A studiat-o gânditor, dorind să-şi poată reaminti cât mai mult din noaptea care trecuse. De ce

dracu' era atât de mahmur? De ce se afla în pat cu o femeie frumoasă? Până la urmă şi-a amintit şi numele ei. Deci, spune-mi, Marnie Mac Bride, cum a reuşit o zânişoară ca tine să mă tragă afară din apă?

— E o poveste lungă. O să fac nişte cafea, apoi o să intru cu tine în detalii. Aştepta ca el să-i lase mâna, dar nu i-o lăsa.

— Toate detaliile?

— Da.

— M-ai sărutat, nu-i aşa, Marnie? în patul ăsta!

Ea l-a privit, amintindu-şi cum îl sărutase ca să stea liniştit şi ştiind că ceea ce simţise pentru el atunci, era apă de ploaie în comparaţie cu ceea ce ar simţi, dacă el ar săruta-o acum. Acum era treaz şi se putea controla şi arăta mai chipeş decât are dreptul să arate un bărbat, cu părul ciufulit, cu barba nerasă de douăzeci şi patru de ore, şi cu pieptul lui sexy, păros.

— Da, te-am sărutat, a şoptit.

El a aprobat-o.

— Dar nimic altceva nu s-a întâmplat.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Pentru că, dacă am fi făcut dragoste, acum n-ai fi îmbrăcată şi nu m-ai privi cu ochii atât de meditativi.

A simţit din nou că-i iau foc obrajii şi s-a gândit că o să rămână aşa dacă mai sta mult în apropierea lui Duke King. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă ca lava topită stând pe marginea vulcanului.

— Oh, care vasăzică tu eşti chiar un amant de profesie, nu-i aşa? l-a întrebat.

— După cum vezi. Apoi, lăsând deoparte pretenţia de Don Juan, s-a strâmbat. Şi nici nu mă gândesc să-ţi ofer o probă, din pricina faptului că-mi simt gura ca şi când o armată în picioarele goale ar fi trecut prin ea şi capul îmi este ca o tobă în care se bate darabana.

Ea a râs uşor, încântată să constate că Duke nu rămăsese fără simţul umorului… chiar dacă se mai estompase puţin.

— Dacă mă laşi să plec, o să văd dacă-ţi pot prepara un leac marinăresc pentru mahmureală, i-a spus.

El a privit-o, surprins că încă nu-i dăduse drumul la mână şi a eliberat-o cam fără voie.

După ce Marnie a ieşit din cabină, Duke şi-a pus mâna peste ochi ca să-şi revină. Da, era pe un vas. Putea auzi valurile izbindu-se de ambarcaţiune, simţea aerul sărat. Undeva, în depărtare, suna un corn, înfundat, părăsit, sinistru. N-a avut

puterea să-şi ţină capul sus şi să privească prin hublou, ca să se convingă dacă afară era sau nu ceaţă.

În loc de asta şi-a ridicat braţul ca să se uite la ceasul de la mână – părea a fi unicul lucru care supravieţuise cufundării lui în mare. Drace! Avea de prezidat un miting peste două ore. Era preferabil să plece.

S-a chinuit să se ridice singur într-o poziţie „semiaşezat" când Marnie s-a ivit iar pe uşă şi i-a oferit un capot şi o pereche de ciorapi de lână.

— Ploaia de noaptea trecută a spălat sarea din hainele tale, dar o să dureze mai bine de-o zi ca să se usuce, i-a explicat. Scuză-mă, asta este tot ce-am găsit pentru tine ca să te îmbraci. N-o să fie destul, aşa că înfăşoară-te într-o pătură ca să ai mai multă căldură. Şi dacă ai nevoie de toaletă, este la pupă – sau în partea din spate a vasului, pentru oamenii de uscat.

Zâmbetul lui Duke s-a ofilit în întregime când a tras de capot. Cine dracu' să încapă în el, se întreba, un pitic? De-abia de-l acoperea până la jumătatea coapselor. Nu, chiar mai puţin, a descoperit el mai apoi, când s-a aplecat să-şi pună ciorapii. Demonii au început iar să-l ciocănească în cap.

Nici n-a văzut-o pe Marnie când a trecut din salon la

toaletă. Respirând adânc, a închis uşa şi şi-a spus că acolo erau destule încăperi, destul spaţiu vital. Şi el n-avea să zăbovească mai mult de două minute în locul ăsta strâmt. Două minute. Şi-ar fi putut ţine răsuflarea mai mult de două minute, la nevoie.

În termos era exact atâta apă caldă, cât să se spele pe faţă şi pe mâini şi să-şi dea seama cât de tare îl mânca pielea pe restul corpului. Şi-ar fi dat mâna dreaptă numai să se afle acasă, în baia lui mare şi să facă un duş fierbinte prelungit. Dar acum nu putea avea niciun duş rece şi scurt, şi-a dat seama privind în jur prin sala de baie. Era frumos placată cu lemn de cedru, dar nu avea duş.

Bun, ce mai conta asta, şi-a spus când pereţii au început să se apropie de el. Măcar de-ar fi în stare să stea acolo destul cât să-şi spele dinţii cu o periuţă nouă adusă de Marnie. Ca urmare, dinţii lui s-au simţit mai bine, dar ăsta era maximumul de bunăstare la care putea ajunge, când s-a întors în salon.

Marnie s-a întors dinspre sobiţă ca să-i zâmbească şi arăta teribil de delicată şi de feminină în pantalonii ei albaştri-deschis şi puloverul cu picăţele albastre, verzi şi mov. Arăta maiestuos cu bărbia aia a ei, exact ca o zeiţă.

— Scuză-mă, nu-ţi pot oferi un scaun, i-a spus, dar ai de

ales între podea şi cuşetă, dacă ai poftă să stai jos.

El a privit prin salon, văzându-l cu adevărat doar acum. Cu excepţia cambuzei, era complet placat cu lemn alb de tek şi galben de cedru.

Pernele de pe pat erau îngrămădite pe podea înspre peretele cabinei din faţă, dar era prea mult de mers până acolo şi ar fi fost cam prea periculos să bată atâta cale în felul în care era îmbrăcat sau, mai degrabă, dezbrăcat.

Hainele lui, a constatat cu neplăcere, erau atârnate de o sfoară, şi apa din ele se scurgea într-o găleată.

— Am mai auzit eu de ambarcaţiuni golaşe de închiriat, dar asta este cea mai simplă dintre toate vasele pe care le-am văzut vreodată.

Ea i-a oferit un zâmbet delicios.

— Eu l-am restaurat în timpul liber.

— Şi ce altceva mai faci în timpul tău liber?

— Născocesc remedii împotriva mahmurelii, i-a întins o ceaşcă aburindă. Cred că ar fi preferabil să stai jos în timp ce bei asta.

El a luat-o, a mirosit-o bănuitor, în timp ce-şi alegea un loc de stat pe treapta din mijloc a calei şi-şi depărtase picioarele

ca să-şi poată ţine echilibrul.

— N-am nicio mahmureală.

— Poate vrei să glumeşti. Arăta sexy cu adevărat, s-a gândit Marnie, în ciuda ochilor înceţoşaţi şi a frunţii încruntate. Şi era cam greu şi cu capoţelul pe care-l purta, de altfel. Era ceva în el care-o făcea să-i rămână respiraţia în gât şi să simtă un nod în stomac, de câte ori îl privea. Sperase că o să fie în stare să-şi controleze reacţiile când amândoi n-or să mai fie în pat, dar subestimase efectul devastator pe care-l avea asupra ei.

— Niciodată nu m-am îmbătat, a mormăit el.

— Aşa mi-ai spus şi când te legănai pe lângă stâlp. Dar bănuiesc că nu ţi-ai făcut un obicei din a bea. Mai ales, droguri… Bea decoctul ăla – garantez că o să-ţi ia răul cu mâna.

— Ce este?

— Fiertura vrăjitoarelor.

El a sorbit prudent.

— Chiar aşa are gustul.

— Când o termini, o să-ţi dau nişte aspirină, cu cafea. Că tot a venit vorba, n-ai de gând să-ţi pui ciorapii ăia?

— Ar însemna să mă sinucid dacă mă aplec în starea în care sunt. N-ai vrea să mi-i pui tu?

Ea a aruncat o privire la piciorul gol, lung şi musculos care ieşea mult de sub halat şi şi-a luat repede ochii de-acolo, conştientă că urechile i se înfierbântaseră.

— Nici gând.

— Mă aşteptam să nu vrei. A sorbit fiertura încet şi după fiecare înghiţitură se simţea un pic mai bine. Dar tot nu era în stare să-şi tragă ciorapii sau să facă ceea ce ar fi vrut cu adevărat să facă – să tragă trapa şi să iasă afară la aer curat. Cabina era spaţioasă, dar tot simţea că se înăbuşe.

— Doamne, dar o să reuşesc să pot părăsi vasul ăsta? a mormăit, după ce a terminat de băut. Am claustrofobie în spaţii strâmte.

— Oh, a zis Marnie, întinzând mâna după cană. Mă tem că n-o să fii în stare să pleci chiar atât de curând, pe cât speri.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o, cu ochii îngustaţi şi a văzut expresia vinovată de pe faţa ei. Ce dracu' se întâmplă aici?

Refuzând să se lase intimidată de vocea lui ameninţătoare şi de trăsăturile înăsprite, Marnie s-a ocupat întâi cu spălarea căniii şi umplerea ei cu cafea, l-a dat-o împreună cu aspirina promisă, apoi s-a sprijinit de masă şi şi-a încrucişat mâinile pe

piept.

— Perfect, o să-ţi spun ce se întâmplă, a zis dulce. Tu, domnul control-King, ai tras un chef noaptea trecută. Te-ai dus singur într-o cârciumă, convins că eşti invincibil. Ştiai că cei care te contestă sunt acolo şi că ei erau furioşi, aşa că ar fi trebuit să stai la adăpost cu ceilalţi petrolişti de la conferinţă. Dar, nu, ai avut chef de ieşit afară, ca să intri drept în groapa leilor.

— M-am gândit că pot să discut cu ei, să le vorbesc despre măsurile de siguranţă pe care noi intenţionăm să le luăm. Şi chiar am făcut oarece progrese când am simţit deodată că încăperea se învârteşte cu mine.

— Picăturile Mickey Finn. În vreme ce tu vorbeai, trei capete înfierbântate te-au pândit şi ţi-au pus în băutură picături de drog şi plănuiau să-ţi mai facă şi alte lucruri groaznice.

— Şi tu ce căutai în cârciumă?

Scepticismul din ochii lui gri, ca de granit, lăsa să se întrevadă bănuiala, şi Marnie a răsuflat din greu înainte de a-i răspunde cu onestitate:

— Te urmăream pe tine.

— Te interesau banii sau trupul meu?

— Altceva ce crezi că aş fi putut vrea? a întrebat Marnie surprinsă.

El a privit-o pe deasupra ceştii cu cafea.

— S-ar părea că toate femeile nu vor decât asta de la mine.

— Deci nu-i nicio mirare dacă eşti tot atât de accesibil, precum un leu de mare rănit.

— Vasăzică ai şi citit chestia asta despre mine? Bravo!

Ea aflase mult mai multe – cum ar fi, că era binevoitor şi plin de umor – dar s-a gândit că el n-avea acum chef să afle nimic despre descoperirea asta.

— Am înţeles mesajul cât se poate de clar, a zis ea încet şi s-a întors cu spatele să pună mâncarea în farfurii. De aceea m-am hotărât că n-avea rost să mai stau pe-acolo şi m-am întors la ambarcaţiune. Apoi ai sosit tu, clătinându-te, în port, cu oamenii ăia pe urmele tale. După ce am cântărit toate posibilităţile, am înţeles că era preferabil să te iau de-acolo.

El a privit la farfuria cu jumări de ouă şi pâine prăjită pe care i-o dăduse şi s-a apucat să guste. A luat-o încet şi, când a văzut că stomacul nu i se revoltă, a continuat să mănânce.

— Aşa că m-ai sechestrat la bord şi ai plecat pe mare cu

mine numai pentru că te-ai gândit că trebuie să mă ascunzi?

— Cam aşa ceva.

— N-aveam nevoie să fiu ascuns, a pronunţat cu emfază şi înţepând cu furculiţa în direcţia ei, ca să-i arate punctul lui de vedere.

Ea a luat o bucată de pâine prăjită şi i-a zâmbit încântată.

— Aşa spui tu.

Duke a privit-o, întrebându-se cum de fărâmiţa asta de femeie avea un ascendent asupra lui. În mod normal, el reuşea să intimideze orice fel de blestemat de adversar, cu o privire rece sau cu câteva cuvinte caustice. Nimic însă nu avea vreun efect la Marnie.

— De ce nu ai strigat după ajutor? a întrebat-o, înapoindu-i farfuria goală.

Ea a luat-o, i-a dat alta şi, când el a refuzat, i-a umplut din nou cana.

— Nu mai era nimeni prin împrejurimi. Vasele din port aparţin turiştilor de vară, care sosesc cu avionul în staţiune numai pentru vacanţă.

S-a întors şi s-a apucat să spele vasele, iar el a studiat-o în tăcere, încercând să-şi amintească ce se întâmplase seara trecută.

Încet, încet, i-a revenit mirosul lavandei, gustul buzelor ei când o sărutase… unele cuvinte.

— Cu adevărat că m-ai răpit, nu? a întrebat-o aspru, în vreme ce bănuiala îi îngheţa ceva în interiorul stomacului. Ea s-a întors şi a văzut neîncrederea din ochii lui; ai ei s-au întunecat cu neplăcere.

— Ce tot spui acolo?

— Îmi amintesc că zăceam în patul ăsta, luptând cu efectele picăturilor de Mickey Finn şi te-am auzit că spuneai cuiva că ai de gând să pleci pentru că aveai deja ceea ce vruseşi. Pe mine.

— Nu-i adevărat. Venisem să te văd, e drept, dar nu să te iau cu mine.

— De unde ştiai că aveam să sosesc în staţiune? Conferinţa era strict secretă.

— Strict secretă! Glumeşti? Toată lumea din insulă ştia că petroliştii au să ţină o conferinţă în staţiune.

— Asta am aflat când protestatarii ne-au deranjat întâlnirea. Ochii lui au devenit mai reci, mai ceţoşi. Şi tu erai acolo, făcând pe cea care ajută, nu? Cum ai pus asta la cale?

— Proprietarul avea o datorie la mine.

— Nu m-aş mira să fie şi el băgat în treaba asta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Tot ce doream eu era un prilej de a sta de vorbă cu tine. Şi-a dat părul pe spate cu un gest de nerăbdare. Nu cu tine anume. Oricare C.E.O. Îmi era la fel de convenabil. Aşa crezuse ea înainte de a ajunge la conferinţă. O ocheadă la domnul Duke King, însă, şi ea decisese că numai el ar fi putut fi accesibil. Deşi cu ochii lui gri şi neîndurători, totuşi era, aşa simţise, singurul bărbat care ar fi vrut să o asculte. Care i-ar fi dat o şansă. Dar el fusese atât de mult ocupat cu protestatarii, încât nici n-o privise. Şi acum era prea târziu.

— Adică ai fi putut răpi pe Sanders sau Nash sau oricare alt individ de-acolo? a întrebat Duke.

Ea a oftat exasperată.

— De câte ori să-ţi spun că nu te-am răpit?

— Atunci du-mă înapoi. Trebuie să prezidez conferinţa, în dimineaţa asta. A privit furios la ceas. Şi începe peste şaptezeci şi trei de minute.

— Ştiu, şi, crede-mă, singurul motiv pentru care te-am luat la bord a fost ca să poţi aştepta conferinţa, nefăcut în bucăţi. Voiam să închiriez un planor plutitor, ca tu să poţi să te întorci

în dimineaţa asta.

— Atunci?

— Atunci a venit furtuna. Îţi aminteşti? Şi a trebuit să ajungem aici, ca să găsim un adăpost sigur.

— Acum s-a terminat furtuna.

— Dar e ceaţă.

— Şi ce are ceaţa cu noi?

— Ceaţa înseamnă că eu nu pot vedea la mai mult de jumătate de metru în faţa vasului. Şi mai înseamnă că vântul nu bate.

De data asta el a ridicat o sprânceană, elegant arcuită şi a aşteptat.

— Şi… şi eu nu am motor, a admis ea, în final, abia îndrăznind să-l privească.

El şi-a ridicat braţele a neputinţă, apoi şi le-a coborât repede, ca să-şi tragă halatul la loc.

— Cine naiba a mai auzit că se poate merge pe ocean fără motor?

— Eu sunt o vrăjitoare, a zis ea, încercând să nu râdă de supărarea lui, dar nereuşind.

— Eşti o vrăjitoare deghizată. Vrei ceva de la mine şi

crezi că ăsta e modul cel mai potrivit de a obţine ce vrei. S-a holbat la ea. Lady vezi că mergi pe sârmă. N-am dat niciodată o corecţie fizică unei femei, dar încă mai e timp s-o fac.

Deloc tulburată de expresia lui tip Căpitan Ahab, ea a continuat să zâmbească.

— Niciodată n-o să-mi oferi o asemenea corecţie.

— Cum de eşti aşa sigură?

— Pentru că noaptea trecută mi-am pus viaţa în mâinile tale şi încă mai trăiesc, i-a zis încetişor.

Brusc, el s-a simţit învins de felul în care se purta în faţa ei.

— Ai dreptate. Şi-a trecut mâna peste obraji şi i-a zâmbit sfios. Am putea încerca împreună să găsim pe cineva cu un vas să mă ducă înapoi?

Arăta atât de bolnav, de obosit, încât Marnie a trebuit să reziste tentaţiei de a-i lipi capul de pieptul ei, să-l mângâie pe tâmple.

— Regret, Duke. Insula e un parc marin. Nimeni nu trăieşte pe ea şi nimeni n-o să treacă pe aici, mai ales iarna.

— Atunci cheamă ajutor prin radio.

— Mă temeam că o să-ţi dea prin cap ideea asta. A oftat.

Nu pot. Încă nu mi-am instalat o staţie radio.

— Ce? Tu navighezi fără motor, fără radio şi cu o furtună în cale?

— Furtuna nu era anunţată până mâine, dar pariez că Venus a decis să înceapă înainte.

— Venus? Ce are de-a face o zeiţă greacă în treaba asta?

— Ah… păi… a zis ea, regretându-şi afirmaţia. Pe deasupra, nu tot vina lui Venus era dacă acum se afla împreună cu un bărbat straşnic, rătăcită în ceaţă? Şi nu era Venus vinovată dacă Duke o excita doar când o privea, mai mult decât reuşea Gil cu cel mai pasionat sărut – cu toate că, dacă era să numere de câte ori o sărutaseră cei doi bărbaţi, nu era o diferenţă prea mare. Sărutările lor, totuşi, hotărât, erau extrem de diferite.

Duke a ridicat cu scepticism o sprânceană.

— Crezi în zei?

— Nu chiar, i-a zâmbit şovăielnic. Poate că totuşi cred puţin, la urma urmei. Cred în tot felul de lucruri, ştii? Asta face viaţa mai interesantă.

Privirea lui descurajată s-a schimbat într-una bănuitoare.

— Dacă mi-amintesc bine mitologia greacă, Venus era zeiţa dragostei?

— Oh, da, a zis Marnie, întorcându-se la măsuţă, convinsă că n-ar fi trebuit să aducă subiectul în discuţie. Mai era şi zeiţa mării.

Cu o mişcare agilă s-a postat în faţa ei, invadând spaţiul cu prezenţa lui bărbătească. Speriată, ea şi-a apăsat pieptul cu mâinile.

El a privit-o, amintindu-şi de furtună, de felul în care ea stăpânise vasul, arătând de parcă ar fi ieşit din mare.

— Tu eşti zeiţa mării, i-a zis încet. Tu eşti Venus.

Ea a încercat să spună ceva, dar vorbele nu i se formau în creier şi nici nu reuşeau să treacă prin gâtlejul sugrumat. Sprijinindu-şi mâinile de o parte şi de alta a capului ei, el s-a aplecat spre ea şi a continuat: Aşa că ar fi mult mai interesant să uit de conferinţă şi să-mi folosesc timpul pentru a afla despre iubire.

— Sunt convinsă că un bărbat ca tine a aflat tot ce trebuie despre iubire, a şoptit ea, întrebându-se dacă el îşi dădea seama că ea era gata să se topească la picioarele lui.

— Am aflat despre minciuni şi dezamăgire. Nu despre iubire.

— Crezi că eu te mint? l-a întrebat cu vocea sufocată de

indignare.

— Altceva ce-aş putea crede?

— Că ţi-am spus adevărul, pentru că eu întotdeauna spun numai adevărul. L-a împins drept în piept, cu mâinile, şi, când el s-a retras, a răsuflat uşurată. Şi, pentru că tot suntem la capitolul ăsta, să mai punem un lucru la punct. Ştiu că te doare capul şi că te simţi rătăcit, aşa că o să-ţi iert starea proastă de spirit. L-a lovit din nou în piept şi degetele încleştate i-au atins pielea fierbinte, înainte ca ea să-şi retragă mâinile. Oricum, n-o să-ţi fie uşor. Şi pentru că eşti aici, ori o să fii o fiinţă umană civilizată, ori o să te arunc peste bord şi-o să-i las pe rechini să te mănânce. Pricepi?

— Pricep şi mă înspăimânţi, dar cu o mică excepţie, i-a zâmbit uşor şi s-a apropiat. Singurul rechin de prin apele astea se află aici, la bord.

Trei

— Mi s-au uscat hainele? a întrebat Duke plin de speranţă, intrând în salon câteva ore mai târziu.

— Mă tem că n-or să se usuce până dimineaţă, a zis Marnie privind în sus, de sub turbanul pe care îl confecţionase dintr-un prosop, şi zâmbind. Zâmbetul i s-a topit şi ochii i s-au mărit observând costumaţia lui Duke. Se înfăşurase într-un cearceaf alb şi drapase capătul pânzei peste umăr. Stil togă romană. Picioarele erau lungi, toga scurtă… şi ea şi-a amintit cu prea multă acurateţe ce era pe dedesubt.

— Asta e, dacă nu-i arunci peste bord… l-a tachinat, ridicându-se şi intrând în cambuză.

Pentru tot petrolul din Texas n-avea s-o lase pe Marnie să-l ignore, a hotărât Duke făcând o piruetă.

— Îţi place?

Arăta atât de masculin, încât până şi stomacul ei se topea de admiraţie.

— Îmi place. Perioada romană. Ţi se potriveşte.

— Dacă sunt pe cale să am o mare aventură, pot să-mi joc rolul corespunzător, a zis Duke. Cu o plecăciune a sărit peste

teancul de perne şi s-a proptit într-un cot.

Râzând uşurel, Marnie i-a adus o ceaşcă cu cafea, înclinându-se ca să i-o dea. El a luat-o şi din nou degetele ei s-au atins de pielea păroasă a încheieturii lui.

El i-a zâmbit, un zâmbet băieţesc care probabil că frânsese inima oricărei fete pe care-o întâlnise, s-a gândit Marnie îndepărtându-se de el şi aşezându-se pe o pernă. Acum îi zâmbea un pic cinic şi mai mult senzual, iar combinaţia era devastatoare.

— Mulţumesc că eşti atât de amuzant, i-a spus, înconjurându-şi genunchii cu braţele.

Duke a dat din cap şi a sorbit din cafea.

— Şi mulţumesc pentru cafea. Vine la ţanc. A sorbit din nou şi a privit-o pe deasupra ceştii. Pariez că nu e nicio speranţă să plecăm prea curând.

— Niciuna. Ceaţa s-a accentuat faţă de azi-dimineaţă.

— Crezi că o să treacă?

— Într-o zi, cel mult două.

Ea îşi petrecuse majoritatea zilei, alternând între a fi furioasă şi a se simţi recunoscătoare pentru ceaţa aia. Un minut îşi dorea ca bărbatul ăla periculos şi sexy să dispară din viaţa ei

cât mai repede cu putinţă, dar în minutul următor îşi dorea ca el să rămână astfel încât să-l poată cunoaşte cât mai bine. Şi acum era atât de încurcată, încât nu mai ştia ce vrea.

— Dar de tine nu se îngrijorează nimeni? a întrebat-o el privind-o cu înţelegere.

— Mama şi tata sunt la San Francisco, în aşteptarea deschiderii expoziţiei mamei – ştii, ea e sculptor – şi parcul de ambarcaţiuni e închis pentru sărbători. Eu am de pregătit dineul pentru Ziua mulţumirilor, dar asta nu-i decât luni; Până atunci o să fim acasă. S-a încruntat încercând să-şi amintească ceva foarte important despre Ziua mulţumirilor care i-ar fi putut scăpa. Şi mulţumesc Domnului, Desiree îmi hrăneşte orfanii, în locul meu.

— Orfanii?

— Nu copii. Păsări şi animale.

— Înţeleg, a zis Duke privind spre pisica mare şi galbenă care stătea pe o treaptă, spălându-se cu singura ei labă din faţă. Şi ea e una dintre acele animale orfane?

Marnie şi-a întors pe jumătate capul, aruncând o privire pisicii şi a zâmbit, apoi a privit la Duke.

— Clarence? Da, l-am luat după ce şi-a pierdut piciorul.

Stăpânul lui n-a mai vrut să-l ţină.

— Deci ţi-ai făcut un obicei din a aduna animale, aşa-i?

— Îhî.

— Şi oameni?

O privea cu o expresie atât de amuzată, încât Marnie a simţit cum i se ridică sângele în obraji. Şi-a muşcat buza de jos.

— Îmi pare rău că nu te-am putut duce înapoi, la timp pentru conferinţă.

— Cred că or să se descurce şi fără mine.

— Dar vor fi îngrijoraţi de dispariţia ta. Oh, bine ar fi fost să nu acţionez cu atâta impulsivitate. Poate că nu trebuia să plecăm atât de departe, dar Booring avea o armă şi l-am şi văzut împuşcându-te şi…

Duke a bătut-o uşor pe umăr, dar, când a vrut să-şi ia mâna, degetele i s-au încurcat în părul ei.

— Lasă, vrăjitoare a mării, i-a spus jucându-se absent cu cârlionţii ei.

Ea şi-a tras sufletul, întrebându-se de ce oare cea mai măruntă atingere a lui îi producea asemenea furnicături. Se întreba ce-ar simţi dacă el, din nou, ar mângâia-o, dar nu numai pe păr. Gândul a zgândărit-o şi ea a preferat să înceapă iar

discuţia.

— Ştii, mereu păţesc aşa. Mă vâr în necazuri, vreau să spun, asta din pricina firii mele, că sunt prea încrezătoare. Tata spune că-s mai rea ca moartea.

El a râs răguşit.

— Oh, Marnie, Marnie, eşti atât de bună cu mine.

— Ştiu, te fac să râzi. Au râs amândoi, savurând împreună momentul.

Ochii lui erau ca argintul-viu, a constatat Marnie, şi căldura lor o înfiora. Ei îi străluceau ochii, precum smaraldele, s-a gândit Duke, întrebându-se când se mai simţise el atât de vital interesat de o femeie. Încet-încet s-au oprit din râs. Uşor, el şi-a apropiat degetele de părul ei.

— Ar trebui să râzi mai des, i-a spus ea blând. E bine pentru starea ta.

— N-am prea avut motive de râs în ultimii ani, a zis el şi senzaţia de fericire i-a dispărut pe loc. A închis ochii ca să socotească, să-şi amintească. De patru ani şi patruzeci şi una de zile, ca să fiu exact.

A deschis ochii şi Marnie a zărit urma de supărare din adâncurile lor, înainte ca el să-şi reia expresia de răceală.

— O vreme cam îndelungată ca să fii nefericit, a zis blând, întrebându-se cine sau ce îl rănise şi dacă l-ar putea ajuta. A lăsat însă repede gândul ăsta deoparte. Domnul Duke King nici n-ar fi dorit, nici n-ar fi apreciat ideea de a se băga în treburile lui.

S-a ridicat după ce l-a privit cu simpatie pe Duke. Asta l-a şocat, l-a impresionat profund şi a privit-o în tăcere cum se duce să strângă sfoara care rămăsese pe jos. De ce i-ar păsa unei străine de el? s-a întrebat. Şi de ce el era gata să răspundă căldurii ei?

S-a gândit la anii care trecuseră peste el. Ani lungi, goi, de singurătate. Dumnezeule, era cazul să se bucure de câtă fericire putea, chiar acolo, chiar acum, cu femeia asta încântătoare, cu o inimă atât de caldă. Dar oricât de tare era tentat, el nu putea lua tot ceea ce-i putea ea oferi, probabil. Marnie însemna mai mult decât o petrecere de-o noapte şi el nu-i putea oferi mai mult.

— Ce-ai vrea să faci în restul serii? l-a întrebat Marnie, întorcându-se dinspre dulăpior ca să-l privească pe Duke care stătea lungit pe perne. Refuzase să-l lase s-o ajute la vase, mai mult pentru propria apărare. Cambuza nu era atât de mare ca să

încapă amândoi – mai ales cu imaginaţia ei supra-activată.

„Să te iau în pat şi să fac dragoste cu tine”. Cuvintele apăruseră în mintea lui Duke, dând glas gândurilor care subzistaseră în timpul cinei. Era conştient de faptul că n-ar fi trebuit să le gândească, dar asta nu-l oprise să savureze ideea de a o dezbrăca şi de a-i explora trupul frumos, cu buzele şi cu mâinile. Şi apoi să facă pe îndelete, cu blândeţe, dragoste cu ea.

— Nu cumva se întâmplă să ai un pachet de cărţi de joc pe vasul ăsta? a întrebat-o sprijinindu-se din nou de perna de la capul patului.

Ea s-a întors să deschidă unul dintre sertare.

— Ba chiar se întâmplă să am.

— În definitiv, de ce m-ar surprinde? a zis el chicotind, admirând felul în care îi stăteau pantalonii decoloraţi pe fundul ei provocator. Până acum ai reuşit deja să fabrici un dineu cu fleici…

— Primiţi complimentele Staţiunii Raynaird, în locul serviciilor făcute. Traversând încăperea, s-a urcat pe pernă, apoi a pus cărţile, două pahare şi o sticlă pe podea lângă ea.

— Poftim, acum vine şi scotch-ul.

— În familia mea nu se joacă niciun fel de cărţi, fără

scotch. Ea a turnat licoarea, de culoarea ambrei, în pahare şi i-a dat unul, apoi şi-a dat deoparte cu degetele părul căzut pe obraji.

Duke a privit cu admiraţie reţinută la felul în care puloverul se întindea deasupra sânilor ei fermi şi rotunzi.

— Acum îmi vine să cred că ai de gând să mă îmbeţi cu lichior şi să mă seduci, a zis el gândindu-se că pentru asta n-ar fi nevoie de cine ştie ce efort din partea ei.

Marnie a trebuit să admită că gândul ăsta îi trecuse prin minte în timpul cinei. Nu era uşor să uite cum se simţise când Duke o sărutase şi îi era absolut imposibil să nu observe cât de bine şi de bărbătos arăta – în ciuda faptului că încă mai era drapat în cearceaf. Părul des şi negru îi cădea ciufulit pe frunte şi barba nerasă de două zile îl făcea să semene a pirat. Nu, nu era pirat, a decis ea, avea trăsături prea aristocratice. Era zeu. N-ar mai fi avut nevoie decât de un bol cu măsline şi câteva zeiţe în văluri suave, ca să completeze scena cu patul şi cu el.

— Eu, să te seduc pe tine? a întrebat ea răguşită, încercând să nu-i privească genunchii. Nu-s numai eu pe lume cu fustă…

— O să-mi amintesc afirmaţia asta, vrăjitoare a mării, a ameninţat-o el, dar a stricat efectul cu un alt chicotit. Spune

măcar ce jucăm.

— Poker.

— Pe dezbrăcate?

Ea i-a privit costumaţia, apucând cărţile.

— Jucăm pe-o mână.

— Trişezi?

— Cine? Eu? Niciodată. A împărţit cărţile cu îndemânare. Dar ai auzit vreodată de Tom O'Shaughnessy? El m-a învăţat tot ceea ce ştiu.

Nu auzise niciodată despre O'Shaughnessy şi bănuia, oarecum, că nici altcineva nu mai auzise vreodată despre el. Marnie, din câte-şi dădea seama, avea o imaginaţie aprinsă şi părea că trăieşte într-o lume construită de ea, înţesată de zei şi de oameni cu sufletul mai cuprinzător decât lumea.

— Sună cam ameninţător, i-a spus cu o grimasă, dar spune care sunt mizele.

Ea a sorbit din scotch, reflectând, şi, în final, a găsit ceva ce-i convenea.

— Persoana care pierde are de răspuns la întrebările câştigătorului.

— Pe cinstite?

— Nici nu există alt mod de a răspunde la o întrebare, nu-i aşa?

— Mda. Deci tu o să mă întrebi care e culoarea mea preferată. Corect?

Fata a zâmbit deschis, a tras cărţile şi a pus pe masă trei regi, care i-au bătut pe cei doi valeţi ai lui.

— E clar că trişezi, a zis el ridicând paharul şi luând prima sorbitură de scotch.

— Ce vrei să devii când o să creşti mare? l-a întrebat ea cuibărindu-se într-o poziţie mai confortabilă între perne.

Mişcările ei au clătinat barca uşor, dar pe Duke l-au zgâlţâit mult mai profund. A tras adânc aerul în piept ca să-şi calmeze fierbinţeala din vene. Îşi dorea să nu-l mai doară şalele atâta din pricina ei.

— Ce facem cu culoarea preferată? a întrebat-o, cu vocea la fel de fluidă ca scotch-ul.

— Răspunde la întrebare, Duke.

El a dat din umeri.

— O să conduc King Oil.

— Asta faci acum. Ce vrei cu adevărat să fii?

De astă dată a reflectat la răspuns şi vocea i-a devenit

teribil de serioasă.

— Tot ce mi-am dorit cu adevărat să fac a fost să conduc King Oil. Şi întotdeauna am dorit să fiu preşedintele companiei King Oil. Din păcate, tata tot se mai învârteşte pe acolo, cu toate că a avut o congestie astă-vară. Să nu mă înţelegi greşit. Nu-l vreau mort, în niciun caz. N-aş vrea decât ca el să-mi încredinţeze cârma, în mod oficial, şi să mă scutească de probleme.

— S-ar părea că ai probleme cu el.

— Oarecum. Baronul nu este un om de afaceri şi este… Duke s-a încruntat spre pahar, apoi l-a aşezat jos, întrebându-se cum de o singură sorbitură îi produsese o asemenea rătăcire. Niciodată înainte nu ar fi spus vorbele acestea, nici chiar tatălui lui şi aici îl apucase curajul în faţa acestei femei drăguţe, cu părul roşu. Dacă n-avea să fie atent, seara aceea putea fi plină de dezvăluiri.

— Noaptea trecută mi-am spus că nu faci nimic altceva decât să munceşti, i-a zis Marnie gânditoare… Oare faptul de a fi preşedintele lui King Oil, nu înseamnă să ai de muncit şi mai multe ore pe zi?

— Dacă n-ar trebui să am în vedere toate încurcăturile pe

care le face Baronul de câte ori plec, aş putea să n-am atâtea responsabilităţi, să am mai mult timp.

— Şi când o să rezolvi lucrurile?

Duke a privit-o pe Marnie, ca să-şi dea seama dacă era cu adevărat o vrăjitoare. Altfel cum să fi ghicit că aceasta fusese problema lui de căpetenie în ultimele patru luni?

— Nu ştiu. Omul ăsta este atât de temerar, şi acum, că a avut congestia, este chiar mai greu să-i dai o lovitură. Nu sunt sigur că ar supravieţui dacă n-ar avea King Oil, dar…

Marnie a dat din cap a înţelegere.

— Şi mama ta ce spune de toate astea?

— Madre îl suportă pe Baron, întotdeauna l-a suportat, dar s-a şi temut de el. Ducesa, bunica mea, se mulţumeşte să facă aluzii transparente cum că Baronul ar putea fi mulţumit cu un nepoţel.

— Atunci de ce nu-i faci rost de unul? l-a tachinat Marnie şi a rămas surprinsă de tristeţea care i-a umplut ochii. A fost însă repede înlocuită de griul sumbru ca al mării acoperite de nori.

— Asta nu se găseşte în cărţi, a zis el răguşit privind spre mână, dorind dintr-odată să fie cu pălăria Stetson pe cap. A zărit-o pe tejghea, apoi s-a întors, nu prea încântat, spre Marnie.

Că tot vorbeam de cărţi, credeam că miza se limitează la o întrebare. Am stabilit.

— Deci eşti căsătorit? l-a întrebat când a câştigat şi cea de-a doua mână. Aşteptase mult până la întrebarea asta, mai cu seamă că-şi petrecuse ziua visând la el.

— Te-am privit cu cea mai mare atenţie şi nu te-am văzut trişând.

— Ai noroc că nu jucăm poker pe dezbrăcate, nu crezi? Ai fi rămas deja gol.

Realizând ceea ce spusese, Marnie s-a simţit încurcată şi sângele i-a năvălit în obraji.

Sângele îi inunda ei obrajii la fel de repede cum îi inunda lui şalele, s-a gândit Duke cu o grimasă şi s-a întrebat dacă ea se înroşise chiar pe tot trupul. Şi dacă el personal avea să descopere asta vreodată.

— Poate că şi eu mă gândeam tot la asta, a zis cu vocea joasă şi răguşită.

Ea şi-a apăsat cărţile reci de obraji.

— Întrebarea era… a şoptit.

El a continuat s-o mai privească timp de câteva secunde, admirând felul în care lumina lămpii producea reflexe aurii în

părul ei roşu, apoi i s-a făcut milă de ea.

— Ştiu care întrebare a fost, şi răspunsul e nu.

Ea şi-a coborât încet mâinile privindu-şi degetele care se jucau cu cărţile.

— Ciudat. Aş fi putut jura că eşti căsătorit.

— De ce?

— Pentru că un bărbat care arată atât de bine ca tine ar fi trebuit să fie însurat până acum. Şi-a ridicat ochii spre ai lui. Câţi ani ai? Patruzeci?

— Treizeci şi şase şi nu sunt holtei. Am fost căsătorit o dată, timp de şase ani. A dat din umeri. Bătrânul Cupidon m-a nimerit cu ura dintre săgeţile lui otrăvite, dar n-a fost de durată.

— Aţi divorţat?

— Îhî. Am venit acasă după trei luni de călătorii de afaceri şi Karen m-a informat că dorea să divorţăm ca să se poată căsători cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ea îi mai spusese şi altceva – ceva ce el voia să ţină numai pentru sine.

— Oh, Duke, ce neplăcut. Fără a se gândi, Marnie s-a întins şi l-a atins pe genunchiul gol. Când i-a simţit pielea fermă, fierbinte, ea şi-a retras mâna.

Duke a privit-o, amuzat de deruta ei, dar conştient de înţelegerea faţă de el. Nicio singură dată Karen nu încercase să-l mângâie. Dar de altfel, Karen avusese cerinţe pe care el nu i le împlinise niciodată.

— N-am fost un soţ prea bun. Eram plecat o grămadă de vreme şi când eram acasă îmi luam de lucru ore în şir, astfel că nu-i puteam oferi atâta timp, cât avea ea nevoie.

— O să te mai însori? l-a întrebat gândindu-se că soţia lui fusese cam aiurită. Dacă bărbatul ăsta ar fi fost soţul ei, nu l-ar fi părăsit niciodată.

— Nu. N-o să mă mai însor.

Vorbele erau limpezi, fără subînţelesuri, iar Marnie ar fi vrut să-l zguduie, să-l oblige să nu se pronunţe cu atâta uşurinţă.

— De ce nu? l-a întrebat.

— Pentru că nu cred în dragoste. Chiar dacă am crezut, niciodată n-o să mă mai încred într-o femeie atât de tare, încât să mă căsătoresc cu ea. Pe deasupra, eu… A sorbit din nou din scotch, apoi a întins paharul spre ea. Cu asta s-au făcut trei întrebări. Împarte cărţile.

Cărţile erau în mod clar de partea ei, s-a gândit Marnie câştigând din nou după câteva minute. Deşi era încă şocată din

cauza răspunsului lui Duke, nu şi-a putut stăpâni un zâmbet de triumf când l-a privit.

— De ce ai claustrofobie?

— Marnie, când ai de gând să-mi pui şi o întrebare uşoară?

— Asta nu-i deloc nostim.

— Aşteaptă încă un tur, a ameninţat-o. Dacă te opreşti din trişat, îţi arăt eu.

Ea a continuat să zâmbească, aşteptând răspunsul.

— Când aveam cinci ani, am fost răpit şi s-a cerut o răscumpărare.

Zâmbetul ei s-a stins, înlocuit de o privire necăjită.

— Oh, Duke! îmi pare atât de rău. Nu te-aş fi tachinat dacă ştiam.

— Nu-i nimic, Marnie, a asigurat-o repede. N-aveai de unde să ştii.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, te rog, a zis ea cu ochii plini de lacrimi.

Zăpăcit, a scuturat din cap şi a simţit dorinţa de a se apleca asupra ei şi de a-i îndepărta lacrimile cu sărutări. În loc de asta şi-a înfundat mai adânc umerii în perne.

— Omul m-a dus într-un ascunziş mic într-o fermă veche, abandonată, i-a spus încet. Apoi am aflat că bunicul şi tatăl meu aveau nevoie de două săptămâni ca să facă rost de banii pentru răscumpărare. S-a întâmplat nu ştiu ce şi răpitorul a fost ucis. Pe mine m-au găsit după alte trei zile.

Ea a oftat.

— Erai singur în întuneric? Şi ce-ai făcut?

— Am cântat. A râs scurt, ca să îndulcească situaţia. Mama spunea mereu că dacă ţi-e frică, trebuie să fluieri. Eu nu puteam fluiera, dar puteam cânta. Bunica mea cânta şi m-a învăţat şi pe mine de îndată ce am început să vorbesc. Aşa m-au găsit. Cineva a trecut pe acolo şi m-a auzit cântând.

— Probabil că erai teribil de înspăimântat, a zis ea absentă, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Şi înfometat şi atât de fericit să-mi revăd familia. Multă vreme după aceea nu m-am putut duce la culcare, fără a fi lumină în cameră. Şi acum mă simt tulburat când merg cu liftul.

— Biata ta mamă cred că s-a îmbolnăvit de grijă.

Duke a zâmbit tandru gândindu-se cât de sensibilă era Marnie. Se transpusese atât de mult în pielea lui, apoi în pielea mamei lui. Înţelegerea lui Marnie, purtarea ei plină de grijă, îl

încălzea într-un anume fel… îl făceau să se simtă bine.

— Au trecut mulţi ani până când mama ne-a lăsat, pe mine şi pe fraţii mei, să ieşim singuri, fără o gardă de corp, a admis el încet, şi asta numai după ce noi am devenit experţi în mânuirea armelor de foc şi judo.

— Dar şi tu, din ziua aia, ai avut grijă de ceilalţi doi, nu-i aşa?

— Asta din pricină că eu sunt fratele mai mare.

— Nicio mirare atunci că eşti atât de serios. Te-a marcat experienţa aceea.

— Mda. Urăsc spaţiile închise.

— Şi nu prea mai cânţi. Când el a ridicat întrebător o sprânceană, ea i-a explicat. Noaptea trecută, când mi-ai făcut serenade, ai spus că n-ai mai cântat de mult timp.

El s-a scărpinat la ceafă, gânditor.

— Nu răpirea este cauza. În fapt, am cântat grozav de mult când am crescut – în corurile de la biserică, spectacolele de la colegiu, la frizerie uneori.

— Şi de ce n-ai mai cântat?

— Pentru că Karen nu înţelegea să-mi petrec niciun pic din timpul liber cu băieţii.

Sigur, puteau ei să reziste împreună? Karen trebuia să fi fost o doamnă foarte răsfăţată, s-a gândit înciudată Marnie.

— Cât a durat până când ai divorţat? a întrebat hotărâtă să nu lase să se vadă ciuda ei.

— Patru ani.

— Întrebarea mea rămâne valabilă. De ce n-ai mai cântat?

S-a holbat la ea, incapabil să-i ofere un motiv corespunzător. Mica vrăjitoare iar i-o copsese. Îl făcuse să-şi analizeze viaţa. Provocându-l să simtă cât de gol era, îşi dădea seama că el era în cea mai mare măsură vinovat.

— În fond, de ce să te las să-mi pui atât de multe întrebări?

Tristeţea a reapărut în ochii lui, făcând-o pe Marnie să vrea să-l mângâie. Dar s-a gândit că el nici n-o să admită că e trist, cu atât mai puţin să vrea să fie mângâiat. S-o lăsăm, şi-a spus tristă. N-avea de ce să se amestece în viaţa lui, şi-a reamintit.

— Ştiu, ştiu. Am stabilit o dată, a mormăit, plecându-şi privirea.

— În fine, am câştigat, eu, a zis el, punând pe masă ultima carte, i-a aruncat o privire, observând că ea îi evita ochii

şi s-a întrebat dacă nu cumva trişase, ca să-i dea posibilitatea de a câştiga. Obrăznicătură mică, a gândit el şi a râs blând. Hmmm, ce să te întreb acum? A tăcut până când s-a uitat la el, apoi şi-a luat o mină de om foarte treaz, de om de afaceri. Care crezi că sunt cele mai bune trei calităţi şi cele mai rele trei caracteristici ale tale?

Ea a izbucnit în hohote de râs.

— Ce-i asta? Un interviu? Nu-mi poţi cere ceva mai normal?

— Dă-mi o şansă.

— Trei dintre cele mai grozave însuşiri. S-a legănat uşor, zâmbindu-i. E simplu. Sunt loială faţă de prietenii mei. Iubesc oamenii, mai ales copiii. Şi iert greşelile altora.

— Ştiu asta, a zis el gândindu-se că dacă şi el ar fi fost onest, i-ar fi spus ce înseamnă exact pentru el atingerea ei şi ce altceva ar mai dori de la ea.

— Acum cele mai rele trei caracteristici. Şi-a lovit uşor dinţii albi cu degetele. Să mă gândesc. Vorbesc prea mult. Am un temperament asemănător părului meu roşu. Şi am nevoie să fiu dorită – dar încerc să fiu mai bună.

El a râs scuturând din cap.

— Nu te schimba, Marnie. Nu strica un lucru bun. Vorbele lui au ajuns la ea ca o desfătare, şi, când a câştigat mâna următoare, n-a fost în stare să-l întrebe altceva decât:

— Duke este numele tău real?

— Hei, ce-i cu tine de-mi pui o întrebare ca asta?

Ea a zâmbit.

— Am vrut să te întreb ceva simplu măcar o dată, a zis atingându-i uşor genunchiul, apoi apucând iar cărţile.

Vorbele îi erau inocente, zâmbetul la fel, mâna îi era la fel de inocentă. N-ar fi avut niciun motiv să debordeze în halul acela de dorinţă, şi-a spus Duke în sine. A continuat să se holbeze la ea, încercând să-şi controleze gândurile, să-şi ţină în frâu simţurile, să-şi reamintească întrebarea ei.

— Numele de David, a zis el în sfârşit. În familia noastră e o tradiţie ca fiul cel mai mare al fiului celui mai mare să fie numit David. Oricum, bunica mea îşi dorea puterea şi a început să-l numească pe soţul ei „King” (Rege). Tatăl meu a devenit de aceea „Baron” şi când m-am născut eu, mi-au dat porecla de „Duke” (Duce).

— Prefer David, în ceea ce mă priveşte. Sau Davie. A analizat cele două nume, apoi a dat din cap. Cred că o să-ţi zic

Davie.

— Davie? Păi e prea blând pentru mine.

— Ai dreptate, e prea uşor. Atunci David. Asta nu înseamnă însă că tu nu ai şi o latură blândă, Duke. Foarte blândă.

— Hmmm. Şi, fiindcă se simţea mai uşurat decât îşi dorea la creier şi mai îngreunat decât trebuia în partea de jos a trupului, a izbucnit. Numele noastre vin de la heraldica englezească. În vara în care am absolvit colegiul am făcut cercetări asupra rădăcinilor noastre… şi am venit acasă cu un arbore genealogic lung de o milă şi cu blazonul nostru. Apoi am desenat steagul companiei.

Marnie a zâmbit gândindu-se la tartanele care decorau casa părinţilor ei şi la vara pe care ea o petrecuse în Scoţia ca să le colecţioneze.

— Mai ai şi acum toate informaţiile asupra arborelui genealogic al vostru?

— Nu, i le-am încredinţat fratelui meu Dare.

— De ce i le-ai dat, pentru numele lui Dumnezeu?

Pentru că visul lui n-o să devină niciodată realitate, a răspuns în gând Duke. Îi plăcea să se joace cu Marnie, dar nu să

meargă chiar atât de departe. La urma urmei, cei din familia King erau cunoscuţi pretutindeni pentru un anume lucru – mândria lor.

— Dare face mereu cadouri tuturor, i-a spus Duke indiferent. M-am gândit să-i ofer şi eu unul.

Marnie a cercetat cu îngrijorare ochii lui Duke, observând dezolarea pe care n-o putea ascunde şi s-a hotărât să nu se bage. A pierdut de bunăvoie mâna următoare şi privirea lui Duke i-a spus că-şi dăduse seama de fapta ei. A sorbit încetişor din scotch şi, o clipă, s-a temut că n-o să accepte.

— Care e visul tău? a întrebat-o el, în sfârşit.

— Îmi doresc să-i învăţ pe copiii străzii să navigheze, i-a răspuns repede.

— Ce?

— Tocmai am terminat de restaurat o altă ambarcaţiune pe care-o pot folosi şi am pus la punct un program, cu terenurile sportive din Seattle. Ei or să mă lase să iau în primire o grupă de mici infractori aflaţi la prima greşeală. Nu întâmplător vreau să-i învăţ să navigheze pe cei de la Casa copilului. Intuiţia principală a programului este de a-i învăţa pe puşti cum să muncească împreună, să se ajute, să-şi poată evalua singuri forţele.

— Mi se pare o sarcină destul de dificilă, a zis el intrigat de entuziasmul ei.

— Doream să spui asta, pentru că eu am venit la conferinţă ca să încerc să câştig de partea mea, pe tine sau pe altcineva de la una dintre companiile petroliere, ca să sponsorizeze programul. M-am gândit că ţi se poate atrage atenţia şi că ai bani destui, deci aş putea căpăta o porţie. Ambarcaţiunea costă mult pentru a o menţine, iar programul necesită fonduri pentru provizii şi altele. Statul ar putea să stimuleze acţiunea în unele privinţe, dar când totul e stabilit, ei încep să-şi ia o atitudine expectativă.

Deci ea venise după banii lui, a reflectat Duke, dar nu pentru ea însăşi. Înţelegând asta, lui i s-a încălzit inima şi, pentru că nu prea era obişnuit, s-a înfrânat cu greu.

— Asta da comportare. Una pe care înţeleg s-o continui. Acum însă, înţelegerea noastră, a zis el împărţind cărţile.

Faţa lui Marnie s-a întunecat, dezamăgită, şi l-a făcut să se simtă groaznic, aşa că el s-a pus în gardă când ea a pierdut din nou.

— Există un bărbat în viaţa ta? a întrebat-o brusc.

— Nu prea eziţi să pui asemenea întrebări, i-a zâmbit pe

jumătate. Şi sunt sigură că şi tu ai trişat.

— Ah, ah. Încetează cu morala acum. A întins un deget spre ea. Aminteşte-ţi că eşti onestă până la prostie.

— A fost un bărbat, a zis ea încet. Jack. A fost iubirea inimii mele, la liceu. Era un fel de paria. Nimeni nu credea că o să facă ceva şi eu l-am luat sub aripa mea. A absolvit liceul, a mers la M.I.T. şi NASA şi, în curând, o să zboare în spaţiu. Am fost logodiţi câţiva ani şi eu am păstrat speranţa că ne vom căsători, dar…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Duke luându-şi mâna. Văzând că tace, i-a întors-o şi i-a examinat-o, observând că era o mână foarte muncită, aspră.

Ea i-a zâmbit, mulţumită în tăcere că o înţelegea.

— Acum doi ani, Jack a venit pe aici în trecere şi mi-a spus să nu-l aştept. N-avea să se mai întoarcă niciodată în insule, mi-a spus. Era o viaţă prea simplă. Când m-am oferit să vin la Houston, mi-a spus că şi eu eram prea simplă pentru el.

— Băiatul are pietre în cap şi tot e în programul nostru spaţial! Nicio mirare, dacă mereu se petrec încurcături.

Ea a râs, a oftat, apoi şi-a mişcat cu drăgălăşenie mâna din mâna lui Duke. Dragostea ei pentru Jack, acum pricepea, nu

fusese una pasionată, aprinsă, aşa cum putea fi cu adevărat între un bărbat şi o femeie. Altminteri n-ar fi stat pe dinafară toţi anii aceia, i-ar fi cerut să facă parte din viaţa lui. Şi dacă şi el ar fi iubit-o cu acel fel de Dragoste, n-ar fi părăsit-o.

— Unicul meu regret este că am risipit atâţia ani aşteptându-l pe Jack, i-a spus cinstit. Am treizeci de ani şi insulele nu sunt tocmai înţesate de bărbaţi care să merite a fi doriţi.

— Dar ai găsit vreunul? a glumit el.

Ea l-a privit surprinsă.

— Nu sunt sigură, a admis după un moment şi şi-a dat seama în tăcere că îndoielile ei sporiseră însutit de când îl întâlnise pe Duke. Gil Green, maistrul de la întreprinderea tatălui meu mi-a cerut să mă mărit cu el.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— E foarte tentant. Soţia lui a murit acum câţiva ani şi au două fetiţe adorabile care au nevoie de mamă. Eu mi-am dorit întotdeauna copii, o grămadă de copii.

Da, Marnie şi-ar fi dorit copii, s-a gândit Duke, şi a simţit o clipă regretul că nu i se întâmplase astfel.

— Deci, e aceeaşi problemă, a insistat Duke, dorind un

răspuns care s-o scoată total din limitele ei. De ce nu te măriţi cu Gil?

Pentru că n-avea nicio pasiune pentru Gil, a fost Marnie de acord în sine şi totul i s-a părut că a devenit clar dintr-odată.

— Pentru că el are nevoie de mine şi atât, i-a spus liniştită lui Duke. Are nevoie doar pentru el şi pentru copii, dar nu mă iubeşte. A respirat adânc, ajungând la concluzia cu care se luptase toată săptămâna trecută. Nu mă pot mărita cu un bărbat doar pentru că are nevoie de mine. Vreau să mă şi iubească.

— Trebuie să fie nebun dacă nu te iubeşte, a zis Duke, privind-o cu tandreţe. Poate că încă nu ţi-a spus-o, dar pot paria pe tot petrolul meu că o să-ţi spună în curând. Apoi o să ai tot ce ţi-ai visat – un bărbat care te iubeşte, copii…

Dar asta nu era destul, a gândit Marnie împărţind cărţile.

— Nu vreau să mă mărit cu Gil, a zis ea întinzându-i cărţile. Deja ai pus mai mult de trei întrebări.

Sfâşiat de lupta interioară, Duke a jucat neglijent. Toată seara o dorise pe Marnie – chiar dacă îşi spusese continuu că nu trebuia. Acum, că îi cunoştea speranţele, rănile şi visurile, nu putea avea un simplu flirt cu ea, doar de ocazie. Şi nici nu putea pleca de acolo, era sechestrat pe vasul ăla blestemat!

— Am câştigat, a zis Marnie, apoi a repetat. Când a reuşit să-i atragă atenţia, i-a zâmbit şi l-a întrebat.

— Care a fost cel mai important eveniment din ultimele şase luni, în viaţa ta?

— Faptul că tu m-ai răpit, a zis el, aşteptând să restabilească atmosfera destinsă care existase în cea mai mare parte a serii.

— În afară de asta.

— Nimic nu se poate compara cu experienţa de a te fi întâlnit.

— Sunt sigură că te mai poţi gândi şi la altceva, a zis ea clătinând paharul, încât ultimele picături de scotch i-au ajuns pe limbă.

El s-a încruntat, încercând să-i răspundă ceva serios, în vreme ce urmărea cu privirea limba ei pe buza paharului.

— Cred că trebuie să fie momentul de astă-vară când am fost la mormântul bunicului meu pentru prima oară, a zis cu vocea răguşită de dorinţa pe care încerca să şi-o ţină în frâu.

Luând capacul sticlei, i-a turnat din nou de băut.

— Asta seamănă a poveste care ia mai mult timp decât trei întrebări. Ce-ar fi să mi-o povesteşti în propriul tău fel?

El a respirat adânc, s-a aşezat pe perne mai bine ca să-şi ascundă starea de disconfort şi s-a hotărât să-i facă pe plac.

— Am zburat spre Alaska ca să încerc s-o despăgubesc pe o frumoasă doamnă, pentru că King Oil era responsabil de rănirea păsărilor ei. Când am ajuns, am descoperit că fratele meu cel mai mic era deja cu ochii pe Kristi, precum un şoim. La urma urmei, încerca şi el. Kristi avea alte idei despre câtă protecţie îi era necesară… dar asta e o altă poveste.

Oricum, Dev aproape că m-a azvârlit în apă când mi-a spus că motivul adevărat pentru care zburase el în Alaska fusese să pună o tăbliţă la mormântul bunicului nostru. Şi eu mă dusesem în Anglia să cercetez originile noastre, dar nici nu-mi bătusem capul să caut mormântul bunicului. Oh, avem un loc simbolic la ranch, marcând mormântul, dar bunica insistase ca osemintele lui să fie înmormântate în iubitul lui Nord. Lui Dev i-a rămas să găsească mormântul, dar eu l-am ajutat să-l marcheze cu o tăbliţă. N-am reuşit să pun însemnul, pentru că o bufniţă îşi avea cuibul pe el şi Kristi n-a vrut să-l lase pe Dev acolo, până când bufniţa nu şi-a luat zborul. Dar…

— …asta-i o altă poveste, a terminat Marnie râzând. O poveste pe care aş asculta o cu plăcere. Deci, cum te-ai simţit

privind spre mormânt?

Poker pe dezbrăcate, asta ar fi fost preferabil, mai puţin revelator, s-a gândit Duke şi s-a întrebat dacă n-ar putea trece peste întrebare cu un zâmbet. Dar era o întrebare importantă, una pe care încă n-o înfruntase în mod cinstit.

— Gol pe dinăuntru, a spus, în sfârşit, ridicând ochii spre Marnie. Pentru că ştiam că niciun nepot al meu n-o să vină să-mi caute mormântul.

Necazul din ochii lui Duke a făcut-o pe Marnie să se aplece în faţă şi să-l sărute drept pe buze. O sărutare plină de simpatie, care trebuii să-i alunge durerea. Cu toate astea, sărutul a aprins în ea ceva ce a atins-o drept în inimă. Chinuită, s-a sprijinit iar de perne şi l-a privit încurcată. El o privea la fel de încurcat.

Şi deodată Marnie a devenit conştientă de faptul că ar fi în stare să piardă ani, nopţi fără somn, orice, numai să înlăture durerea din ochii lui Duke, din inima, din sufletul lui.

— Înţeleg că Karen te-a lovit foarte tare, a zis Marnie blând. Dar n-ar fi timpul să vrei din nou să crezi în iubire? Să rişti să-ţi mai dai inima încă o dată?

— Nu am nicio inimă de dat.

— Îmi pare rău pentru tine, David King, a zis cu lacrimi de tandreţe în ochi. Tu trebuie să fii stăpânul cel mai respectat al unui mare imperiu, trebuie să ai puterea şi toate accesoriile ei; trebuie Să ai iubirea familiei tale. Dar nu eşti nimic, dacă nu ai o inimă încrezătoare.

Patru

— Învaţă-mi inima să se încreadă în oameni, a şoptit Duke aplecându-se şi a făcut acel lucru după care tânjise toată noaptea – a sărutat-o.

Cu un oftat uşor, ea i-a întors sărutul şi el a tras-o deasupra, înainte ca ea să se dezmeticească. Când buzele lui au poruncit buzelor ei să se deschidă, ele au ascultat şi limba lui a alunecat repede înăuntru.

Oh, Dumnezeule, cât de mult o dorea, gândea Duke în vreme ce-i cucerea gura. Avea gust de scotch şi de miere, şi el nu-şi amintea să fi gustat vreodată o asemenea combinaţie. Asta i-a distrus autocontrolul şi ar fi vrut s-o sărute… până la Capătul puterilor.

Şi noaptea trecută o dorise, şi-a dat el seama, dar drogul îi mascase dorinţa. A sărutat-o din nou, încercând să-i transmită toată tandreţea şi compasiunea pe care i le arătase ea lui şi cu care li umpluse cămăruţele inimii.

Şi-a lăsat mâinile să-i alunece sub puloverul ei, să-i mângâie pielea fină de pe fese şi să-i simtă catifeaua sânilor. Ea a mormăit uşor şi s-a apropiat mai tare, făcând cearceaful să se

ridice mult deasupra picioarelor, aşa încât s-a simţit dintr-odată prea sumar îmbrăcat. Totodată şi-a dat seama cât de mult o dorea.

A alunecat lin, aranjându-i trupul într-o poziţie mai confortabilă şi s-a bucurat de pernele pluşate care erau între el şi podeaua rece şi dură.

Niciun sultan n-ar fi putut cere un pat mai confortabil… sau o femeie mai plăcută, ca să facă dragoste cu ea.

Să facă dragoste!

Cu un geamăt înăbuşit şi-a ridicat capul şi a privit în ochii strălucitori ai lui Marnie. Avea obrajii roşii, buzele desfăcute şi arăta atât de pregătită să facă dragoste cu el, încât a simţit că se sufocă.

Se simţea copleşit numai la gândul de a face dragoste cu Marnie, şi-a spus în vreme ce o aşeza pe perne.

A continuat să-i ţină braţele ridicate în timp ce murmura:

— Marnie, Marnie, asta-i o nebunie.

Mişcându-şi buzele tremurătoare, ea a şoptit:

— O nebunie magică.

Cedând tentaţiei, a sărutat-o din nou pe buze, apoi s-a retras repede.

— Toată noaptea mi-ai spus că nu trebuie să te sărut. Şi de câte ori m-ai distras cu zâmbetul tău frumos, cu râsul tău fericit şi cu mişcările tale de vrăjitoare. Toată noaptea ţi-am răspuns la întrebări şi m-am tot întrebat cam ce-aş putea simţi dacă te-ai legăna aşa când eşti deasupra mea, goală.

Ea a început să respire sacadat şi s-a legănat iar, apoi deodată a simţit răceala podelei.

— Şi de ce te-ai reţinut? l-a întrebat, iar cuvintele păreau a fi mai degrabă o pledoarie, decât o întrebare.

Ochii ei străluceau de dorinţă şi un moment Duke a fost tentat să lase dracului totul şi să facă dragoste cu ea. Avea nevoie de ea. Se temea de ziua următoare când avea să se privească în oglindă – sau de momentul când o să părăsească în sfârşit barca asta. Dar nu putea s-o facă.

— Pentru că nu vreau să te rănesc, a zis el ridicându-şi mâna ca s-o mângâie pe obraji. Fruntea ei frumoasă era încruntată.

— Cum să mă răneşti dacă faci dragoste cu mine?

— Nu vreau să fiu ca Jack şi să te folosesc, a zis.

Marnie s-a dat înapoi şi s-a holbat la el cu neplăcere.

— Dumnezeule! Din nou! Un bărbat spune că are nevoie

de mine şi eu mă aşez la picioarele lui.

— Nu e deloc aşa, a obiectat Duke zâmbind pe jumătate. La drept vorbind, eu sunt cel care zace la picioarele tale.

— Cine ştie ce crezi despre mine. Că sunt o uşuratică.

— Nici pomeneală. Eşti o femeie caldă şi minunată.

— N-am vrut altceva decât să te ajut, a zis ea, deşi era conştientă că vrusese mai mult.

El şi-a plimbat mâna tremurătoare prin părul ei, apoi a privit-o trist.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Marnie. Şi, mai ales nu vreau să faci dragoste cu mine, pentru că ţi-e milă.

— Greşeşti, Duke. Simt o groază de lucruri pentru tine, dar mila nu face parte dintre acestea, a spus ea, apoi şi-a ascuns obrajii fierbinţi pe genunchi.

El s-a apropiat şi i-a atins părul, dar ea a rămas tăcută, refuzând să-l privească. În sfârşit el s-a ridicat de pe perne şi s-a dus, cu capul plecat, spre cală. Îşi punea pălăria, când glasul ei l-a oprit.

— Unde te duci? i-a întrebat.

— Să-mi petrec noaptea pe punte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să faci o nebunie

ca asta?

Făcând pe indiferentul, a încercat să ascundă faptul că încă o dorea – şi chiar mai mult ca înainte.

— Pentru că nu-i decât un pat pe barcă şi, după sărutul ăsta, n-o să fiu răspunzător de actele mele dacă o să stau împreună cu tine.

— Ziceai că nu mai crezi în iubire.

— Ai dreptate. Nu cred în iubire, dar asta nu înseamnă că n-am poftă să fac sex cu o femeie ademenitoare, i-a răspuns cu o exasperare subită, privind-o adânc şi plin de înţelesuri. Eşti doritoare de asta, Marnie?

— Nu de sex, a zis ea repede.

— Atunci nu mă invita în patul tău.

Ea a sărit în picioare şi s-a dus să întindă un sac de dormit şi o pătură de noapte.

— Poftim, nu trebuie să mergi afară şi să dormi pe punte. Ai un pat aici jos, pe perne, i-a spus, apoi a dispărut prin cabina principală spre pupă. El de-abia a avut timp să apuce scotch-ul şi paharele, ca ea să se întoarcă înapoi, la patul ei.

— Şi nu e cazul să te îngrijorezi, să-ţi aperi onoarea. Nu sunt ahtiată după amor, i-a spus trântind uşa.

Duke s-a holbat la uşă, simţindu-se mai tăbăcit decât dacă l-ar fi bătut instructorul lui de arte marţiale. Aplecându-se, a aranjat cu grijă pernele sub forma unui pat, cu sacul de dormit deasupra. După ce a aruncat uşii o altă privire încărcată de regret, a stins lampa şi s-a strecurat în sacul de dormit, cu fundul proptit în cantul uşii – uşa pe care o putea deschide cu atâta uşurinţă. Dar n-o s-o deschidă, s-a mustrat singur. Nici n-o să doarmă. Nu după ceea ce se întâmplase între ei.

Tensiunea care se crease la bord rivaliza cu ceaţa de afară.

— Marnie, iartă-mă, iubito, a strigat încet. N-am intenţionat să te rănesc.

Un oftat adânc a venit din cealaltă parte a peretelui subţire.

— Nu-i nimic, Duke. Te avertizasem că am un temperament la fel ca părul meu roşu. A auzit cum dădea păturile deoparte şi barca s-a clătinat, când ea s-a dus la capătul cuşetei. Apoi a deschis uşa cu o scârţâitură. Te superi dacă lăsăm uşa deschisă?

— Nu, prefer astfel, a zis şi s-a dus s-o deschidă mai larg. Mâinile li s-au atins şi el s-a mirat că ea nu le-a retras pe loc.

Degetele ei i-au înfiorat încheieturile degetelor şi, evident, cu bună ştiinţă o făcuse, apoi a auzit din nou mişcarea păturilor.

— Duke, vrei te rog, să-mi cânţi? l-a întrebat, după ce s-a întins în patul ei.

Tensiunea mai scăzuse, dar el încă se simţea gata s-o răsfeţe din nou pe Marnie, un piculeţ.

La urma urmei, ea îl răsfăţase, îl mângâiase mult pe el şi nu ceruse nimic în schimb. Decât să-şi dezvăluie sufletul.

— Ce-ai dori să-ţi cânt?

— Orice. Ce-ar fi să-mi cânţi cântecul ăla, de când ai fost răpit?

— Vânt năvalnic.

Ea a râs uşurel.

— Ăsta e numele vasului meu, ştii tu.

A început să cânte. Marnie îi asculta vocea plină, unduioasă şi aproape că-i venea să plângă gândindu-se la băieţelul căruia îi era probabil teribil de frică în întuneric. Băieţelul care fusese atât de curajos. Care crescuse pentru a deveni un bărbat atât de singuratic. Când Duke era la ultimele măsuri ale cântecului, sirena avertizoare de ceaţă a sunat ca un ecou al refrenului lui.

— Întotdeauna m-am gândit că şuieratul unei locomotive de tren este cel mai singuratic sunet de pe pământ, a zis încet Duke. Dar sirena de ceaţă îl depăşeşte. Locomotiva îi cheamă pe hoinari… şi, de regulă, un bărbat hoinăreşte pentru că vrea el. Dar sirena de ceaţă cheamă sufletele pierdute… şi un bărbat nu poate ţine sub control ceea ce pierde.

Lacrimile au năvălit în ochii lui Marnie şi ea şi-a apăsat vârful degetelor de buze ca să nu i se audă plânsul. A respirat o dată, de două ori, şi când a fost sigură că vocea n-o să i se frângă de emoţie, a zis:

— Te rog, mai cântă.

A cântat o baladă de cowboy, apoi un cântec de dragoste şi, în final, Cred. Ascultând cuvintele, ea s-a întrebat dacă nu cumva l-ar putea ajuta să aibă încredere din nou. Nu ştia de ce Duke suferea foarte tare şi, în ciuda voinţei ei de a nu se implica în viaţa unui bărbat care avea nevoie de ea, era gata să încerce să-l ajute pe Duke – dacă el ar fi lăsat-o. Asta pentru simplul fapt că şi ea avea nevoie de el.

Pentru întâia oară în viaţă, îşi dădea seama ce însemna să ai nevoie de un bărbat. Niciodată nu resimţise excitarea, îndoiala, anticiparea în care respiraţia îi juca feste, dorinţa de a

face dragoste. Nici durerea invidioasă a neîmplinirii pentru că nu făcuse dragoste. Şi ceva în inima ei o avertiză că, niciodată n-o să mai aibă asemenea senzaţii în faţa unui bărbat.

Când el s-a oprit din cântat, a rămas întinsă în tăcere, ascultând clipocitul valurilor şi sirena de ceaţă, dorind cu disperare să-i poată spune ceva lui Duke. Să-i spună cât de mult însemnase faptul că-i cântase. Cât de mult începuse el să însemne pentru ea, într-un timp atât de scurt. Dar nu-i putea spune nimic din toate astea. Nu încă.

— Duke, ai adormit? a şoptit, părându-i-se că l-a auzit sforăind.

— Hmmm.

— Care e culoarea ta preferată?

— Verde ca marea. Dar a ta?

— Gri ca oţelul.

Duke stătea în carlingă, privind la insulă sau la ceea ce credea a fi o insulă. Ceaţa era atât de deasă, încât nu putea recunoaşte nimic în afara unei pete gri mai întunecate.

— Când o să se ridice ceaţa asta? a întrebat-o pe Marnie, care verifica ancora. Ea s-a îndreptat spre el, trăsăturile ei clarificându-se pe măsură ce se apropia. Avea pe cap o

pălărioară impermeabilă şi în picioare cizme galbene, de punte. Cele două codiţe i se balansau în timpul mersului. Cum de putea Marnie să arate atât de caldă şi de vibrantă într-o zi atât de păcătoasă şi de întunecată? s-a întrebat Duke, dar şi-a răspuns de îndată tot el. Pentru că aşa era ea, o persoană caldă şi vibrantă.

— Am toate speranţele că la noapte o să se clarifice atmosfera. Trebuie să mă duc acasă, să-mi îngrijesc orfanii, a zis zâmbindu-i. În plus, trebuie să te duc înapoi, la staţiune. Asociaţii tăi sunt probabil bolnavi de îngrijorare. Crezi că au şi anunţat dispariţia ta familiei?

— Dumnezeule, sper că nu, a zis Duke, realizând brusc cât de tare ar afecta-o pe mama lui ştirea despre dispariţia de-acum. Mamei i-au trebuit ani în şir ca să depăşească starea de demult, cu răpirea. Bănuiesc că şi acum mai trăieşte cu spaima că s-ar putea întâmplă din nou.

— N-or să-şi închipuie neapărat că ai fost răpit, a spus Marnie încercând să-l reconforteze.

— Mda. Poate-şi vor închipui că m-am înecat.

— Pe Zeus! La asta nu m-am gândit. Îmi pare rău, Duke.

Râzând răguşit, el a prins-o în braţe şi a legănat-o.

— Nu te îngrijora, Marnie, sunt convins că lucrurile stau

bine. Dacă se apucă Dare, o să dea peste cap cerul şi pământul ca să afle ce s-a întâmplat. Şi din câte-l cunosc, cu sau fără ceaţă, se află deja în staţiune şi controlează situaţia.

Marnie şi-a înfundat faţa în puloverul lui, respirându-i aroma excitantă.

— Mulţumesc că eşti atât de înţelegător, Duke, a zis, conştientă că are mai multe lucruri pentru care merita să-i mulţumească. Ar fi putut s-o folosească noaptea trecută, dar el pusese mai presus de nevoia lui de ea, înţelegerea. Orice s-ar fi întâmplat între ei, înainte de a părăsi ambarcaţiunea, ea tot n-ar fi avut senzaţia că fusese folosită. Duke era un om bun, integru, te puteai încrede în el.

Duke şi-a adâncit privirea în ochii ei verzi ca marea şi s-a întrebat de ce îşi dorea dintr-odată să rămână acolo pentru totdeauna, cu Marnie, închişi într-o lume doar a lor, să aibă tot timpul din lume pentru a face dragoste.

Dar n-avea rost să se gândească la a face dragoste cu Marnie, şi-a reamintit trist, dându-i drumul din braţe.

— Ai ceva împotrivă dacă mă duc pe ţărmul ăsta murdar? a întrebat, vârându-şi mâinile adânc în buzunarele pantalonilor negri. Am nevoie să ies un pic de pe vasul ăsta.

— Pot să vin şi eu sau vrei să fii singur? a întrebat ea, sperând că n-o s-o refuze. Dorea să rămână împreună cu el cât mai mult timp posibil în ziua aceea.

El îşi dorea să fie singur şi a rămas uimit că fusese atât de transparent.

— Ai devenit şi tu claustrofobică? a întrebat-o.

— Vreau să caut ceva de mâncare pentru diseară.

— Vino orice-ar fi. Nu vreau să mor de foame. A chicotit şi a adăugat repede. Nu că m-aş plânge în legătură cu mâncarea. Tu poţi grozav de bine să găteşti feluri delicioase pe o sobiţă cu două ochiuri, fapt care îmi depăşeşte înţelegerea.

Ea i-a zâmbit, măgulită, dar şi mai măgulită că avea să meargă pe ţărm cu el.

— Dacă tu duci gunoiul acolo, eu o să adun lucrurile de care avem nevoie şi o să atârn o lumină de catarg astfel încât să putem găsi drumul înapoi.

Clarence a fost primul care a sărit în bărcuţă. Erau încărcaţi cu ceea ce le trebuia şi, cu Duke vâslind şi Marnie călăuzindu-l printre stânci, au ajuns la insulă, fără incidente. Pisica a sărit imediat jos şi a pornit-o pe plajă, deranjând o pereche de pescăruşi zgomotoşi. Marnie a coborât şi ea şi a tras

gunoiul pe ţărm, ca Duke să nu-şi mai ude din nou ghetele.

El a păşit pe plaja umedă şi a încercat să zărească ceva prin ceaţa deasă, care de abia de lăsa să se întrevadă pinii înalţi şi madronas agăţătoare, care atârnau pe falezele apropiate.

— Drace! Am auzit despre ceaţa deasă ca supa de fasole, dar n-am văzut-o niciodată până acum.

— Ceaţa e magică, mistică pentru pământul fermecat de la Apus de Soare şi Răsărit de Lună; unde se poate întâmplă orice şi visele devin realitate, a zis Marnie răsturnând o găleată de gunoi.

El a scuturat din cap şi s-a gândit că Marnie, cu ochii ei mari şi cu codiţe, părea a face parte dintr-o poveste.

— Oh, Marnie, Marnie, chiar că eşti ceva de vis!

— Ştiu, dar am de ales între două variante. Pot să-mi petrec iarna simţindu-mă deprimată sau pot să inventez poveşti şi să mă bucur, chiar şi în zilele ploioase şi cu ceaţă. Aleg varianta în care mă bucur.

— Eu m-aş bucura acum de o plimbare lungă, a zis el, admiţând însă în sine că s-ar bucura în realitate de o tensiune prelungită şi deloc grăbită, în care să facă dragoste cu Marnie.

Ceva îl făcuse să aibă ochii blânzi şi înceţoşaţi, a

constatat Marnie şi s-a întors repede, înainte de a fi tentată să afle cauza.

— Nicio speranţă de aşa ceva, deocamdată, în afara cazului că vrei să umbli în sus şi-n jos pe plajă, a zis ea, în timp ce pălăria îi cădea în gunoi. Dar mă tem că n-o să ajungi prea departe. Nu-i o plajă prea mare.

El a făcut un pas, a simţit pământul ferm şi a realizat că nu era destul de in formă ca să se plimbe. O să-i ia ceva timp până când picioarele or să i se obişnuiască din nou cu mersul pe pământ.

Bietul Duke, s-a gândit Marnie, privindu-l cum se plimba, precum un leu în cuşcă. Nu era obişnuit să fie închis pe un vas de zece metri lungime. Şi acum ceaţa îl făcuse prizonier. Era o minune că nu începuse încă să-şi arate colţii la ea.

Ea vizitase insuliţa asta o dată pe lună încă de pe când avea zece ani, explorase micul golf şi ştia unde era apa cea mai caldă pentru înotat, cel mai bun loc pentru găsit scoici. Cutreierase coasta împădurită, care adăpostea strâmtoarea, şi explorase stâncile din cealaltă parte; se plimbase prin pădure şi se jucase prin lunci. Exista un locşor unde ea fusese întotdeauna fericită şi spera ca Duke să se simtă la fel de bine.

— Ai putea să-ţi foloseşti o parte din excesul de energie, ajutându-mă să adun scoici, i-a sugerat îndreptându-se spre plaja nisipoasă, acolo unde erau multe scoici.

— Şi câtă energie o să-mi ia treaba asta?

— Nu prea multă, a fost ea de acord, după câteva minute, când el se admira mânuind lopăţica. Săpa, precum un condamnat.

— N-ai putea săpa mai repede? l-a tachinat ea aruncând scoica în grămadă.

O scoică mai mare şi-a revărsat apa din interior pe faţa lui şi el s-a oprit să se şteargă cu mâneca puloverului negru.

— Credeam că scoicile nu sunt prea vioaie!

— Crezi că asta este vioaie? Ar trebui să încerci să sapi după scoicile-brici de pe West Coast. Ele dispar într-o ascunzătoare mai repede decât ţiparii, doar cât îţi întorci o clipă ochii.

— M-aş ocupa de ele într-o zi, a zis el chicotind la tabloul pe care i-l zugrăvise. Dar numai împreună cu ea, a adăugat în sine. Pentru că Marnie făcea ca şi cea mai terestră experienţă să pară o mare aventură. Îl privea cu o expresie de puştoaică şi lui i-a venit iar să râdă. Râsul i-a murit din pricina dorinţei care-i

pătrundea în tot trupul. Dumnezeule, cât de tare dorea să se apropie şi s-o atingă!

O privea cu ochii voalaţi, iar Marnie îi simţea dorinţa, simţea cât de mult voia el s-o atingă. Dar a rămas la locul ei, rezistând la necesitatea pură de a se arunca singură în braţele lui, de aceea i-a fost recunoscătoare, deşi dezamăgită, pentru că el s-a întors din nou la treabă.

— Păi, cred că-s destule scoici, a zis când găleata a fost pe jumătate umplută. Să vedem dacă Neptun o mai fi lăsat ceva scoici în jurul stâncilor.

Au strâns uneltele şi Marnie a luat două pungi de plastic, apoi şi-a ridicat mâna:

— Vrei să mă ţii de mână, te rog? Trebuie să mergem pe faleza stâncoasă. Cunosc drumul pe aici şi cu ochii închişi, dar nu vreau să te pierd în ceaţă.

— Care faleză stâncoasă? a întrebat Duke. Mâna ei era umedă şi rece şi el a încercat să i-o încălzească în mâna lui.

— Una este drept în faţa noastră. A arătat spre fâşia lungă de pământ, care-i adăpostise de furtună.

— Se numeşte Muntele Mac Bride şi e plin de nimfe şi druizi. Dacă mergem încetişor, o să-i putem vedea, pentru că ei

ies la plimbare pe ceaţă. Dar fii atent, îţi pot juca feste.

— Astea nu sunt doar nişte poveşti? a întrebat el intrigat.

— Sigur că da, o să vezi tu mai târziu când o să mergem în Lunca lui Marnie.

Dacă cineva i-ar fi spus lui Duke, cu o săptămână în urmă, că are o imaginaţie bogată, el ar fi respins o asemenea idee. Dar când el şi Marnie au intrat printre copaci, ceaţa i-a înconjurat, scufundându-i într-o misterioasă lume a minunilor. Ferigi ca nişte săbii uriaşe păreau să se aplece în faţa lui Marnie care urma o potecă nevăzuta. Copacii păreau a lua forme de animale şi păsări, de spirite necunoscute. Urcând pe colină, Duke era convins că un druid diabolic ţopăia pe o creangă veşnic verde, astfel că a simţit un fel de duş rece pe ceafă. Era teribil de Preocupat încercând să descopere un semn de la o nimfă delicată, care-şi închipuia el, se ascunsese în spatele unei buturugi acoperite de muşchi. De aceea, s-a împiedicat de o rădăcină îngropată doar pe jumătate în pământ.

— Înţelegi ce am vrut să spun? a zis Marnie râzând de expresia fermecată de pe faţa lui.

El a râs de asemenea şi şi-a spus că oricum nu credea în poveşti. Dar ce mai conta asta, căci Marnie era suficient de

magică pentru el.

Curând ei au ajuns pe malul stâncos expus valurilor din golf. Sirena de ceaţă a răsunat şi sunetul ei i-a înconjurat, ca un bocet sinistru.

— Aici ce-ai de gând să faci, totuşi? a întrebat Duke, privind în jos la apa îngheţată, de culoare neagră-albăstruie, care clipocea prea aproape de piciorul lui, ca să se simtă relaxat.

— O să adunăm moluşte, a zis Marnie, arătând la carapacele care stăteau ciorchine pe stânci.

Stând pe vine, el a încercat să dezlipească una separată.

— Sunt nişte mici încăpăţânate, nu-i aşa? a zis el, apoi a râs când ea a scos o mână plină de moluşte şi le-a pus în pungă.

— Secretul constă în felul în care-ţi ţii gura…

Felul în care-şi ţinea gura îl făcea pe el să dorească s-o sărute şi el a uitat cu totul de adunatul moluştelor. Stătea să privească felul în care-şi umezea buzele, în timp ce trăgea de o carapace, apoi a zâmbit triumfător când a pierdut-o. Buzele ei străluceau, în ciuda ceţii, şi obrajii îi erau roz în aerul tare al toamnei. El s-a aplecat spre ea, cucerit de căldura pe care o degaja.

— Cred că-s destule, a zis ea privindu-l.

El a năvălit asupra ei, precum o creatură tocmai atunci ieşită din mare şi, pentru o clipă, Marnie s-a simţit de parcă el ar fi venit s-o ia în lumea subpământeană.

A ţipat surprinsă şi picioarele i s-au înmuiat. Cu o mişcare rapidă, Duke a atras-o la pieptul lui. Ea îi simţea mâna prin păr, îi auzea bătăile inimii, auzea răspunsul sacadat al inimii ei.

— Marnie, era gata să te pierd, i-a murmurat el în păr, apoi a suspinat adânc. Fata mirosea a mare şi el a înţeles că niciodată n-o să mai tragă în piept mireasma mării, fără să-şi amintească de Marnie. Încet, fără voie, s-a dat înapoi ca s-o privească.

— Mă sperii, a zis ea zâmbindu-i.

— Iartă-mă, Marnie. N-am intenţionat. Crede-mă.

Intenţionase s-o sărute, a realizat Marnie, şi dorinţa încă evidentă din ochii lui semăna teribil cu dorinţa care-i străbătea ei venele.

— Perfect, Duke, nu-i nimic de făcut, a zis ea răguşită, dorind ca el s-o sărute. Există în jurul nostru forţe care fac să se întâmple anumite lucruri. Forţe pe care noi nu le putem controla.

— Eu mă controlez întotdeauna, a obiectat el pe jumătate convins.

Ea a ridicat mâna.

— Să mergem la Lunca lui Marnie.

El a luat-o de mână şi i-a zâmbit, fără nicio poftă să descifreze cauza logică a ceea ce se întâmplă între ei doi.

— Să ne uităm după Zâne? a întrebat-o.

— Mmm, a zis ea cu ochii verzi strălucind de încântare că el era gata să accepte povestea ei cu zânele. Şi pe drum o să ne oprim la Pământul de vis al lui Davie, să vedem dacă pe acolo sunt ceva ciuperci. E cam târziu pentru ciuperci, dar vremea a fost altfel decât de obicei, aşa că ţine-ţi degetele încrucişate. Poate o să avem noroc.

Pământul de vis al lui Davie, a descoperit el după câteva minute, era o pădure bătrână, cu pini care se înălţau atât de sus deasupra lor, încât trunchiurile dispăreau în ceaţa cenuşie. Dar la picioarele lor se găseau cele mai simpatice ciuperci pe care le văzuse vreodată, ciupercuţă aurii care păreau să-i şoptească în ureche ceva de neînţeles.

El a ascultat şoaptele, apoi a privit spre Marnie să vadă dacă şi ea le auzise. Ea le aduna cu grijă, netulburată, aşa că trebuie să fi fost doar o închipuire a lui, şi-a spus singur.

— Sunt ciuperci vrăjite? a întrebat.

Ea l-a privit cu un zâmbet de vrăjitoare.

— Nu te teme, n-o să ai halucinaţii din pricina lor şi nici n-o să auzi voci dacă le mănânci.

— Nu la asta mă refeream, a zis el amuzat. Ciupercile îi tot vorbeau, îi spuneau s-o sărute.

Când s-au ridicat în picioare, el a ascultat comanda ciupercilor. Înconjurând-o pe Marnie cu braţele, a lipit-o de pieptul lui, şi-a apropiat din nou buzele, până când simţurile i s-au dezlănţuit, inima i-a bătut cu putere şi sângele lui a început să cânte odată cu sângele lui Marnie.

Ea s-a prins de el întorcându-i sărutările. Ceaţa îi înconjura, izolându-i de orice altceva.

Simţind că şi ultimele rămăşiţe de autocontrol începeau să dispară, Duke încet, fără tragere de inimă, a eliberat-o pe Marnie din braţele lui.

Dar ea s-a lipit de el foarte preocupată de excitaţia lui… şi de căldura şi moliciunea din adâncurile ei.

— Duke! Ea s-a dat înapoi, râzând sacadat. Ce se întâmplă în tine?

Zăpăcit, el a dat din cap şi a respirat la fel de sacadat.

— Probabil că ciupercile sunt vrăjite.

— Sau altceva, a zis ea, conştientă că în ea se petrecea acelaşi lucru ca şi în el. Încet, şi-a desprins mâna. Haide, să mergem la Lunca lui Marnie.

— Şi acolo ce-o să facem? a întrebat-o, luându-i mâna şi pornind prin pădure – Marnie cărând moluştele, iar Duke ciupercile.

— Mere din Grădina Raiului.

— Sunt mure pe acolo?

— Dacă vrei să ştii, asta a fost o fermă, înainte de a fi transformată în parc. Dar întotdeauna m-am gândit la ea ca la Grădina Raiului.

Raiul era un paradis amestecat, plin de copaci bătrâni şi umbroşi, cu crăci întortocheate, de care atârna muşchiul verde şi cu amintirea unor zile care trecuseră demult. Erau amintiri fericite, şi-a dat seama Duke, de picnicuri şi copii fericiţi şi îndrăgostiţi care stătuseră sub arborii aceia în serile calde de vară, vise împărtăşite.

A urmat-o pe Marnie care-şi croia drum printre copaci, spre merii aurii ascunşi de ceaţă. Stând pe vârfuri, a cules un măr, apoi mai multe.

— Delicios, a zis râzând, când sucul i s-a scurs pe bărbie.

A dus mărul la buzele lui. Ia încearcă!

Când dinţii i s-au înfipt în măr, privirile li s-au întâlnit şi ei n-au mai văzut nimic altceva.

Asta nu trebuia să se întâmple, s-a gândit Marnie stupefiată. Nu era posibil să se îndrăgostească de Duke. De multe ori se mai dusese în Grădina Raiului cu câte un bărbat, dar întotdeauna acela rămăsese ca o umbră din visurile ei. Duke era un bărbat în carne şi oase, cu o figură nobilă, cu trupul unui pirat şi cu ochi care o priveau ca pe ceva ireal. Oare Duke simţea la fel? s-a întrebat. Şi, dacă prin minune, ar simţi la fel, ar fi în stare să recunoască?

Tocmai asta să i se întâmple lui, s-a gândit Duke, nu prea în largul lui, în timp ce mesteca mărul. Nu ar fi trebuit să cadă sub vraja lui Marnie. N-ar fi trebuit să se gândească la dragoste, la căsătorie, la copii – mai ales nu la copii.

Pofta din ochii lui a devenit evidentă pentru Marnie, dar lupta lui cu sine îi chinuia sufletul. Ea nu putea decât să-l îndemne „Crede în minciuni”, în timp ce el gândea „Nimic nu este ca dragostea”!

Ea auzea în creier o voce îndemnând-o: „Hai, Marnie, continuă, poţi s-o faci. Poţi să-l faci să nu se mai chinuiască.

Poţi face din inima lui Duke o inimă încrezătoare”.

Şi, de astă dată, ea a realizat motivul pentru care îşi dorea ca Duke să aibă o inimă încrezătoare. Pentru că îl iubea.

Cinci

Era o dementă să se îndrăgostească de Duke, el era doar în trecere prin viaţa ei, şi-a spus Marnie pentru a mia oară. Era din nou îmbrăcat în cearceaful alb, pentru că i se udaseră hainele în timpul plimbării. Şi încă o dată era lungit pe perne, privind cu măreţie, în ciuda picioarelor lui goale, atât de sexy, chiar dacă avea fustă, şi atât de asemănător cu un zeu, încât ea reuşea cu dificultate să creadă că există în realitate.

Dar el era real, şi ea îl iubea, şi tot ce aflase despre el în acele două seri scurte o făcuse să-l iubească şi mai mult. Şi fiindcă îl iubea, Marnie intrase şi în fantezia cu imperatorul roman şi se înfăşurase şi ea într-un alt cearceaf, iar părul şi-l aranjase ca o coroană, cu o coadă care-i atârna până la umeri. Când apăruse aşa mai devreme, Duke se holbase la ea cu o poftă nestăvilită în ochi, poftă care îi rămăsese tot timpul cinei, mai ales, când privea la Marnie. Asta pe ea o deranja şi ar fi fost gata să meargă să se schimbe. Dar ceva din ochii lui o atrăgea totuşi, o făcea să se simtă slabă de dorinţă, tensionată, o făcea să dorească să-i dea uşor de-o parte roba şi să petreacă restul nopţii în cercetarea corpului lui lung şi bine făcut.

Îşi dorise să înceapă această explorare după-amiaza, când stăteau pe punte, ştiind că dacă o să se strecoare prin spate, o să-l zărească pe Duke făcând baie. Amintirea trupului puternic, musculos, pe care-l văzuse când îl dezbrăcase în prima noapte, crease în stomacul ei un nod care voia să dispară. Şi nodul devenea mai deranjant de câte ori el o privea.

Cabina era atât de plină de tensiunea sexuală dintre ei, încât era un miracol că nu explodase, a gândit Duke şi a înţeles că şi Marnie simţea la fel. Ea se mişca încet, atentă, de parcă-i era frică să nu-i alunece cearceaful pus atât de sexy. Lui îi plăcea teribil felul în care îi sublinia rotunjimile pieptului plin, încheieturile subţiri şi coapsele rotunde. Dar şi el îşi dorea să scoată cearceaful şi să descopere acele curbe numai pentru sine.

Ducând la gură o furculiţă plină cu ciuperci, Duke le-a mestecat încet, apoi s-a încruntat.

— Ceva nu-i în regulă? a întrebat Marnie.

Înghiţind cu greutate, şi-a ridicat privirea spre Marnie, cu un acut sentiment de neajutorare, de parcă o forţă străină ar fi intrat în posesia trupului lui, făcându-l să dorească s-o ia pe Marnie în braţe şi s-o sărute, să facă dragoste cu ea.

— Eşti sigură că astea nu-s ciuperci fermecate? a

întrebat-o, privind-o cu un amestec de dorinţă şi de neîncredere.

— Numai dacă vrei tu să fie, i-a spus ea, dorind ca Duke să se îndrăgostească, în mod miraculos, de ea. Dorind ca Cupidon să-l atingă cu una dintre săgeţi sau ca Venus să arunce cu un val asupra lui.

El nu dorea ca ciupercile să fie vrăjite, nu-i aşa? a reflectat Duke. Doar nu credea în ciuperci vrăjite sau în spirite, în zei. Sau credea?

Brusc, Clarence s-a ridicat, şi-a arcuit spinarea şi a ţâşnit din pat. Dar spiritele erau acolo, umplând vasul cu prezenţa lor. Şi, cu fiecare înghiţitură de ciuperci, dorinţa lui Duke de a o săruta pe Marnie, de a face dragoste cu ea, creştea mai tare şi mai tare. Şi de câte ori Marnie îl privea pe Duke, pofta de a face dragoste cu el devenea tot mai puternică… până când întregul ei trup a devenit o durere din cauza dorinţei.

Când Marnie s-a ridicat şi a strâns resturile de mâncare, Duke s-a lungit iar pe pat şi a privit-o. În tăcere, ea i-a aruncat o privire, cu ochii ca smaraldele strălucind exotic, cu un zâmbet misterios pe buze.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat el, cu vorbele sugrumate în gât.

— Simţi şi tu la fel?

— Ceva simt, recunosc.

— Mă tem că bieţii muritori n-au nicio şansă când zeii le răpesc forţele, a zis ea îngenunchind pe perne alături de el.

— Eu nu cred în zei, a zis el aplecându-se să o ia în braţe. Plină de dorinţă, ea s-a cuibărit lângă trupul lui lung şi puternic.

— Nu?

— Dar dacă aş crede, n-ar trebui să caut prea departe ca să găsesc o zeiţă, pentru că tu eşti Venus. Aplecându-şi capul a sărutat-o cu toată pasiunea pe care şi-o înfrânase întreaga seară, cu toată dorinţa arzătoare care-l copleşise de câte ori o privise.

Şi ea i-a întors sărutul, pasionată, înfrigurată, fiecare sărut arătându-i lui cât de tare îl dorise. Cât de mult dorise ea să facă dragoste cu el.

Îi simţea dorinţa şi asta îl făcea fericit. Ridicând capul a privit-o cu înţelegere.

— Nu-ţi pot oferi nimic, Marnie, a avertizat-o cu regret. Vorbe de dragoste, căsătorie. Nimic din toate acele lucruri pe care vor să le aude femeile.

— Nu contează, Duke. Nu vreau decât să fac dragoste cu tine.

— Atunci mai sărută-mă, i-a spus trăgând-o deasupra lui, apoi răsturnând-o şi ajungând el deasupra ei.

Îi acoperise buzele cu ale lui şi a gemut când ea l-a sărutat din nou. Sărutările ei erau apăsate, şi suflul ei sacadat era sunetul cel mai excitant pe care-l auzise vreodată. Şi-a dezlipit cu un geamăt buzele de ale ei.

— Dumnezeule, eşti ca o dinamită, i-a spus şi i-a oprit murmurul de protest cu o altă sărutare apăsată. Şi dacă o să continuu să te sărut, micuţă Venus, totul o să se termine încă înainte de a fi început.

Ea era pregătită pentru el, şi-a dat Marnie seama. Prima sărutare îi transformase trupul într-o vază deschisă. A doua sărutare o încălzise şi o umezise, şi o făcuse gata să-l primească.

— Oh, Duke, Duke, te doresc!

— Atât de repede?

— Oh, da. Mă doare trupul după tine.

El s-a uitat la ea, cu un zâmbet de plăcere.

— Atunci pe amândoi o să ne mai doară încă un pic, i-a zis sărutând-o pe obraji, apoi în jos pe maxilar. Pentru că vreau să te cercetez în întregime. Miroşi a piersică şi ai gust de cremă, şi vreau să te mănânc.

Când a ajuns la pielea fină de pe gâtul ei, Marnie şi-a arcuit capul ca să-i lase drum liber. Buzele lui au devenit lacome de parcă intenţiona s-o devoreze, în timp ce gura i se mişca invidios pe gâtul ei până spre sâni.

— Oricât de mult mi-ar plăcea tunica pe care-o porţi, trebuie s-o îndepărtăm, i-a murmurat. Încet, i-a desfăcut nodul făcut într-o parte, i-a dat jos cearceaful alb şi i-a admirat sânii. Lumina lămpii îi învăluia pielea într-o tentă aurie, făcându-l să se gândească la toate statuile de zeiţe pe care le văzuse şi ştiind că niciuna nu se putea compara cu Marnie cea reală.

— Tu, micuţă Venus, eşti atât de adorabilă, încât îmi tai suflul.

I-a luat cu gura un sfârc şi i l-a supt, în vreme ce cu mâna cealaltă îi masa uşor celălalt sân. Fiecare atingere a buzelor lui o fermeca şi-i producea fiori de dorinţă în tot trupul. Fiorii s-au adunat într-un singur punct tremurător al fiinţei sale şi când el a început să-i sărute şi celălalt sân, punctul s-a mărit tot mai tare, până când s-a simţit sleită de dorinţă. S-a lipit de Duke, râvnind să-i simtă trupul puternic şi musculos, să-l simtă pe deplin înăuntrul ei, dorindu-l… având o nevoie tulburătoare de el.

Cu un mic ţipăt, şi-a ridicat capul, a căutat şi a găsit ceea

ce se profilase prin cearceaf şi pe care cu o singură mişcare, l-a desfăşurat din jurul lui altfel c-a rămas gol. Era încă arcuit deasupra ei, savurându-i sânii. Muşchii feselor şi ai coapselor erau încordaţi şi ea a remarcat încă o dată cât de bărbătos era.

Când organul lui întărit, puternic, pulsatil a atins-o pe coapse, bărbăţia lui a făcut-o să-şi piardă capul, până la oprirea inimii.

— Oh, dragule, dragule, dragule, a spus pe nerăsuflate, făcându-l pe el să zâmbească.

— Eşti sigură că vrei să continuăm?

— Oh, da, da, da, a cântat ea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că acum nu cred că mai sunt în stare să mă opresc.

Ea s-a lipit mai tare, mângâindu-l, trăgându-l spre ea.

— Nici nu vreau să te opreşti, i-a zis cu o voce sugrumată.

Brusc, el n-a mai putut aştepta. Avea nevoie să pătrundă în ea, să intre în adâncitura ei, să se simtă total înconjurat de ea. În ciuda dorinţei, a pătruns-o cu blândeţe şi nu i-a părut rău, pentru că ea era atât de strâmtă, încât aproape că s-a speriat. Ea a gemut şi el a făcut o pauză, aşteptând până când corpul ei l-a

acceptat pe al lui.

— Marnie, te simţi bine? Ţi-am făcut rău?

— Sunt bine, i-a zis ea şoptit. A trecut mult timp de când…

— Şi la mine la fel.

Dar pe măsură ce el se înfunda mai tare în căldura ei catifelată, şi-a dat seama că niciodată nu mai avusese o senzaţie ca aceea. Nu se mai simţise niciodată acceptat aşa, atât de bine primit, atât de la el acasă. Când a împins mai tare, ea l-a primit de bunăvoie, cerând mai mult. Când el a stabilit un ritm mai lent, ea l-a înconjurat cu picioarele şi şi-a arcuit trupul, până când el nu a mai făcut decât un trup comun cu Marnie. Era Venus, s-a gândit cu uimire, Zeiţa iubirii.

Era stăpânul ei, s-a gândit Marnie şi ar fi vrut să navigheze cu el până la capătul pământului. Niciodată până acum nu se simţise atât de complet parte dintr-un bărbat, niciun bărbat n-o purtase pe marea pasiunii s-o adăpostească în apele ei.

Dar era normal, căci niciodată înainte nu se iubise cu Duke, aşa că a continuat să-l privească în ochi cu toată dragostea, în timp ce i se oferea iar şi iar. Apoi, încă pulsând,

încă tremurând, l-a văzut fascinată dându-şi capul înapoi, ţipând şi oferindu-i-se ei în întregime.

Încetişor, cu grijă, ca să n-o zdruncine pe Marnie, Duke s-a dat pe o parte, strângând-o în braţe. Ea i s-a cuibărit în braţe, cu pieptul plin, cu sfârcurile întărite şi el a simţit din nou cum creşte în el dorinţa.

— Oh, Marnie, Marnie, a şoptit răguşit. Ce se întâmplă cu noi?

— Am făcut minunat, grozav, fermecător dragoste.

— Am făcut, nu-i aşa? Niciodată nu m-am simţit atât de fericit în braţele unei femei. Atât de satisfăcut, atât de complet. A râs uşor uluit. Şi niciodată nu mi-am pierdut controlul în asemenea hal.

Ea a râs cu o mulţumire imensă.

— Te-am avertizat că bieţii muritori n-au nicio şansă când zeii le iau puterile.

El a mângâiat-o pe coapsele rotunde, încântat de pielea ei catifelată.

— Habar n-am dacă de vină au fost zeii sau ciupercile, sau tu, micuţă Venus, dar mă simt de parcă aş fi în Zona Crepusculară. Şi mi-e teamă că, dacă mă trezesc, o să descopăr

că totul n-a fost decât un vis.

Ea şi-a trecut degetele înainte şi înapoi peste umerii lui, teribil de preocupată de muşchii lui.

— Numeşti asta Zonă Crepusculară. Eu o numesc Ţara Apusului de Soare şi a Răsăritului de Lună. Dar oricum am numi-o, este lumea noastră, în care amândoi facem unul singur.

— Şi-acum facem unul singur.

Marnie l-a simţit pulsând în ea şi şi-a pierdut răsuflarea, în vreme ce trupul ei tremura ca răspuns.

— Cu trupurile.

— Şi cu mintea şi spiritul.

Spunea adevărul, şi-a dat Marnie seama. Niciodată înainte nu se simţise într-un acord atât de desăvârşit cu un bărbat, de parcă gândea cu gândurile lui, avea sentimentele lui. Niciodată nu se mai simţise atât de total înconjurată de un bărbat, încât să nu mai ştie unde se termină el şi unde începe ea.

— Da, suntem împreună o singură fiinţă, a şoptit ea şi s-a mişcat odată cu el. Nu e minunat?

A strâns-o de spate cu mâinile, lipind-o mai tare de el.

— Eşti o vrăjitoare, Marnie. Mi-ai făcut o vrajă şi m-ai pus să uit totul, cu excepţia faptului de a te iubi pe tine.

— La ce altceva ar fi trebuit să te gândeşti?

— La aceea că puteam să te protejez, să te feresc, i-a zis blând, apoi a realizat că ea o să se gândească la faptul că el se speriase să n-o lase gravidă. De fapt, el nu voia s-o rănească atunci când va pleca. Ar fi vrut să-i explice, dar asta însemna să-şi dezvăluie ei tot sufletul, şi nu putea face asta, chiar după actul de dragoste pe care-l împărtăşiseră.

— Oh, eu mă simt apărată. Am luat pilula, i-a murmurat atât de complet ameţită din pricina lui, încât a ignorat vocea interioară care o avertiza că ceva nu era pe deplin în regulă. Şi-a lipit buzele de pieptul lui gustând pielea sărată. Deşi n-am prea avut nevoie de pilule până azi.

El stătea întins, nemişcat, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Marnie era un asemenea amestec de inocenţă şi de seducţie! Inocenţă pe care-o resimţise când o pătrunsese şi care-i spusese clar că nu dormise niciodată cu Gil. Seducţie, pentru că niciodată de la divorţul lui nu fusese atât de fermecat de o femeie, încât să uite să-şi pună prezervativul.

— Vreau numai să nu-ţi fac rău, i-a spus răguşit.

Ea stătea absolut nemişcată, conştientă că avea să se simtă lovită, o dată întoarsă acasă. Dar mai era conştientă şi de

felul în care se simţise el, şi-a spus, şi ultimul lucru pe care-l intenţiona era să ştie momentul acela.

— Tu nu-mi poţi face rău, Duke, a zis scurt Marnie. Pentru că nu aştept nimic de la tine. Nici vorbe pe care n-ai chef să le spui, nici promisiuni pe care n-o să le ţii. Vreau numai să ne iubim. Acum. Aici.

Cu un geamăt el s-a ridicat peste ea din nou şi a început să-i spună fără un cuvânt, cum se simţea, ce simţea el într-adevăr cu ea. Cu un suspin înăbuşit, ea i-a arătat câtă dorinţă avea pentru el, luând tot ceea ce-i putea oferi şi dându-i înapoi înmiit.

Şi, din când în când, în timp ce se iubeau, uşor estompat de sirena de ceaţă, ei îi clinchetea un clopoţel fermecat.

Marnie s-a dezmeticit abia când a descoperit că Duke o pătrunsese din nou şi se mişca blând, parcă în acelaşi ritm cu ambarcaţiunea. Adormită, ea şi-a încolăcit braţele şi picioarele în jurul lui şi l-a tras mai tare peste ea, oftând când el a făcut-o să se simtă complet plină de el.

— Iartă-mă, micuţă Venus, i-a şoptit lângă buze. Nu reuşesc să mă satur de tine.

El a început să se mişte uşor şi ea l-a lăsat să alunece aşa,

apoi s-a rostogolit peste el.

— Nu tu, eu nu mă satur de tine. Nu vreau să te las să pleci.

El a respirat sacadat şi a simţit că, fiind în ea, părea a-i atinge însuşi sufletul.

— Mă tem că şi de te-aş iubi întreaga viaţă, tot n-ar fi suficient.

Ea i-a auzit disperarea din voce şi dorinţa, şi i-a stat mai aproape, fiind deasupra lui. Nu putea pricepe ce anume îl chinuia, nici dacă l-ar putea ajuta. Era conştientă de un singur lucru: că, pentru nu se ştie ce motiv, el avea nevoie de ea.

Să se îndrăgostească de un bărbat care avea nevoie de ea era periculos, a realizat Marnie, dar a mai înţeles şi că n-avea de ales. În lumea aceea a ei fantezistă, David era bărbatul ei şi ea era femeia lui. Lumea reală putea aştepta.

— Vino, David, i-a murmurat. Lasă-mă să-ţi ofer toată viaţa mea cu iubire.

Cu un ţipăt de nerăbdare el a intrat în ea şi ea l-a primit dorind ca acela să fi fost ultimul din întreaga viaţă.

Duke stătea pe punte şi se uita la scena răsăritului de soare din faţa lui. Golful era alungit ca un braţ de apă, mijlocul

albastru avea reflexe argintii, iar marginile erau irizate în nuanţe de verde, reflectând falezele împădurite care-l înconjurau.

— Niciodată n-am ştiut că există atât de multe nuanţe de verde şi de albastru, a zis el blând privind spre femeia care stătea alături.

— Şi niciodată n-am visat ceva atât de frumos, cu excepţia ta.

Surprinsă de vorbele lui, Marnie n-a putut face altceva decât să stea şi să-l privească lung. Cum îşi putuse închipui că Duke King era un om rece?

— Ăsta-i cel mai drăguţ compliment pe care mi l-a făcut vreodată cineva, a zis ea ridicându-se pe vârfuri, ca să primească o sărutare de pe buzele lui.

— Mulţumesc.

Înconjurându-i talia cu braţele, l-a legănat uşor, apoi şi-a pus obrazul pe pieptul lui, vrând să rămână nemişcată. Voia parcă să oprească timpul, să-l tezaurizeze pentru clipa când vor putea pleca. Inima ei era înecată într-o mare de lacrimi.

— Doresc să mai fie încă ceaţă, i-a zis plină de tristeţe, apoi s-a îndreptat şi a încercat să-i zâmbească. Dar soarele străluceşte şi vântul bate, şi pariez că e mai bine să plecăm.

S-a dat înapoi, l-a privit încă o clipă, apoi s-a întors şi s-a dus la cârma ambarcaţiunii. El a privit-o îndepărtându-se, cu un sfâşietor sentiment al pierderii. A realizat cât de mult însemna pentru el Marnie, într-un timp atât de scurt, şi cât de greu avea să-i fie să plece de lângă ea astăzi.

— Să-ţi dau o mână de ajutor, i-a spus, constatând că soarele străluceşte, iar vântul bate constant. Şi când pânzele au fost bine întinse, el s-a sprijinit de catarg şi a privit gânditor marea.

În vreme ce treceau prin gura golfului, Marnie l-a strigat:

— Te duc înapoi, în staţiune.

— Nu. Ia-o spre casă, Marnie. Ştiu că eşti îngrijorată de soarta orfanilor. În plus, nici nu vreau că aventura mea să ia sfârşit acum.

— Atunci tu poţi ţine cârma, iar eu o să mă aşez să mă odihnesc, i-a spus ea, sesizându-i tristeţea şi dorind să i-o risipească. Nu voia cu niciun preţ ca Duke să plece amărât în această zi frumoasă.

Ducându-se spre pupă, el a apucat cârma şi s-a simţit dintr-odată plin de voioşie. Apa era atât de albastră, copacii de pe insulă atât de verzi, şi, în spatele lui, în mijlocul insulei, un

munte maiestuos acoperit cu zăpadă, stăpânea, suprem profilat pe cerul azuriu.

— Ăsta-i Mount Baker? a întrebat.

— Indienii îl numesc Marele Paznic Alb. Găsesc că este reconfortant faptul că se află întotdeauna acolo, veghind asupra mea, chiar şi când plouă sau e ceaţă şi eu nu-l pot zări.

— Oh, Marnie, Marnie. În cine mai crezi în afara lui?

— Cred în tine, i-a spus, zâmbindu-i.

El a simţit cum îi tresaltă inima şi i se mişcă totul în el şi s-a întrebat dacă o să înceteze vreodată s-o dorească.

— Drace, nu e cazul să spui asemenea lucruri.

— Pentru că te încurcă? l-a studiat cu ochii larg deschişi şi plini de admiraţie. Arăta atât de bine, în ciuda părului ciufulit de vânt şi a bărbii negre, şi părea atât de stăpânit.

— E adevărat, să ştii. Ai un aer anume, care inspiră încrederea.

— Vezi că deocamdată sunt absolut convins că habar n-am să navighez cu vasul ăsta şi mai bine mi-ai spune ce să fac sau o să intrăm drept în stâncă.

Ea a râs şi i-a arătat ce să facă, şi după câteva minute a remarcat:

— Vezi? Conduci ca un profesionist. O să facem din tine un marinar grozav, în doi timpi şi trei mişcări.

— De ce vrei să scoţi din mine un marinar?

— N-am motive speciale, crede-mă, decât speranţa că ţie o să-ţi facă o mare plăcere să navighezi. Aveau atât de puţine lucruri în comun, s-a gândit cu tristeţe Marnie, încât era o nebunie să-şi închipuie că lucrurile s-ar putea desfăşura altfel, dar oricum, ea întotdeauna fusese o visătoare.

— Păi, mi se pare că mă poţi converti, a zis el, conştient de faptul că adevărata lui plăcere ar fi fost să aibă ocazia de a se afla lângă Marnie. Această femeia încântătoare, cu poveştile ei inventate şi încrederea ei în el, fapt care-i rupea sufletul, îl emoţionase profund, îl făcuse cel puţin să înceapă să creadă în sine însuşi.

I-a zâmbit şi când a devenit dureros s-o privească mai departe, şi-a mutat ochii spre doi cormorani albi care zburau grupaţi atingând cu vârfurile aripilor lungi, valurile. Deasupra lor un şoim făcea cercuri în zbor planat şi vederea lui i-a tăiat respiraţia. Dar cu adevărat a simţit că nu mai are suflu, când a privit-o pe Marnie, şi-a dat seama Duke. Şi s-a întrebat cât o să dureze până când o s-o poată uita. Dacă o să fie capabil de asta.

Depăşind insula, au cârmit-o spre sud. Duke a zărit un vas înalt venind drept spre ei, cu pânzele umflate de vânt.

— Seamănă cu ceva venit din Răscoala de pe Bounty, a zis surprins că-i era dor de zilele de demult, când corăbiile străbăteau valurile şi piraţii puteau răpi femeile pe care le iubeau.

— Nu-i aşa că-i frumos? Este o brigantină, Norul de Argint, i-a spus Marnie. Stăpânul ei trăieşte în Seattle, dar o aduce anual la şantierul nostru de nave, pentru reparaţii. M-am îndrăgostit de ea când am văzut-o pentru prima oară, la vârsta de doisprezece ani, şi o dată chiar am luat-o pe furiş. Tata s-a simţit un pic cam jenat când a trebuit să vină la Seattle să mă ia, dar eu m-am simţit grozav pentru că o putusem manipula.

Duke i-a pus o mână pe umeri şi i-a zâmbit.

— Vrei să spui că n-ai pretins că erai prea-frumoasa prinţesă care se îndrepta spre Lumea Nouă şi a fost răpită de piraţi?

— Doamne, nu. Eu eram căpitanul întotdeauna.

El a râs şi a legănat-o pe Marnie, apoi a arătat spre Norul de Argint, în bătaia brizei. Stând umăr lângă umăr, s-au întors pe jumătate să privească brigantina care-i depăşea.

— Grozav mi-ar fi plăcut să am Norul de Argint pentru programul meu de antrenament, a zis Marnie. Dacă am face lecţii pe ea, asta le-ar da puştilor un sentiment de adevărată aventură, închipuieşte-ţi, să înveţi să munceşti împreună cu alţii e important, dar scopul meu principal e să-i învăţ pe copii să viseze.

El a dat din cap uluit.

— Marnie! Marnie!

— Ştiu, ştiu. Sunt o visătoare. Chiar dacă domnul Simpson ar vrea s-o vândă, eu nu mă pot încumeta s-o cumpăr. Dar dacă ar fi în proprietatea mea, aş putea lua douăzeci şi şase de puşti la bord de fiecare dată. Pe Homeboard Bound nu pot lua decât jumătate.

— Nu te opri din visare, te rog, i-a zis el sărutând-o scurt, dar plin de adoraţie.

Ea s-a lipit de el şi au plutit în tăcere, privind înapoi. Din când în când, până când Norul de Argint a început ocolul insulei şi a dispărut din raza lor de vedere.

— Sunt mulţi puşti la Houston care ar putea beneficia de o asemenea experienţă, a zis el în final. Eu antrenez o echipă în oraş.

Ea s-a holbat surprinsă la el.

— Da? Când mai ai timp şi de aşa ceva?

— E singurul lucru pentru care mai am timp şi mă tem că nu ajung întotdeauna la antrenamente sau la jocuri. Şi alţi oameni de afaceri sunt implicaţi în proiectul ăsta, aşa că, fiind mai mulţi, ne descurcăm. Dar ar fi al dracului de multe de făcut, dacă aş avea timp şi energie.

Marnie l-a privit pe Duke, gândindu-se că era un om cu totul special. Cât de multe ar putea el face, s-a întrebat, dacă ar avea sprijinul unei soţii iubitoare?

Dar ea n-o să fie nicicând soţia lui, şi-a spus şi şi-a repetat asta în gând chiar şi când au ajuns la şantierul Mac Bride.

După o jumătate de oră, Marnie a apărut din bucătăria casei de stuc alb a părinţilor ei şi a arătat spre telefonul atârnat de perete.

— De ce nu suni, până când pun de cafea? apoi am să dau şi eu un telefon.

În vreme ce Duke aştepta legătura, a observat-o pe Marnie învârtindu-se prin bucătărie, punând cafeaua şi apa în cafetieră, aducând nişte prăjiturele pe o tavă. L-a întins şi lui o prăjitură în trecere şi el tocmai terminase să lingă firimiturile

gustoase de pe degete, când a răspuns managerul la telefon.

După ce i-a comunicat mulţumirea că l-a descoperit pe Duke în sfârşit, omul l-a rugat să aştepte o clipă, apoi o voce familiară i-a răsunat în ureche.

— Hei, Frate-mai-mare, ce dracu' ţi s-a întâmplat?

— Dare! M-am gândit că o să apari, a zis Duke cu toată inima.

— N-am ocazia să te salvez în fiecare zi. De fapt, până acum n-am avut plăcerea asta. Tu m-ai salvat întotdeauna pe mine.

— Şi nici acum nu era nevoie să vii să mă salvezi.

— Ba pe dracu'! Am luptat cu focul de cum am sosit. Staţiunea a fost plină de zvonuri… totul despre faptul că a fost răpit – mă tem că povestea cu răpirea ta de când erai mic a pus gaz peste foc – s-a spus că ai fugit cu o femeie. Eu am încercat să menţin echilibrul în presă. Dar ce dracu' s-a petrecut?

— Eu… m-am dus să navighez în lumina lunii şi am fost sechestrat de ceaţă timp de două zile.

La capătul liniei nu s-a mai auzit nimic, apoi:

— Eşti sigur că totu-i în regulă?

— Da, mă simt excelent.

— Aş putea jura că bravezi. Tu niciodată nu bravezi.

— M-am gândit că e timpul să am o mică aventură, a chicotit Duke. Ai ceva împotriva pericolului şi a aventurii, Dare?

— Ai râs! Acum e clar că ceva nu-i în regulă. Tu nu râzi niciodată.

— Păi, am râs o grămadă în ultimele două zile, a zis Duke şi a realizat, spre uimirea lui, cât de mult râsese.

— Cum o cheamă? l-a lovit Dare sub centură.

Duke a chicotit iar, gândind nu pentru prima dată, că Dare moştenise de la mama lor ceva mai mult decât ochii căprui; moştenise de la ea şi intuiţia.

— Marnie Mac Bride.

— Am să am ocazia s-o întâlnesc?

Duke a întâlnit ochii mari ai lui Marnie şi a rânjit.

— Îhî. Dacă zbori până aici să mă iei.

— O să fiu acolo mai repede decât un ogar care-şi urmăreşte vânatul.

După ce i-a dat detaliile necesare pentru a ajunge la şantier, Duke a închis şi a luat ceaşca cu cafea pe care i-a întins-o ea, şi s-a aşezat la masa mare de lemn. Stătea în soare,

pe jumătate visător, pe jumătate ascultând-o pe Marnie, care a telefonat întâi la Desine, apoi la părinţii ei.

Marnie a pus la loc receptorul şi s-a oprit să-l privească pe Duke, care zăcea în soare. Pare atât de obosit, s-a gândit. Ar fi fost bine pentru el să stea aşa câteva zile, să se odihnească într-o profundă linişte, atât de necesară. Dar nu numai de asta ar fi vrut ea să rămână el acolo. Spera în sinea ei că dacă ar fi stat, s-ar fi îndrăgostit de ea.

El s-a întins, a căscat şi şi-a trecut mâna peste faţă, apoi a surprins-o privindu-l.

— Iartă-mă. Soarele este atât de plăcut, încât poate că am adormit câteva minute.

Zâmbind a înţelegere, s-a aşezat şi ea la masă.

— Eşti obosit, Duke. Tare aş dori să nu trebuiască să te întorci acasă.

— Şi eu mi-aş dori să pot sta. A scuturat din cap, încercând să-şi clarifice ideile. Mă simt de parcă aş fi fost într-o lume de vis şi acum nu vreau să mă trezesc.

Marnie a râs uşurel.

— Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Cenuşăreasa când caleaşca ei s-a transformat într-un dovleac. Observând

expresia vinovată care i-a întunecat ochii, ea s-a grăbit să-l reconforteze. Dar nu regret nimic din ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută şi, dacă va mai fi posibil, voi face din nou dragoste cu tine.

El i-a zâmbit, iar ei i-a făcut plăcere, pentru că era un zâmbet tot atât de călduros ca şi soarele.

— Şi eu simt la fel, micuţă Venus, i-a zis el luându-i mâna. Ceaţa nu-mi împiedică vederea, nici ciupercile magice nu-şi exercită puterea, dar acum îmi doresc să fac dragoste cu tine, mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

— Oh, David, la fel e şi cu mine, i-a şoptit cu inima bătând de o speranţă nouă.

L-a strâns mâna, în loc de scuze.

— Dar trebuie să plec. Ţi-am spus noaptea trecută că nu-ţi pot da lucrurile pe care le doreşti şi, din păcate, realitatea nu s-a schimbat pentru că am făcut dragoste. Încă nu pot să fac din visuri „realitate.

Ea s-a uitat la el, simţindu-se de parcă refluxul îi mătura visurile şi ea nu putea face nimic să-l oprească. Făcuse dragoste cu Duke, ştiind că el n-o iubeşte, ştiind că el o să plece. Nu era vina lui dacă ea construise o întreagă fantezie în jurul lui.

— Ai dreptate, i-a spus şi a încercat să-i zâmbească. Asta e lumea reală.

„Cric-crac”-ul elicelor se auzea pe deasupra capetelor lor.

— Şi realitatea e gata să cadă peste noi acum, a zis el lăsându-i mâna şi ridicându-se în picioare.

Ea s-a ridicat şi s-a dus repede la baie.

— Du-te să-l întâmpini pe Dare şi invită-l înăuntru să bea o cafea, i-a spus peste umăr. O să ies şi eu într-o clipă. O femeie trebuie să se pună la punct când întâlneşte un bărbat nou, ştii asta.

— N-ai putea arăta mai bine decât arăţi, i-a strigat el, apoi, simţindu-se de parcă ar fi pierdut ceva foarte preţios, a plecat să-l întâmpine pe Dare.

Marnie şi-a dat cu apă rece pe faţă şi şi-a apăsat pleoapele cu degetele ca să-şi îndepărteze lacrimile. Niciodată nu mai vărsase lacrimi de mila ei, şi n-avea de gând să înceapă acum, şi-a spus cu tristeţe. Fantezia se terminase şi Duke era pe punctul de a pleca.

Noaptea trecută îl asigurase cu hotărâre că el n-o putea răni, dar şi atunci fusese conştientă de faptul că-i ascundea adevărul.

Avea să poarte în suflet chinul plecării lui Duke întreaga viaţă. Oricum, nu-i părea rău. Pentru că nimic – nici măcar cel urai senzual dintre visurile ei cu ochii deschişi – nu se putea compara cu realitatea, cu felul. În care Duke făcuse dragoste cu ea. Era o amintire care o să-i rămână întotdeauna foarte dragă.

Hotărâtă, şi-a uscat faţa, şi-a periat părul şi a plecat să-şi ia rămas-bun de ia dragostea ei.

Şase

Să-l ajute Dumnezeu, s-a gândit Duke ascultând vorbele grăbite ale lui Dare. N-o putea părăsi pe Marnie. Nu acum. Nu după ceea ce se petrecuse.

— Ţi-a telefonat cineva şi ţi-a cerut vreo răscumpărare? a întrebat Duke privindu-şi fratele cu neplăcere.

Dare şi-a proptit umărul de steagul negru, verde şi auriu, pictat pe coada elicopterului companiei King Oil şi şi-a vârât degetele în buzunarele pantalonilor decoloraţi.

— Mda, după ce am vorbit cu tine.

— Sper că i-ai comunicat unde să se ducă, a zis Duke, deşi ştia că Dare aşa şi făcuse. În ciuda aparenţei sale lipsite de griji, Dare avea un anume stil de a rezolva repede lucrurile, cu eficienţă şi cu minimum de risc. Calităţi care erau esenţiale pentru un bărbat care-şi pusese viaţa în slujba unei companii petroliere.

— Aşa am făcut, a confirmat Dare, mişcându-se astfel încât piciorul lui a făcut o gaură în nisip.

— Şi. Încă în patru limbi diferite, după care m-am oprit.

— De ce?

— Pentru că omul a spus că cineva avea să plătească. Şi încă foarte scump.

Duke şi-a trecut agitat mâna prin păr, de parcă vorbele lui Dare l-ar fi trăsnit în moalele capului.

— Marnie!

— Doar nu crezi că poate fi vorba despre ea, nu? l-a întrebat Dare, studiindu-l gânditor pe Duke.

— Pe dracu', nu!

Dare a dat din cap satisfăcut…

— E ceva nemaipomenit să văd că iar ai încredere într-o femeie, Duke. Deci, mai există speranţe în ceea ce te priveşte.

Duke s-a dat înapoi din faţa fratelui lui nedorind să-l privească, pentru că asta ar fi însemnat să aibă în ochi steagul companiei King Oil. Steagul pe care el îl alesese cu atâta mândrie pentru companie ca pe un simbol al speranţei. Steagul care acum reprezenta exact eşecul lui.

— Speranţa este pentru oamenii care cred în finaluri fericite, a zis Duke arătând cu degetul spre casă. Oamenii ca Marnie. Ea m-a salvat de oamenii aceia, să ştii, şi acum e în primejdie.

— Autorităţile îi caută, dar ei s-au dat la fund. S-ar părea că au mai avut de-a face cu legea şi înainte, aşa că nu se ştie cum vor acţiona mai departe.

Duke s-a oprit şi şi-a strâns pumnul.

— Drace!

— Ce-ai de gând să faci?

— Dacă aş fi sigur că ei mă vor numai pe mine, aş face iad din locul ăsta, dar se pare că ei au ceva cu Marnie. Nu pot să plec s-o las aici, singură.

— Vrei să rămân eu prin împrejurimi?

— Nu.

— Să trimitem nişte trupe?

— Nici gând. O să rezolv singur.

— Înţeleg motivul acum, a zis Dare în vreme ce uşa s-a deschis şi Marnie s-a îndreptat spre ei. S-a dat mai aproape de fratele lui şi i-a spus încet, „dar cu intenţia de a fi auzit:

— E o femeie splendidă.

Marnie s-a oprit lângă ei şi l-a scrutat pe Dare de la părul castaniu până la vârfurile lustruite ale cizmelor.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, a zis ea punându-şi o mână pe piept în regiunea inimii. Nu-i aşa că e teribil de arătos? Nu-i

aşa că poate face să ia foc inima oricărei femei? Nu-i aşa că e un bărbat pentru care merită să-mori?

Dare şi-a dat capul pe spate şi a râs, apoi a râs mai cu poftă, când şi pe Duke l-a apucat râsul.

— Ai de gând să mă prezinţi acestei splendori de bărbat? a întrebat Marnie încercând să-şi Păstreze o faţă serioasă.

— Marnie, acesta-i fratele meu Darrick. Dare, aceasta-i Marnie Mac Bride.

Ea i-a întins mâna, dar Dare n-a băgat-o în seamă. Punându-şi mâinile mari în jurul taliei ei, a ridicat-o cu uşurinţă, i-a acoperit ţipătul uimit cu buzele lui, apoi a pus-o la loc pe pământ.

— Marnie, e o mare plăcere să întâlnesc o femeie care are atâta bun-gust la bărbaţi, i-a spus râzând. Mai cu seamă, când aceasta reuşeşte să-l facă pe fratele meu să râdă.

Lui Marnie îi ardeau obrajii, dar n-avea nicio poftă să se dea bătută.

— Spune-mi, Dare, a clipit galeş spre el, mama ta şi-a consumat tot ce-a avut mai bun, ca să te aibă pe tine sau şi cel de-al treilea fiu al dânsei este mai înalt şi mai arătos?

Dare a părut că se concentrează adânc pentru a-i da un

răspuns cât se poate de serios.

— Dev este mai arătos, dar trebuie să dau cu banul dacă el sau Duke reprezintă comoara familiei.

Ochii lui Marnie au devenit duioşi când s-au întors spre Duke, care-i privea cu un zâmbet satisfăcut.

— O comoară, a spus, fără a-şi putea stăpâni admiraţia din voce. L-a privit îndelung pe Duke, apoi a înghiţit greu. Ai timp de-o cafea, Duke, ori trebuie să pleci?

— Tocmai îi spuneam lui Dare că nu vreau să plec, i-a răspuns Duke precaut.

— Iar eu îi spuneam că ar mai putea pierde câteva zile, a spus Dare zâmbind spre Marnie. Ştii, ar cam fi vremea ca fratele ăsta mai mare, să-şi ia şi el o vacanţă. N-a mai avut una de ani de zile.

— Oh, Duke, ai putea sta? a întrebat Marnie abia îndrăznind să spere că ar avea vreo şansă. De-ar mai sta câteva zile cu el.

Dorea să rămână, a admis Duke, nu doar pentru că trebuia s-o protejeze pe Marnie, dar şi pentru a fi cu ea. Era ceva în Marnie care îl atrăgea – o căldură interioară, o fire iubitoare şi generoasă care îl făcea, pur şi simplu, să nu poată pleca. Sau la

urma urmei putea pretinde că pleacă, dar avea să se întoarcă şi să vegheze asupra ei de la distanţă.

— Nu ştiu, a spus, dând o luptă dinainte pierdută cu conştiinţa lui. Ar fi cazul să mă întorc la treabă.

— Eu o să fiu atent la Baron, a zis repede Dare. Pe urmă, mâine e Thanksgiving (Ziua mulţumirilor) şi Madre n-o să-l lase cu niciun chip să se apropie de birou.

— Oh, Thanksgiving! Am uitat cu totul de Thanksgiving. Marnie a întins o mână imploratoare spre Duke. Oh, Duke, Duke. Poţi să tranşezi un curcan?

Cutremurat de aparenta disperare a lui Marnie, Duke i-a luat mâna:

— Ah, da!

— El este cel mai priceput la tranşarea curcanilor, din tot ţinutul ăsta, a plusat Dare.

— Deci o să rămâi, a zis Marnie atingând uşor mâna lui Duke. Am o nevoie disperată de ajutorul tău. O duzină de prieteni deosebiţi vin la cină mâine. E o tradiţie, ştii, şi i-am asigurat pe mama şi tata că mă voi descurca în toate privinţele până se întorc ei. Întotdeauna eu fac mâncare, pentru că mama nu găteşte – dar nu sunt în stare să tranşez curcanul.

— Ai tot felul de cuţite, dar nu poţi tranşa un curcan? a clătinat Duke din cap cu uimire.

Ea l-a privit serioasă.

— De cum îl văd, îmi amintesc cum era prin curte şi nu-mi vine să bag niciun cuţit în el. Am încercat într-un an, dar am început să plâng şi m-am repezit să-mi spăl mâinile, şi asta a fost oribil şi a stricat cina.

— Oh, Marnie, Marnie, a zis Duke râzând blând.

— Ştiu că tu crezi că sunt un cap-pătrat, şi chiar aşa sunt, pentru că după tranşarea curcanului, uit complet de treaba asta, dar…

— Ştt, a făcut Duke, punându-i un deget pe buze. Nu cred deloc aşa.

— Atunci rămâi?

— Da, rămân, a răspuns el, având aceeaşi senzaţie de ireal ca atunci, în ceaţă. Şi soarele strălucea acum. Pe deasupra, vreau să constat dacă pot face ca visul tău să devină realitate.

Care vis? s-a întrebat Marnie, în vreme ce Duke îi lăsa mâna şi se îndepărta. S-a holbat la el, uşor îngrijorată că nu cumva Dare să-i fi luat locul.

— Bun. Acum că totul e stabilit, mai bine s-o pornesc la

drum, a zis Dare zâmbindu-i. Dar înainte de a pleca, vreau să-ţi comunic, Marnie, că eşti cel mai grozav lucru de prin ţinut. Aplecându-se, a îmbrăţişat-o. Mulţumesc pentru că l-ai transformat din nou pe fratele meu într-o fiinţă umană. Am început să am iar speranţe în privinţa lui. Întorcându-şi uşor capul i-a şoptit la ureche. Poate că şi tu reuşeşti să-i împlineşti visurile.

— O să încerc, i-a şoptit şi ea, apoi a rămas uluită, privind cum Dare i-a dat valiza lui Duke, l-a îmbrăţişat cu toată puterea, apoi a sărit în elicopter şi a zburat de acolo.

Oare Duke se referise la visul ei de a avea copii? Sau de a avea un soţ care s-o iubească?

L-a privit pe Duke cu ochii strălucind.

— Care vis?

El s-a uitat lung în ochii ei, dorind ca toate visurile să devină realitate, apoi a privit pe de lături, pentru că era conştient că asta nu se putea.

— Programul tău de antrenament la navigaţie, i-a răspuns el răguşit. Dar vreau să aflu mai mult, înainte de a lua hotărârea să fac aici o fundaţie.

Dezamăgită, Marnie l-a strâns de mână uşor. La urma

urmei, nu-şi dorise decât să mai rămână o vreme cu el. Şi miracole se petrec – datorită lumii albastre.

— Atunci, hai să vedem Homeward Bound.

— Sunt impresionat, a zis Duke sărind jos de pe puntea vasului Homeward Bound.

Marnie a coborât şi ea pe doc lângă el şi şi-a plimbat cu plăcere degetele pe o latură a vasului lung de cincisprezece metri, care era tras afară din apă.

— Îl putem lansa oricând, i-a spus mândră. Tocmai am terminat să-l vopsim.

— Cât valorează?

— Câteva zeci de mii, de-aş vrea să-l vând. Dar n-am de gând să fac asta după toate orele de trudă pe care le-am băgat în el. N-am restaurat ambarcaţiunea ca s-o vând. E pe cale să devină eroul principal al programului. Poate fi condusă de un echipaj de trei oameni, şi mai încape la bord o duzină de pasageri.

— Cât ar dura ca programul să devină operaţional? a întrebat Duke zâmbind în faţa entuziasmului ei.

Marnie s-a gândit, a spus o dată, apoi a adăugat:

— Vino în birou să-ţi arăt oferta. Îmi pare rău că n-am

adus-o cu mine la staţiune. Mă tem că e încă o dovadă că sunt cap pătrat. Sunt convinsă că începi să te întrebi dacă sunt destul de normală ca să mă aventurez cu un grup de puştani. Aş putea uita să-i aduc înapoi.

Dând amuzat din cap, Duke a urmat-o în birou, dar după câteva minute dădea din cap a admiraţie.

— După cum am mai spus, nu eşti un cap pătrat, i-a zis Duke lui Marnie. Oferta este una dintre cele mai bune pe care le-am văzut vreodată şi majoritatea acestora e realizată de profesionişti care trăiesc din aşa ceva.

— Mulţumesc, a spus Marnie, strălucind de mândrie datorită laudei neaşteptate.

— Dar ai face mai bine să vinzi vasul şi să-ţi recuperezi banii cheltuiţi cu el.

— Banii nu sunt ceva important pentru mine. Ajutorul…

Ea a zâmbit timid, realizând că spusele ei trebuiau să sune ca ceva teribil de naiv.

— Ajutorul dat oamenilor este important, a terminat el fraza în locul ei, şi i-a zâmbit, fapt care a făcut-o să roşească.

— Da.

Punând pe birou raportul, el i-a luat mâna şi a condus-o

afară, apoi a rămas privind gânditor la şoproanele, macaralele şi celelalte ustensile care susţineau două ambarcaţiuni în diferite stadii de construcţie.

— Tatăl tău a băgat o groază de bani în afacerea asta.

— Se ocupă de construcţia de nave de patruzeci de ani şi e cunoscut în lumea largă pentru iaht-urile lui de lemn, i-a spus Marnie cu mândrie.

Duke a arătat spre un schiff cu aripile rupte, dintr-un şopron, şi o altă barcă târâtă pe plajă, cu cabina deteriorată.

— Dar ce-i cu rupturile astea?

— Fac rău la vedere, ştiu. Tata e deranjat de faptul că ele strică aspectul şantierului. Pot face oamenilor o impresie greşită.

— Oare de ce încep să cred că-ţi aparţin ţie?

— Pentru că sunt ale mele. Ea a tăcut încurcată. Ştii? De fiecare dată când dau de o relicvă, trebuie s-o târăsc la mine acasă. Au atâta istorie în ele! Schiff-ul, de exemplu, a fost construit în 1929 de un pescar. Soţia şi copiii lui s-au înecat, pe o furtună, de spaimă şi el a dat toată vina pe ambarcaţiune. Eu îmi închipui că, după o mică reparaţie generală, o s-o pot face la loc şi o să-i schimb soarta, norocul.

Duke a privit la Marnie, întrebându-se dacă o să înceteze

vreodată să-l uluiască.

— Şi Homeward Bound şi Vântul Năvalnic au arătat ca ambarcaţiunile astea, când le-ai adus acasă?

— Păi… nu mult mai bine.

El i-a luat mâna, i-a întors-o şi a sărutat-o în palmă.

— Sunt îngrozit, Marnie, de minunile pe care le poate face o reparaţie de-a ta, i-a spus răguşit. Ţi-aş da bucuros bani pentru programul tău, fără nicio condiţionare.

Marnie şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Duke, i-a tras capul în jos şi l-a sărutat.

— Oh, mulţumesc, Duke, i-a spus şi l-a sărutat din nou, dându-şi seama cu întârziere, că n-avea de ce să sărute un bărbat pentru că-i dădea bani. Totuşi nu se putea stăpâni să nu-i zâmbească. El i-a întors zâmbetul, arătând un pic nedumerit şi mult mai mult încântat.

— De dat bani, asta e partea cea mai uşoară a unui proiect, i-a spus cu sinceritate, dar ca proiectul să se pună pe picioare, e mai greu. Dar eu nu am nicio umbră de îndoială că tu vei reuşi, Marnie.

— Deşi, de n-aş avea banii tăi, ar fi aproape imposibil să lansez programul. Doresc să-ţi pot mulţumi cum se cuvine.

— Ai şi făcut asta. L-a luat faţa între mâini şi a privit-o cu seriozitate. Nu mă refer la modul generos în care mi te-ai oferit pe tine însăţi. Nu există bani destui pe lumea asta ca să plătească un asemenea dar. L-a mângâiat cu degetul colţul gurii, ridicându-i-l într-o strâmbătură. Vorbesc de modul în care m-ai făcut să mă simt din nou tânăr, prima dată în viaţa mea, m-ai făcut să dau dracului lumea şi să nu vreau decât să fiu aici, cu tine. Măcar atâta cât o să pot rămâne aici.

De-ar fi fost după ea, ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna, s-a gândit Marnie.

— La naiba, a zis ea încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu de ce m-am grăbit aşa să-ţi arăt vasul. N-are niciun rost să mai stăm pe aici.

— Vrei să spui că acum, după ce-ai obţinut ce-ţi doreai, ai de gând să, mă dai afară? a întrebat-o el, tachinând-o cu blândeţe.

— Duke! Niciodată. Poţi rămâne câtă vreme vrei tu.

— Slavă Domnului! Sunt aici o grămadă de lucruri pe care le mai am de făcut înainte de a pleca.

— Ca de pildă?

— Să te sărut pe tine. Să văd orfanii. Să te sărut din nou pe tine.

Aplecându-şi capul, el a sărutat-o, uimit de faptul că se simţea atât de bine când o săruta. Pur şi simplu nu se mai putea sătura de ea.

— Marnie, a murmurat el.

Ea şi-a deschis ochii luminoşi, ca să-l privească.

— Mmm.

— Cred că ar fi mai bine să mergem să-i hrănim pe orfani.

Adăpostul orfanilor era, a descoperit Duke după câteva minute, o îngrăditură care conţinea rezervoare atârnate în apă, un hambar mare şi foarte răvăşit şi cuşti de sârmă de diferite forme şi mărimi. Marnie l-a condus pe Duke la rezervoarele atârnate unde i-a prezentat doi pui de focă de mai care au acceptat bucuroşi peştele oferit.

— Am avut o jumătate de duzină în vara ăsta, dar Binkie şi Boss sunt cei doi părăsiţi. Binkie, din păcate, e orb, aşa că n-avea rost să se întoarcă în mare. Un Aquarium din Seattle a fost de acord să o primească pe Binkie, aşa că o s-o trimit cât de curând, când Boss o să fie capabil să se ducă acasă. El este

dintr-o insulă canadiană. Şi-a fluturat mâna spre insulele situate la apus. Pescarul care l-a găsit, l-a adus aici pentru că eram cei mai aproape de locul unde l-a recuperat. Bietul Boss fusese lovit de o barcă rapidă. A supravieţuit ca prin minune. Aplecându-se, ea l-a mângâiat pe puiul de focă ce-şi scosese capul din apă şi-o privea cu ochii mari, negri, apoşi.

— Încerc să nu pun prea mult mâna pe animale, mai ales când ştiu că or să se întoarcă înapoi, în mare, dar în cazul lui Boss, nu mă pot abţine. Binkie şi-a lipit şi ea capul de braţul lui Marnie, cerându-şi porţia de mângâiere. Şi, crede-mă, de Binkie sunt îndrăgostită. Vrei s-o mângâi?

De cine era el îndrăgostit, păi asta era Marnie, s-a gândit Duke şi şi-a întins mâna, atingând capul puiului de focă. Era caldă, iubitoare, dar mică. Nu era de mirare că focile voiau să primească mângâieri de la Marnie. Marnie i-a întins şi lui un peşte şi el l-a dat focii şi, din clipa aia, i s-a părut absolut natural să mai hrănească focile şi cu alţi peşti, să le vorbească fără niciun sens şi să le mângâie iar, înainte de a o urma pe Marnie la hambar.

Acolo au întâlnit o căprioară drăgălaşă.

— Pe ea o cheamă Delicioasa, i-a zis Marnie scărpinând

animalul pe nasul catifelat. Ea încă mai trebuie să sugă cu biberonul. S-a născut foarte târziu pentru anotimpul ăsta şi mama ei a murit. O am de când era de-o zi născută şi n-o să-i pot da drumul, probabil, până la primăvara viitoare. Vrei s-o hrăneşti, până mă uit la celelalte animale?

— Sigur, a zis Duke şi s-a aşezat pe o grămadă de scânduri. Căprioara s-a apropiat de ei timidă, cu capul în jos, cu nările fremătând, când Marnie i-a întins sticla lui Duke. Delicioasa părea de-a dreptul satisfăcută să sugă din biberon. Şi când Duke şi-a apropiat mâna ca s-o mângâie, ea s-a apropiat tare de el.

Marnie i-a privit o clipă, impresionată de blândeţea lui Duke faţă de animal şi de cât de repede îl acceptase Delicioasa. Era el un om de afaceri puternic, dar se adaptase foarte repede la ritmul lent al vieţii de pe insulă. Era conştientă de faptul că n-ar avea chef să rămână acolo pentru totdeauna, dar acum era momentul în care avea nevoie să se rupă de programul lui agitat, avea nevoie de relaxare şi de bucuria pe care o oferă în viaţă lucrurile simple.

Încet, ea s-a întors şi s-a îndreptat spre o cuşcă de lemn.

— Rusty, de aici, a avut o ciocnire cu o maşină, a zis

deschizând uşa, astfel încât s-a văzut un raton cu bandaje la un picior. Trebuie să rămână pansat vreo zece zile, dar va rămâne aici până când o să-şi recupereze forţele. Am cam avut de furcă cu el. A încercat să-şi roadă bandajele, dar am reuşit să-l convingem până la urmă să le lase în pace.

— I-ai făcut nişte mici vrăji, nu-i aşa? a zis Duke blând şi i-a zâmbit.

— Îhî, mi-am fluturat mâna şi el a priceput, a zis Marnie. Ei au continuat să-şi zâmbească unul altuia, până când Delicioasa a terminat de băut biberonul şi i-a atras atenţia lui Duke. Zâmbetul s-a răsfrânt asupra căprioarei şi asta i-a încălzit sufletul lui Marnie, iar vocea i-a sunat răguşită, de, emoţie.

— Căprioara priveşte de parcă altcineva lucrează cu vrăjile.

El a zâmbit cu colţul buzelor, plăcut impresionat.

— Mi se pare că-i sunt pe plac, a şoptit Duke uşor uimit.

— Mă întreb de ce? a zis Marnie luptând cu tentaţia de a se apropia de Duke şi de a-l săruta. Când a reuşit să-şi controleze pornirea aceea, a pus apă şi mâncare în cuşca lui Rusty, apoi s-a plimbat de la o cuşcă la alta, spunând numele fiecărui animal şi al fiecărei păsări şi povestindu-i istoria

fiecăruia. În tot acest timp îi arunca priviri furişe lui Duke, care era aplecat spre căprioară.

După ce biberonul s-a golit, Duke l-a dat deoparte şi a lăsat căprioara să-i sugă unul din degete. Căprioara i-a apucat cu botişorul şi puloverul, ca până la urmă să-şi ridice capul ca să lingă obrazul lui Duke.

Marnie s-a oprit şi i-a privit, gândindu-se cât de mult îl iubea pe Duke. Îl iubea total, fără rezerve, fără întrebări. Îl iubea fără a ţine cont de faptul că nu-i aparţinea în mod real, că ea nu avea loc în viaţa lui şi că nici măcar nu-i spusese că o iubeşte. De altfel, nu-l cunoştea decât de câteva zile, şi totuşi i se părea că-l ştie dintotdeauna. Şi chiar aşa era, a realizat Marnie, pentru că Duke făcuse parte din viaţa ei din ziua în care începuse pentru prima oară să născocească propriile poveşti despre regi, cavaleri şi piraţi. Duke era piratul ei preferat, cavalerul strălucitor, nobilul ei rege. Şi-l iubea cu inima, mintea, sufletul.

Într-un sfârşit a devenit conştientă de faptul că el o privea de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

— Iartă-mă, a zis ea şi a râs scurt, sperând că el nu ghicise la ce se gândise ea. Pentru că, dacă ar fi ştiut, ar fi fost deja în elicopterul lui, zburând înapoi, în Texas, mai repede

decât ar fi sărit un purice pe un câine.

Duke i-a zâmbit.

— Am spus că aici am făcut ce trebuia. Ce altceva crezi că mai pot face?

Poţi să mă iubeşti pe mine, s-a gândit Marnie, şi şi-a strâns buzele pentru a opri cuvintele acolo. Răsucindu-se, s-a apucat să caute prin sacoşele cu mâncare, până când a realizat că nu ştia ce anume caută. A respirat adânc, apoi s-a întors spre Duke.

— Mai avem de hrănit păsările de afară, apoi putem să ne ducem să ne schimbăm.

Cei trei pescăruşi s-au repezit asupra mâncării pe care le-a aruncat-o Marnie, şi Duke încă mai râdea de mişcările lor amuzante, când au ajuns la ultima cuşcă. În ea era un bâtlan albastru, cu picioare lungi, care nu părea deloc fericit, nici măcar atunci când Marnie i-a vârât nişte peşte în cuşcă.

— Băiatul Albastru era gata să moară când l-am găsit, pentru că avea în jurul gâtului un fir de undiţă strâns. E aici doar de o săptămână şi aproape că aş putea să-l las să plece.

— Tu dai nume unei păsări chiar dacă nu rămâne aici decât câteva zile? a întrebat surprins Duke.

— Fiecărei păsări şi fiecărui animal care vine aici eu le dau un nume şi le născocesc o poveste proprie.

— Şi toate poveştile au un sfârşit fericit.

— Normal.

Ridicându-şi mâinile, el i le-a pus pe umeri şi a privit-o cu ochi plini de înţelegere.

— Marnie, povestea noastră nu e pe cale să aibă un sfârşit fericit.

Ea i-a zâmbit netulburată.

— Aşa spui tu.

El a dat din cap.

— Dumnezeule, ar trebui să fiu împuşcat pentru că stau aici, cu tine. Trebuia să fi plecat împreună cu Dare. Ar fi trebuit…

— Şttt, a zis ea sărutându-l pe buze. Sunt încântată că ai rămas. Încă nu erai destul de pregătit să te întorci înapoi, în lumea ta.

Încet, el i-a dat drumul şi şi-a înfrânat cu greu tentaţia de a o lua în braţe şi de a nu se despărţi niciodată de ea.

— Asta nu e o poveste pentru copii, Marnie. Eu mă voi întoarce în lumea mea şi nu vreau să fii rănită când o să plec.

— Ştiu că trebuie să pleci, David, şi când o să fie cazul, eu o să te las să pleci, a zis ea sperând că va face întocmai cum spusese în momentul în care el va pleca – dacă va pleca. Întocmai cum îi las pe orfanii ăştia să plece când sunt suficient de pregătiţi.

— Şi ce poveste o să născoceşti despre mine? a întrebat-o el blând.

Marnie s-a gândit la toate visele în care-şi dorea ca Duke să fie şi el o parte, apoi a lăsat deoparte egoismul. A pus o mână pe braţul lui.

— Povestea va fi aşa: că tu o să te îndrăgosteşti de o femeie care o să te facă fericit cu adevărat şi o să aveţi o grămadă de copii.

O clipă el s-a holbat la ea de parcă i-ar fi căzut cerul în cap, apoi trăsăturile i s-au înăsprit, ochii i-au devenit reci şi s-a răsucit pe un picior înapoi. Ea l-a privit aşa întors cu spatele, dorindu-şi să priceapă ce spusese, astfel încât îl îndurerase aşa de mult.

— David. O să fii fericit, i-a spus ea serioasă. Măcar de-ai vrea să crezi în tine.

El a suspinat adânc, a râs nu prea convins şi s-a întors cu

faţa la ea. I-a zâmbit şi furios şi tandru, în acelaşi timp.

— Eşti o optimistă incurabilă, i-a spus răguşit şi s-a aplecat s-o sărute uşor pe buze. Şi-a ridicat capul, zâmbind. Acum aş face un duş. Râvnesc la asta de două zile.

— Vrei să stai aici, în casă, sau la mine? l-a, întrebat ea cu ochii încă plini de duioşie.

— Tu nu locuieşti cu părinţii?

— M-am mutat acum câţiva ani. Aveau şi ei nevoie de intimitate… înţelegi?

— Atunci, orice-ar fi, vreau să stau cu tine.

După ce au făcut un popas, să ia din casă valiza lui Duke, Marnie l-a condus pe o potecă din pădure care urma linia ţărmului şi apoi au coborî! o colină până într-o vale singuratică.

Duke a priceput de îndată unde era casa lui Marnie. O ambarcaţiune închisă, singuratică era aşezată în mijlocul unui dig, dar nu era o ambarcaţiune obişnuită. Partea de sus a pereţilor vopsiţi în alb, fusese înlocuită de ferestre şi acoperişul verde, foarte înalt şi abrupt era subliniat de paravane solare şi de lucarne. Fereastra de sticlă argintie de la uşa de lemn, te făcea să te simţi binevenit, iar pe sticla curbată fuseseră scrise cuvintele CÂNTECUL MĂRII.

— Ar fi fost cazul să-mi dau şi singur seama, a zis el zâmbindu-i lui Marnie cu încântare.

Marnie i-a întors zâmbetul.

— Când i-am spus tatii că vreau să mă mut, el s-a oferit să-mi construiască o vălişoară cu tot ce trebuie, dar căsuţa asta veche, marinărească stătuse goală atât de multă vreme, încât mie mi-era milă de ea şi m-am hotărât s-o aranjez. Tata jură că ar fi fost mai ieftin să ridicăm o casă de la temelie.

— Frumos, Marnie. În felul ăsta rămâi cât se poate de aproape de apă, fără a te afla chiar pe mare. Privind peste marginea digului, a realizat că nu lipsea mai mult de un metru şi ceva până la apă. Nu ţi-e frică totuşi că te-ai putea trezi în apă?

— Nu. Este un dig plutitor, aşa că se plimbă în sus şi-n jos cu fluxul şi e destul spaţiu sub el pentru valuri. Golful e adăpostit, aşa că furtunile nu se abat pe aici şi malurile ţin la distanţă buşteni şi alte epave marine.

— N-ar fi fost mai uşor să trăieşti într-o casă? a întrebat, apoi a ridicat mâna înainte ca ea să deschidă gura. Ştiu, ştiu. N-ai găsit o casă care să te vrea pe tine. Adevărat?

Ea a încercat să nu râdă, dar n-a reuşit.

— E adevărat.

— Şi ce-o să faci cu cocioaba asta dacă o să găseşti o altă ambarcaţiune care are nevoie de tine sau un bărbat care te iubeşte?

— Am o grămadă de prieteni care tânjesc după cocioaba asta s-o cumpere sau s-o închirieze.

El a aruncat o privire spre gura golfului, unde apunea soarele, apoi din nou spre poieniţă. Un şoim plana deasupra capetelor lor, pescăruşii pluteau în apropiere, pe valuri şi, la capătul digului, un pescăruş se odihnea pe o piatră, cu aripile larg deschise, ca să şi le usuce.

— Îmi dau seama care-i motivul. Aici e frumos, e atâta linişte. Nu te-aş putea blama dacă ai vrea să rămâi în locul ăsta întreaga viaţă.

— Doar priveliştea nu reprezintă totul. Mi-am dorit să merg la Houston, dar Jack nu mi-a cerut niciodată să merg cu el.

— Nu pot spune decât că omul ăsta nu-i prea zdravăn la cap.

Intimidată, ea şi-a lăsat capul în jos.

— Vreau să-ţi spun că tu eşti primul bărbat pe care l-am adus vreodată aici.

— Nici măcar Jack n-a fost în locul ăsta? a întrebat el

surprins şi s-a întins spre ea să-i ia mâna în mâna lui.

— Nu. Vezi tu, noi n-am avut niciodată o relaţie aprinsă. A fost mai degrabă o poveste de amor din liceu şi când a plecat, eu m-am hotărât să nu devin una dintre femeile pe care le vizitează el pe unde-l poartă treburile. Eu voiam mult mai mult şi am trăit în ideea că şi el dorea mai mult de-atât.

El i-a strâns mâna.

— Marnie, a zis, neştiind ce să mai spună.

Ea a scuturat uşor din cap.

— Oricum, am dorit să afli asta.

Întorcându-se, ea a deschis uşa şi l-a condus în interiorul casei. Duke a urmat-o, simţindu-se mai umil decât oricând în viaţa lui. Apoi a clipit surprins privind de jur împrejur.

Cu excepţia sălii de baie, situată pe mijlocul peretelui din dreapta, era o cameră imensă. Bucătăria se afla între uşă şi baie, patul era spre capăt, aliniat cu sufrageria şi sala de mese, care ocupau restul spaţiului. Era mai mult un fel de seră decât de casă, cu ferigi atârnând din grinzi, iederă crescând în jurul stâlpilor de susţinere şi palmieri în vase de pământ care ascundeau patul. Pe podeaua de stejar erau mobile albe, sculptate şi carpete verzi împletite şi două balansoare Bentwood

se aflau în faţa unei sobe masive, de culoare neagră, lucioasă.

— E frumos, Marnie, a zis Duke dându-şi seama că ea aşteptase un comentariu. Dar n-ai senzaţia că stai ca-ntr-o vitrină?

Ea s-a rotit încet, cu braţele desfăcute, apoi s-a legănat încântată.

— Ah, păi chiar pentru asta m-am străduit. Geamurile sunt nişte opere de artă, sunt tratate astfel încât să nu lase prea tare căldura vara sau frigul iarna şi, în plus, nimeni nu poate vedea înăuntru, în vreme ce eu pot vedea ce-i afară.

El nu şi-a putut stăpâni chicoteala în faţa entuziasmului ei.

— Nu mă mir dacă prietenii tăi vor să te ceară toţi de nevastă.

Gândul că ea ar putea rămâne pe veci nemăritată a trezit-o şi, îndepărtându-se de Duke, a pornit-o spre dormitor.

— Poţi să-ţi pui valiza acolo şi dacă vrei să fii singur nu trebuie decât să cobori paravanul. Deplasându-se spre stâlpul cel mai apropiat de bucătărie, a apăsat un buton şi o draperie de voal a alunecat din grindă, ascunzând total baia şi patul.

— Operă de artă, a zis el repetând admirativ cuvintele

pronunţate de ea mai înainte.

— Numai că, a zis ea amintindu-şi deodată de claustrofobia lui Duke, baia e un pic cam prea mică. Poate că ar fi trebuit să faci duş la casa de dincolo.

— O să mă descurc, a asigurat-o el grăbit, căci n-avea nicio poftă s-o lase în afara razei lui de vedere câtă vreme era cu putinţă.

— Atunci, dacă nu te superi, eu o să fac duş înainte şi o să pregătesc masa, în vreme ce faci şi tu duş, după mine.

S-a grăbit să se spele, fără a întârzia prea mult la gândul că-l invitase pe Duke să stea cu ea, în casa ei. Pentru prima oară în viaţă, avea să-şi aducă în pat un iubit şi se întreba cum o să mai trăiască în propria casă după ce el va pleca. Dar n-avea de ce să se gândească la asta acum, şi-a zis, în timp ce se ştergea cu prosopul şi-şi peria părul. Prefera să se gândească la iubirea ei pentru Duke.

Gândurile voioase au durat până când a tras uşiţa de la dulăpiorul cu medicamente şi a observat discul cu pilule anti-baby. A realizat că, în graba de a ajunge la staţiune, uitase să-şi ia pilulele. Nu şi le luase timp de patru zile. Inima a început să-i bată rapid şi a recitit instrucţiunile de pe

medicament. Nu era în regulă dacă se apuca acum să ia o nouă pilulă, a gândit, pentru că putea, chiar şi în clipa aceea să fie gravidă şi n-ar fi vrut să facă ceva dăunător posibilului copil. A respirat adânc şi şi-a spus că, probabil, nu era cazul să se îngrijoreze. Şi, în orice caz, n-o să-i spună lui Duke. Nu, după ce îl asigurase că-şi luase toate măsurile de protecţie. Ar fi gândit că e cu adevărat un cap pătrat. Pe deasupra, nici nu voia să strice restul timpului pe care-l aveau de petrecut împreună.

Şi dacă, printr-un noroc deosebit, minunata lor iubire ar fi dus la un copilaş, atunci i-ar fi spus cu hotărâre lui Duke. Ar fi înţeles, nu-i aşa?

Duke s-a aşezat pe patul mare – care era încadrat, precum o perlă între două noptiere luxoase – gândindu-se cât de mult aştepta să facă dragoste cu ea, deşi nu acesta era motivul principal pentru care rămăsese. Totuşi, începea să bănuiască şi că ea n-avea nicio nevoie de protecţia lui. Toată lumea de pe insulă o iubea, probabil, şi dacă era să fie cinstit cu sine însuşi, trebuia să admită că şi el – oarecum.

Şi tot ceea ce afla despre Marnie îl făcea să alunece tot mai tare sub vraja ei. Era evident că familia Mac Bride era bine situată şi n-ar fi fost nevoie ca Marnie să aleagă viaţa singuratică

pe o ambarcaţiune, dar o făcea. Marnie s-ar fi putut duce oriunde în lume, dar prefera să rămână acolo ca să-i înveţe pe copiii străzii ce era important în viaţă.

Şi dacă ea va fi în stare să le insufle puştilor măcar jumătate dintre valorile apreciate de ea, copiii vor avea o şansă în viaţă.

Marnie, şi-a dat el seama, iubea viaţa în toată deplinătatea ei şi, când nu era nimic de care să se bucure, crea o lume a fanteziei unde visul fiecăruia devenea realitate. Şi egoist sau nu, pentru încă vreo câteva zile, el va rămâne cu ea în lumea fanteziei şi a visurilor.

Marnie a ieşit repede din baie, cu un halat de mătase pictat de mână într-o bogăţie de culori şi tonuri marine verzi şi albastre, cu un prosop în jurul capului şi cu un zâmbet cald, iubitor. Duke s-a ridicat în picioare de parcă ar fi vrut să pună stop fanteziei chiar în acea clipă. În loc de asta, i-a zâmbit uşor, şi-a luat hainele curate şi s-a dus în baie. A închis uşa, apoi a redeschis-o.

— Te superi dacă o las deschisă?

— Nici gând. Şi poţi să te bălăceşti cât vrei. Avem apă caldă din belşug, produsă cu ajutorul panourilor solare.

Dorinţa de a face dragoste cu Marnie era atât de mare, încât el n-avea intenţia să risipească sub duş nicio secundă în plus. Tocmai era cu un prosop înnodat în jurul taliei şi-şi dădea cu colonie pe gâtul ferm, când a auzit nişte zgomote suspecte venind de sub picioarele lui.

Scoţând capul din baie, a strigat-o pe Marnie care se ocupa cu oalele în bucătărie.

— Marnie, ce-i zgomotul ăsta aici?

Ea a venit râzând, cu o bucată de pui prăjit în mână. Dar râsul i-a pierit când l-a văzut.

— Doamne, nu arăţi prea pregătit să te aşezi la masă, i-a spus răguşită.

El a zâmbit maliţios.

— În schimb, tu arăţi de parcă ai fi şi mâncat ceva.

— Oh, şi-a aplecat ea privirea spre mâna plină. Nu, asta-i pentru Selina. Mi-a cerut mâncare. Ieşi din baie ca să-i pot deschide uşa.

El a păşit afară şi ea după el, dar n-a rezistat tentaţiei şi şi-a trecut degetele peste pieptul lui păros.

El a gemut uşor.

— Ai grijă, Marnie, a avertizat-o.

Ea i-a zâmbit nevinovată.

— N-am făcut nimic.

— Decât că ai zgândărit un leu.

— Şi am hrănit o vidră.

Aplecându-se, ea a ridicat o trapă ingenios disimulată de podea. El s-a repezit s-o ajute, dar a înţeles că n-avea nevoie de niciun ajutor; trapa aluneca uşor şi silenţios. O vidră a apărut în deschizătură şi a sărit pe podea, i-a acordat lui Marnie un fel de ciripit, apoi a pornit-o spre bucătărie şi s-a pus delicat pe mâncat.

— Selina trăieşte sub casă şi mă fereşte de spiritele rele de sub pământ, i-a explicat Marnie. Când are puişori, îi aduce aici în vizită. Ea ar sta mai mult cu mine dacă aş lăsa-o, dar asta l-ar enerva pe Clarence.

Duke a rămas tăcut, privind cum Marnie a hrănit vidra, apoi a dat-o afară cu o mângâiere. După ce a pus trapa la loc, ea s-a dus la chiuvetă şi s-a spălat pe mâini. S-a întors să-l privească.

— Duke, ce-i cu tine?

— Nimic rău, micuţă Venus, decât că am devenit dintr-odată foarte gelos pe pisica ta, cu un ochi şi trei labe, şi pe

vidră.

Ea s-a apropiat şi şi-a pus braţele în jurul gâtului lui.

— Oh, Duke, Duke, am lăsat deoparte o mulţime de iubiri pentru tine.

— Bine. Atunci vreau o porţie de iubire chiar acum, a zis prinzând-o în braţe şi ducând-o spre pat.

Şapte

Duke s-a trezit şi a constatat că soarele răsărise, iar el era singur în patul lui Marnie. A zâmbit satisfăcut amintindu-şi felul încărcat de erotism în care se mişcase patul în timp ce ei făcuseră dragoste.

— Marnie, eşti pe aici? a strigat ridicându-şi capul, ca să privească de jur împrejur. În bucătărie ardea o lumină, dar locul era gol. Marnie nu se putuse duce prea departe, s-a gândit el şi s-a uitat pe fereastră, sperând că ea o să vină lângă el ca să se bucure împreună de răsăritul soarelui. Mireasma proaspătă, uşoară, a lavandei încă mai dăinuia pe perna ei; el a strâns-o la piept privind la marea minge aurie ieşind din valurile mării. Nu mai văzuse în viaţa lui atâtea nuanţe de roz, mov şi roşu, s-a gândit, dar niciodată nu încercase să privească soarele la răsărit. Niciodată nu se mai simţise atât de relaxat şi de proaspăt, pentru că niciodată nu experimentase reţeta specială de viaţă a lui Marnie.

Ea îi spusese că are dragoste din belşug pentru el şi se apucase să-i demonstreze acest lucru într-un fel care, chiar şi acum, îi înfierbânta sângele în vene. Îi oferise atât de mult. Îl

satisfăcuse atât de complet, încât o dorea din nou. Şi acum se temea că avea să o dorească încă foarte, foarte mult timp.

Dar oare ce era în mintea lui Marnie? se întreba el. Dumnezeule, spera că ea nu se îndrăgostise de el. Gânditor, privea spre cerul care pălea. Îl iubea sigur, a raţionat, dar ea iubea şi ambarcaţiunile stricate şi animalele părăsite – pentru că toate acestea aveau nevoie de ea. Simţise că şi el avea nevoie de ea şi răspunsese ca de obicei. Dacă i-ar fi spus că n-are nevoie de ea, ar fi minţit.

Nu putea decât să spere şi să se roage ca nici ea să nu-l fi minţit când îi spusese că el nu-i mai putea face rău. Dar ce? îi spusese cumva că ea nu minte niciodată, şi-a interogat el conştiinţa neliniştită. Pe deasupra, era foarte probabil ca Marnie să aibă nevoie de el, mai precis de protecţia lui.

Niciun argument nu-l ajuta să-şi micşoreze vina şi dând naibii leneveala, s-a rostogolit jos din pat. Simţindu-se un pic prea la vedere cu toate ferestrele acelea – deşi Marnie îl asigurase că nimeni nu putea vedea înăuntru – şi-a tras pantalonii pe el, înainte de a intra în bucătărie.

Pe masă se afla un bileţel de la Marnie:

„Hei, băiete sexy! Sper că ai tras un puişor de somn ca

lumea. O să ai nevoie de toate puterile tale la noapte. Între timp, dacă ai poftă să mă vezi, sunt în casa principală, la bucătărie. Oh, să nu uit. Vrei, te rog, s-o hrăneşti pe Selina dacă vine şi ţipă?"

Cu umorul regăsit în întregime, s-a dus la baie. L-ar fi fost necesar un duş prelungit şi fierbinte şi poate ar fi trebuit să se radă din nou. Nevrând să risipească niciun pic din timpul preţios pe care l-ar putea petrece cu ea, a stat puţin sub duş şi tocmai îşi pieptăna părul, când a auzit o lovitură în trapă. A îngenuncheat şi a deschis-o. Selina a urcat şi el a hrănit-o, a mângâiat-o, i-a vorbit.

— Vasăzică, tu eşti paznicul lumii de dedesubt, nu-i aşa? Asta e clar că-i o gaură neagră, a zis Duke privind jos la apa chioară. Era mai mult de o jumătate de metru între suprafaţa apei şi postament, a constatat. Destul aer pentru o vidră sau chiar pentru un om fără claustrofobie. Nu-ţi fac nicio vină, pentru că vrei să stai aici cu Marnie şi să te bucuri de dragostea ei, a continuat, mângâind-o ultima oară pe vidră şi împingând-o înapoi prin trapă. Şi eu am de gând să mă bucur de dragostea ei chiar acum.

S-a îmbrăcat repede în pantaloni negri, pulover, jacheta şi

a pornit-o în direcţia bucătăriei.

— Intră, a răspuns Marnie la bătaia în uşă şi s-a răsucit spre el când a intrat înăuntru. Am pe mâini cocă de la plăcintă.

Duke i-a zâmbit.

— Şi făină pe nas. Iar el i-a zâmbit şi a sărutat-o. Întotdeauna îi inviţi pe oameni înăuntru, fără să întrebi cine este?

Marnie şi-a apăsat pieptul cu mâinile, ca să-şi liniştească inima.

— Şi tu îţi săruţi întotdeauna gazda de cum intri în casa ei?

— Numai dacă are ochii verzi ca marea, păr cu reflexe de soare şi făină pe nas. A continuat să-i zâmbească, uimit de bucuria nespusă pe care-o simţea pentru că era din nou lângă ea. Serios, Marnie, ai putea fi mai atentă. Am observat că dincolo, la tine, nici măcar nu zăvorăşti uşa.

— Nimeni nu încuie pe aici. Nu suntem la Houston sau la New York. Nimeni nu fură sau nu ucide pe nimeni.

— Înţelege un cowboy din marele oraş şi lasă-mă la noapte să încui uşa, Marnie. Mă simt neapărat.

— Nu eşti deloc neapărat, i-a spus cu o strălucire

admirativă în ochi.

El a chicotit şi a scuturat din cap, ştiind că ea îl tachina, dar plăcut impresionat de împunsătură.

— Tocmai asta-ţi place, mică Venus, şi ştii cine e vinovat. A dat din cap, încercând să-şi lămurească în minte motivul pentru care rămăsese la Marnie. Vreau să încui, în orice caz. Unde sunt cheile?

Ea a arătat ia cuiul de pe uşă.

— Astea sunt pentru şoproane şi dacă vrei cheia pentru cocioaba mea este sub lemnele alea care ţin uşa să nu se închidă. Dar cred că-n-ai motive să le foloseşti, Duke.

Amândoi şi-au zâmbit câteva clipe. O fi adevărat ce spune, s-a gândit el, dar o să fie mai liniştit ştiind-o pe Marnie în siguranţă.

Marnie l-a privit pe Duke intrând din nou în bucătărie. A venit şi Clarence cu el şi după ce a mieunat, a sărit pe pat şi s-a apucat să-şi lingă o labă. Marnie i-a aruncat o privire lui Clarence, dar ochii i s-au îndreptat spre Duke, în timp ce el se mişca prin cameră cu agilitatea unei feline în căutarea prăzii. Era conştientă de faptul că ea era prada, prada râvnită şi şi-a ridicat bărbia când el şi-a aplecat capul ca să-i cuprindă buzele.

Putea să o sărute oricând dorea, s-a gândit Marnie, strângându-l mai tare când i-a întors sărutul. N-avea decât să o privească şi ea se topea. N-avea decât să-i zâmbească şi ea era invadată de iubire. N-avea decât s-o sărute şi ea devenea a lui în întregime.

Când el şi-a ridicat în sfârşit capul, ea l-a privit, dorind să-i spună că-l iubeşte, dar ceva din ochii lui i-a oprit vorbele. A înghiţit cu greu, şi-a umezit buzele şi a şoptit cu totul alte cuvinte.

— Te-am umplut de făină.

— Nu contează, a zis el răguşit. Câtă vreme pot să te sărut din nou…

Următorul lui sărut era apăsat, plin de dorinţă şi ea îl dorea la fel de tare. Voia ca el s-o sărute, să facă dragoste cu ea, să rămână cu ea tot restul vieţii.

Brusc, el şi-a ridicat capul şi s-a dat înapoi, lăsând-o să tremure. Dar şi el tremura, a observat ea şi pieptul îi tresălta.

— Iartă-mă, mică Venus, dar dacă nu termin cu sărutatul, niciodată n-o să termini mâncarea. Aşa că spune-mi cu ce te pot ajuta.

Problema era că ar fi putut-o ajuta. După-amiaza când

făcuseră dragoste, ea aproape că-i spusese că-l iubeşte, dar el nu scosese o vorbă despre faptul că ar iubi-o. Poate că, dacă ar conştientiza ce anume îl rănise, ar fi în stare să iasă din sistemul lui. După aceea s-ar îndrăgosti de ea… şi ar vrea să se însoare cu ea.

Era doar un vis, probabil, dar ea trebuia să facă ceva. Era în joc nu numai fericirea lui Duke, dar şi propria ei fericire.

— Popoţi toca ce-ceapa şi te-ţelina şi ca-cas-tanele pentru salată, s-a bâlbâit ea. Toate se află în frigider.

S-a dus la masa din bucătărie şi a început să scoată forme pentru plăcinte, cu atenţia încordată la mişcările lui, când umbla în frigider şi a adus cele cerute punându-le în chiuvetă. Era acum destul de aproape de el, că ar fi fost de ajuns să se întoarcă şi s-ar fi şi aflat în braţele lui.

— Soarele era superb, azi. Aş fi vrut să fi fost acolo ca să ne bucurăm împreună, a zis el blând.

Ea şi-a întors capul şi l-a studiat un moment.

— Arăţi mai bine, mai relaxat.

— Mă simt mai relaxat decât oricând în ultimii ani, mai împăcat cu lumea.

— Sunt încântată. Dar el mai avea un drum lung de

parcurs până a fi împăcat cu sine însuşi, şi-a dat Marnie seama.

— Treaba asta-mi aminteşte de copilărie, a spus el după ce a spălat legumele. Bucătăria a fost întotdeauna sufletul casei noastre. Nu pricep cum mama reuşea să stea mereu cu noi, trei băieţi, plus prietenii noştri, dar întotdeauna ne făcea să ne simţim bineveniţi. Am petrecut grozav de bine în bucătărie. Am împărtăşit teribil de multă veselie şi lacrimi de altfel… şi pregătiri de vacanţă. A început să taie ceapa încet, metodic.

— Mergeai acasă în concediu, după ce te-ai căsătorit? l-a întrebat Marnie, aranjând o plăcintă în formă.

— Nu prea des. De regulă, Karen avea altceva în calendar. A început să toace legumele mai apăsat. Ea era foarte sociabilă şi dădea nişte petreceri de pomină.

Marnie i-a aruncat o privire înţelegătoare lui Duke şi a oftat uşurată, văzând că totuşi nu-şi tăiase degetele, în ciuda agitaţiei lui evidente. Dar agitaţia lui era un indiciu de unde să pornească.

— Deci ai petrecut mult timp în bucătărie ajutând-o pe ea.

— Aveam o bucătăreasă şi o menajeră. Nu se ştie de ce doamna Webster a rămas cu mine după divorţ, deşi Karen a vrut s-o ia cu ea.

— Poate că doamna Webster te place mai mult decât pe Karen, a zis Marnie şi a început să toarne umplutura de dovleac între foi.

Duke s-a oprit şi a privit-o.

— Karen nu este un căpcăun, a zis şi s-a apucat iar de tocat. Are o mulţime de prieteni, face parte din tot felul de cluburi şi de organizaţii. Cât timp am fost căsătoriţi, mereu primea o nouă funcţie.

— Şi tu mergeai cu ea?

— Ori de câte ori nu eram plecat din oraş sau când nu aveam o întâlnire de afaceri de la care nu puteam lipsi… dar asta se întâmplă cam des, mă tem.

— Şi îţi plăcea programul ăsta încărcat?

— La început. Apoi a devenit obositor, mai cu seamă când compania a fost pe pragul falimentului. Uneori de-abia aşteptam să ajung acasă ca să-mi pun capul pe pernă. Or, să mergi să cânţi cu băieţii sau să mergi la călărie, era cam greu.

Cuţitul iar flutura prin aer şi Marnie a tăcut punând plăcintele în cuptor.

— Ce credea familia ta despre Karen? l-a întrebat, adăugând nişte unt în forme.

— Tata o iubea ca pe lumina ochilor, dar Dare mă avertizase de la început să nu mă încurc cu ea. M-am gândit că era dezamăgit în privinţa căsătoriei, pentru că tocmai fusese părăsit înainte de a ajunge la altar.

Duke a tăcut, a privit în jur şi şi-a dat seama că nu-i mai rămăsese nimic de tocat. Lângă el, Marnie îi zâmbea, în timp ce transfera grămada de napi şi ţelină în tigaia încinsă. Zâmbea uşurată, a constatat el, dar în ochi i se citea mila. Nu povestise niciodată nimănui despre viaţa lui cu Karen, nu se plânsese niciodată înainte de divorţ. Cum de vorbea atât de degajat cu Marnie? se întreba, când nici cu Dare nu schimbase asemenea impresii, deşi întotdeauna se simţise foarte aproape de el.

— Mie nu mi s-a părut deloc că Dare ar fi dezamăgit, a zis Marnie. Luând cuţitul din mâna lui Duke i-a pus în loc o spatulă şi l-a ghidat spre plită.

Duke s-a holbat la amestecul din tigaie şi a început să-l învârtească să nu se ardă.

— Asta-i interesant, că el nu e dezamăgit. Şi cred că încă se iubeşte cu fata aia.

Marnie a respirat adânc, şi s-a întrebat dacă să pună sau nu următoarea întrebare.

— Şi tu o mai iubeşti încă pe Karen? l-a întrebat blând.

— Nu.

Răspunsul era rece, apăsat şi fără nuanţe, ochii reci, duri. A simţit că în trup i se răspândeşte o mare uşurare, cu toate că în ochi i se citea dezolarea.

— Atunci de ce nu vrei să te însori din nou? A îndrăznit să întrebe.

— Pentru că mai mult eu am fost vinovat de divorţ. N-am fost un soţ bun.

Purta greutatea vinovăţiei în legătură cu divorţul, a realizat Marnie, dar argumentările lui o făcuseră să se întrebe dacă el fusese vreodată cu Karen.

— De ce oi fi tu de vină pentru divorţ? a încercat ea să afle ce simţea el cu adevărat.

— N-am avut timpul sau energia de a mă adapta la căsătorie.

— Dar dacă nu v-aţi fi pierdut timpul cu atâtea petreceri, poate că aţi fi avut mai multă vreme unul pentru altul.

— Păi, da, poate. A dat din umeri. Dar, oricum, nu-i puteam suferi lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult în viaţă. Oricât de mult m-aş fi străduit.

Chinul din vocea lui a impresionat-o, şi ea s-a gândit că această întoarcere în trecut l-ar putea răni.

— Sună de parcă ai fi încercat să faci tot ceea ce a fost omeneşte posibil.

— John i-a oferit mai mult.

— Vreun prieten foarte bun, a zis, simţind la fel de multă enervare faţă de John, ca şi faţă de Karen. Ciuda ei era nemotivată, ştia, dar nu se putea stăpâni. John şi Karen îl răniseră pe bărbatul pe care ea îl iubea.

Duke i-a văzut expresia.

— Nu a fost de fapt vina lui John, a zis. El a venit la mine înainte de divorţ, ca să mă asigure că nu intenţionase să mi-o ia, iar ea nu crezuse că o să se îndrăgostească de el. Dar eu eram plecat şi, pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

Ea a căscat total nepoliticos.

— Sună atât de civilizat.

— Mda. A amestecat ceapa şi ţelina.

— Nu pricep cum poţi fi atât de înţelegător.

Spatula a tremurat şi ceapa a căzut peste marginile tigăii.

— La dracu', nu sunt deloc înţelegător. Am fost atunci cutremurat. S-a întors să se holbeze la ea, cu ochii întunecaţi, cu

maxilarele încordate, întotdeauna crezusem că mariajul e o instituţie sfântă, în care niciunul nu poate trăda. Valori de modă veche, bănuiesc, dar eu trăiesc prin aceste valori. Asta-i tot. Eşti mulţumită?

Marnie s-a dus spre el, i-a pus mâinile pe braţe şi i-a studiat chipul.

— Da, pentru că devii cinstit cu tine însuţi. Şi asta pentru prima oară în viaţă, aşa cred.

Duke i-a zâmbit trist.

— Eşti dură cu ego-ul omului, Marnie.

— Orice bărbat care n-a râs sau cântat timp de patru ani, dar spune că divorţul nu l-a afectat, se minte pe sine însuşi.

— Bine, perfect. Deci m-am simţit trădat şi foarte lovit, a admis în ciuda dorinţei, realizând chiar în timp ce vorbea că întotdeauna îşi interzisese să recunoască adevărul despre trădarea lui Karen.

Marnie l-a privit încercând să-şi ascundă chinul şi şi-ar fi dorit ca el să-şi cruţe acest efort.

— De ce n-ai încercat să îndrepţi lucrurile în atâţia ani? l-a întrebat blând.

El a închis ochii şi a respirat profund, şi când a simţit că

şi-a reluat controlul, a riscat iar.

— Pentru că tata mi-a tot repetat că sunt un bărbat incapabil să fac fericită o nevastă şi s-o ţină acasă, a zis el fiind cât putea de cinstit faţă de Marnie, ştiind însă că ea ar fi meritat mai mult.

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Marnie l-a sărutat, apoi l-a privit cu seriozitate.

— Tatăl tău habar n-are ce vorbeşte, i-a zis hotărâtă. El nu ştie cum faci tu dragoste şi nu-şi poate da seama că orice femeie care te-ar trăda pentru un alt bărbat este vinovată. Pot paria că acum Karen regretă divorţul vostru.

El a râs răguşit.

— Acum ce încerci să faci? Să mă provoci ca să-mi recapăt încrederea în mine?

Marnie a zâmbit, cu ochii încărcaţi de adoraţie.

— Ai mai văzut-o după divorţ?

— M-am mai izbit de ei din când în când, a zis trist, amintindu-şi prima dată când îi văzuse după ce li se născuse copilul şi cum avusese nevoie de ultima picătură de autocontrol, ca să o poată admira pe fetiţa aceea frumoasă. Şi ce simţise în inimă după aceea…

Ochii îi erau plini de chin din nou, a constatat Marnie şi tare ar fi vrut să-l facă să redevină senin. Se îndoia că ar fi făcut vreun progres în ajutorul pentru Duke, dar avea să mai încerce.

— Şi ea e fericită?

— Nu, a zis el încet, amintindu-şi surprins cum Karen părea a suporta greu atenţia celorlalţi şi a lui John pentru copilaş. Nu cred că e fericită.

— Atunci mă îndoiesc teribil că cineva ar fi capabil s-o facă pe ea fericită, a zis Marnie cu o voce plină de convingere. Fiecare om e responsabil pentru propria fericire. Eu îţi pot oferi momente plăcute şi te pot face să râzi, dar nu te pot face să te simţi fericit. Numai tu poţi face asta.

Scuturându-şi capul, el a zâmbit pe Jumătate doar.

— Nu sunt de acord, Marnie. Am fost mai fericit în zilele din urmă decât în întreaga viaţă şi asta pentru că am stat cu tine.

Ea l-a studiat atentă.

— Dar încă nu eşti complet fericit.

— Nu, a admis el ştiind că nu era cazul să mintă. Marnie citea în el ca într-o carte deschisă.

El a mângâiat-o pe obraz şi s-a îndepărtat.

— În cazul ăsta tu nu poţi face nimic pentru mine.

Vocea lui suna atât de trist, atât de plină de dorinţă, încât a cutremurat-o. Nu avea inima să-l mai rănească, în plus, dar avea să facă altceva, s-a hotărât Marnie. Slavă Domnului că mai avea la dispoziţie câteva zile – cât o să-i acorde el – ca să-l vrăjească.

— Păi, tot ce-aş mai putea face ar fi să te hrănesc înainte să devii mut, aşa că lasă-mă să termin cu pregătirea mesei. Cum ţi se pare un rasol de somon?

— Delicios.

Somonul a fost delicios, dar mai puţin decât dragostea, aşa cum au făcut-o ei după-masă. Duke încă-şi mai reamintea de felul în care se iubiseră, când s-a apucat să decupeze curcanul imens, auriu. Tradiţia cerea, după cât se părea, ca el să stea în capul mesei şi să-l taie în bucăţi, în vreme ce ceilalţi treisprezece invitaţi stăteau împrejur şi priveau. Nu, pardon, s-a gândit el zâmbitor. Numai doisprezece priveau. Marnie, îmbrăcată într-o rochie de voal pictat de mână – pe care el i-l înfăşurase mai devreme în jurul trupului – stătea aici, cu ochii închişi.

Aşa că el a împărţit curcanul şi domnişoara Mapleridge, o fostă bibliotecară, de vreo optzeci de ani, a flirtat cu el, absolut

neruşinată, iar el cu ea, întrebându-se, când se mai bucurase atât de tare la o petrecere. Oamenii adunaţi acolo nu semănau ce cei de la alte petreceri. În afara lui Desiree, cea cu ochii şi părul negru, prietena lui Marnie şi creatoarea de haine exotice, erau oameni anonimi, gândi Duke. Sau oameni pe care insularii îi cunoşteau, dar îi considerau prea bătrâni, depăşiţi sau prea excentrici ca să-i invite în casele lor. Era Flassie, o femeie a străzii, în retragere, cu pene la pălărie şi în jurul umerilor, Larene, o scriitoare de romane siropoase, care la şaptezeci de ani încă mai căuta bărbatul visurilor; Milda şi Matilda, două surori care trăiseră alături atât de mult, încât una începea o frază, iar cealaltă o termina. Bobby, un om retardat, rămas la mintea de la douăzeci de ani, care stătea cât putea de aproape de Marnie. Jeremy, un bărbat din Anglia care nu-şi dezlipea ochii de Larene; Tom, un bărbat care-şi ţinea ochii numai pe paharul cu vin; Peter, un bătrân soldat, cu un singur braţ, care văzuse toate minunile lumii şi Bartolomew, un bărbat arătos, de vreo patruzeci de ani, care privea în toate părţile.

Fiecare avea o poveste a lui, ştiau toţi bancuri şi poveşti duioase şi Duke bănuia că Marnie se străduia să se asigure că poveştile lor aveau finaluri diferite.

Terminându-şi sarcina de a tăia curcanul, Duke s-a cufundat în scaunul lui şi s-a uitat la Marnie. Ea ducea trei conversaţii în acelaşi timp, glumind cu Bobby, în vreme ce-l ajuta pe Bartolomew să-şi taie carnea şi asigurând-o pe Flassie că vor avea şi muzică după-masă. Oamenii or să plece de la ea şi cu inimile pline, nu numai cu stomacurile. Sufletele le vor fi hrănite la fel de bine, ca şi trupurile. Ce alţi „prieteni speciali" aveau să mai vină la masa lui Marnie peste ani? se întreba Duke. Oare o să continue să-i invite şi când va avea o familie proprie?

Marnie şi-a ridicat ochii şi i-a zâmbit cald, tandru, plină de iubire şi Duke i-a întors zâmbetul, înţelegând în clipa aceea că o iubea pe Marnie. Zgomotele petrecerii au dispărut treptat şi i s-a părut că acolo erau singuri, numai ei doi.

N-avea de ce să se îngrijoreze că Marnie n-ar fi avut suficientă iubire pentru el, s-a gândit Duke, şi asta o să dureze până în ultima clipă a vieţii lui. Ideea l-a făcut să i se rupă inima pentru că nici nu-i dăduse prin cap că ar putea-o iubi pe Marnie. Acum era prea târziu. Începuse să se îndrăgostească de ea în grădina Raiului şi tot ceea ce aflase despre ea de când veniseră în lumea reală îi sporise iubirea.

O mână pe umărul lui stâng l-a tras înapoi, în prezent, la

Desiree care stătea alături de el.

— Deci ai de gând să-i rupi inima? l-a întrebat blând Desiree, dar cu o privire îngheţată.

Duke s-a holbat la Desiree, realizând că aparenţa de păpuşă de porţelan era înşelătoare. Femeia asta ar fi fost în stare să lupte cu ghearele şi cu dinţii ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubea.

— Sper că nu, i-a răspuns îndrăzneţ.

— Mai bine n-ai face-o sau o să ai de dat socoteală.

El a privit într-o parte, dorindu-şi să îi poată oferi o asigurare mai concretă, dar ştiind că nu-i stă în putere. Desiree avea dreptate. Marnie o să fie lovită când el va pleca şi el nu putea decât spera că n-o să fie lovită extrem de tare.

Milda i-a solicitat şi ea atenţia cu o fluturare de furculiţă.

— Domnule King, ai de gând…

— …să rămâi mai multă vreme pe aici? a sfârşit fraza Matilda fără să clipească.

— Numai pentru sfârşitul săptămânii, a zis el zâmbindu-le celor două femei. Mă tem că luni va trebui să plec.

— Ce…

— …ruşine.

— Noi suntem sigure…

— …că ţi-ar face plăcere să trăieşti aici.

— E un locşor minunat, le-a asigurat Duke gândindu-se că, deşi Marnie dorise să se mute la Houston ca să fie cu Jack, ar fi avut mult de furcă cu dezrădăcinarea.

— Zici că eşti din Texas? l-a întrebat Peter.

— Mda, Houston.

— Am fost acolo odată, în 1918 sau o fi fost în 1917?

— Era ’17, a spus domnişoara Mapleridge, care auzise desigur povestea şi altă dată, ca toţi ceilalţi de altfel.

Apoi Jeremy s-a lansat în descrierea casei lui din Anglia şi poveştile au continuat până când au dat gata curcanul şi gustările. Duke s-a ridicat şi a făcut turul mesei, umplând paharele şi s-a simţit teribil de bine când Marnie i-a atins spatele ca din întâmplare. Gâtul i s-a strâns de emoţie şi chiar şi plăcinta a mâncat-o în starea aceea, apoi s-a retras împreună cu bărbaţii în sufragerie. Marnie, s-a uitat după el, deşi era ocupată cu Desiree.

— Fii atentă la el, o să-ţi rupă inima, a zis Desiree urmând-o pe Marnie în bucătărie, cu un teanc de vase.

Marnie s-a întors spre prietena ei.

— Ştiu, dar nu pot face nimic.

— Poţi să-l trimiţi la plimbare, a zis Desiree frecând cu putere un platou.

— E prea târziu. Îl iubesc, a zis Marnie, apoi s-a simţit uşurată ca de o mare greutate pentru că reuşise să-şi mărturisească dragostea.

Desiree s-a oprit din frecat şi s-a holbat la Marnie.

— Oh, nu!

— Oh, da!

— Dar el pleacă luni.

— Ştiam asta când l-am rugat să mai rămână.

— Atunci de ce ţi-ai pus inima în joc pentru băiatul ăsta?

— Pentru că avea nevoie de mine, a zis Marnie adăugând în gând: „şi eu aveam nevoie de el”.

— Aşa de tare încurci tu lucrurile, Marnie, a zis Desiree cu ochii plini de înţelegere. Uită-te la toţi ăştia de aici. Cine şi-ar mai umple casa cu amărâţii ăştia de la marginea societăţii?

— Niciunul dintre prietenii mei nu e la marginea societăţii, mai ales tu, i-a zis Marnie hotărât.

— Ba da, sunt, ştii asta. Desiree i-a înconjurat umerii lui Marnie şi a mângâiat-o. Şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără prietenia

ta. Te rog, Marnie, nu-ţi da inima unui bărbat care n-are nevoie de ea.

— Cred că Duke are nevoie de ea, dar pentru nu se ştie care motiv nu are posibilitatea să o ia.

— Şi cred că eşti o romantică incurabilă, a mângâiat-o din nou Desiree, apoi i-a dat drumul. Dar eu o să fiu lângă tine la nevoie.

Intrând în sufragerie după câteva minute, Marnie a simţit că-i vine inima în gât la vederea lui Duke, înalt şi elegant lângă cămin şi vorbind cu Jeremy. Legăna un pahar cu brandy într-o mână şi pe cealaltă şi-o vârâse nepăsător în buzunarul pantalonilor negri care-i evidenţiau picioarele lungi. Cămaşa albastră era de mătase, ştia ea pentru că îl ajutase de două ori să şi-o pună. Şi înainte şi după apusul soarelui ei doi făcuseră dragoste.

Duke a privit-o şi i-a zâmbit şi, brusc, Marnie şi-a dat seama că, indiferent de ce va fi în viitor, n-o să regrete niciodată că l-a rugat pe Duke să rămână. Părea fericit, relaxat şi foarte acasă, printre prieteni. Nicio clipă nu păruse a se simţi străin printre invitaţii ei de la petrecere. Dimpotrivă, îi tratase pe toţi cu respect şi mult interes real, râsese la glumele lor mai

îndrăzneţe şi îi încurajase să mai povestească. Şi o făcuse pe ea să se simtă la cea mai minunată petrecere de Thanksgiving pe care o avusese vreodată.

Ştia că se simţea astfel pentru că, prima oară în viaţa ei, nu era singură. Părinţii ei o iubiseră întotdeauna, dar ei doi erau ciudat de apropiaţi şi ea se simţea stingheră între ei. Dar acum îl întâlnise pe Duke, şi înţelegea ce înseamnă această intimitate.

Cu un zâmbet silit pe buze, a condus-o pe Flassie până la pianul înalt din cameră.

— Adunaţi-vă, oameni buni. E timpul de cântat, i-a chemat pe toţi, răsfoind printre partituri, până a găsit ceea ce dorea.

— O să începem cu „Trăiască, trăiască gaşca noastră”.

Flassie a deschis pianul, dar nu era prea acordat. Apoi, Duke, a început să cânte încet, lângă pian. Curând, toată lumea îl urmărea cântând, şi domnişoara Mapleridge a mers chiar atât de departe, încât şi-a armonizat vocea cu a lui.

Cucerită de muzică şi de bunele sentimente, Marnie a uitat de sine şi s-a trezit cântând vorbele de la „Cântând în ploaie”.

La murmurele care s-au făcut auzite, Flassie a terminat

cântecul.

— Fă-ne o favoare, Marnie…

— …şi nu mai cânta.

— Întoarce numai paginile şi atât, a zis Flassie.

Necăjită, Marnie şi-a cerut scuze, apoi a izbucnit în râs, când Duke a privit-o cu multă părere de rău.

— Ea n-a avut niciodată măcar un pic de voce, nici chiar pentru a cânta în cor, i-a spus Peter. Nu pricep de ce acum şi-a imaginat c-o să aibă mai multă voce.

— Iertaţi-mă. O să tac. Promit.

N-o să fie nicicând capabilă să cânte în duct cu Duke, s-a gândit Marnie cu regret, dar la urma urmei tot nu conta treaba asta. Totuşi inima îi cânta la unison cu a lui şi asta conta.

Nu se ştie cum – şi Marnie bănuia că din cauza lui Flassie, o adevărată romantică în sufletul ei – toţi au început cu cântece de dragoste şi, în final, grupul a făcut linişte ca să asculte vocea frumoasă a lui Duke. Când el a terminat, cele două surori se ştergeau fără jenă la ochi şi, domnişoara Mapleridge îl privea pe Peter, Jeremy o îmbrăţişase pe Larene. Romantismul începuse să iasă la iveală şi Marnie ştia exact cui i se datora. Duke cu felul lui sexy de a fi, cu inima fierbinte, cu vocea caldă

care ajungea la sufletul oricui.

Era o seară de neuitat şi nimeni n-ar fi vrut să ia sfârşit, dar un ultim cântec a fost cântat şi ultima lacrimă a curs. Larene era încă în braţele lui Jeremy şi Marnie s-a dus repede lângă Duke.

— Te rog, oferă-te să le conduci pe surori acasă, i-a şoptit. De regulă le duce Jeremy, dar bănuiesc că el vrea să fie singur cu Larene în noaptea asta. Le-aş putea sugera să petreacă noaptea.

— Oh, nu, nu face asta, a zis Duke râzând. O să le duc eu acasă. Numai să nu inviţi pe nimeni să rămână aici. Vreau să fiu singur cu tine.

Avea un zâmbet plin de promisiuni şi Marnie a înţeles, gândindu-se la nopţile lor împreună. Nici vorbele de avertisment ale lui Desiree nu i-au putut micşora încântarea şi s-a apucat repede să facă ordine în casă.

L-ar putea aştepta aici pe Duke, s-a gândit ea, dar ar fi fost mult mai nostim să se întoarcă la Sera Shanty, pentru o altă noapte de iubire. Acum, ce-ar putea face ca să-l uimească? se întreba trecând printre copaci, având în mână un coşuleţ, de picnic, plin de bunătăţi, pentru mai târziu. Mintea îi era încă

preocupată de diverse variante, când a deschis uşa de la Sea Shanty şi s-a trezit nas în nas cu o puşcă.

Opt

Înainte de a-i veni ideea să se răsucească pe călcâie şi să fugă, cineva a împins-o din spate trimiţând-o mult în interiorul camerei. Un bărbat e apucat-o, a încercat s-o liniştească, apoi i-a da drumul şi ea s-a întors şi i-a văzut pe cei trei răpitori. Nu avea nevoie de lumina lunii ca să identifice. De ce oare fantezia ei se transforme într-un vis urât?

Sampson a intrat în casă şi a închis uşa în urma lui.

— El nu-i cu ea.

— Ce-ce se în-întâmplă aici, Sampson? a întrebat ea cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dacă voiaţi şi-şi voi bă-băieţi să veniţi la masă, nu trebuia decât să-mi spuneţi.

— Noi ne-am gândit, dar apoi m-am hotărât să sărbătorim mai târziu…

Chiar şi la lumina lunii ea a putut zări rânjetul lui Haigen şi asta a făcut-o să-şi dorească ca omul să fi fost între patru pereţi solizi şi cu o uşă zăvorâtă de două ori.

— Unde dracului s-a dus King? a întrebat Booring plimbând puşca pe sub nasul ei.

Ea a dat puşca deoparte, apoi s-a dat înapoi aşteptând ca

puşca să se descarce. Cum lucrul acesta nu s-a întâmplat, a încercat să-i păcălească.

— A plecat. Aşa că luaţi-vă puşca şi duceţi-vă. Nu-i cazul să mai zăboviţi pe aici.

Îndepărtându-se de ei, s-a dus, cu picioarele tremurând, spre masă şi a pus pe ea coşuleţul cu mâncare.

Sampson şi-a repezit un deget în direcţia dormitorului.

— O să se întoarcă. Doar nu o să plece fără a-şi lua hainele.

— Nici n-o să lase uşor o bucăţică fainã, a zis şi Haigen cu o voce care ei i-a băgat spaima în oase.

Şi-a apăsat pieptul cu mâinile, a respirat adânc şi s-a hotărât în mintea ei pusă pe treabă că n-avea să-i lase pe ticăloşii ăia s-o intimideze.

— Ce aveţi cu el? i-a întrebat în sfârşit.

— După tine am venit, a zis Sampson scărpinându-şi pântecul. Dar când l-am văzut pe King la petrecere în seara asta, ne-am hotărât să vă răpim pe amândoi.

— Să mă răpiţi?

Haigen a făcut un pas spre ea, şi Marnie s-a deplasat în jurul mesei, sperând că lui n-o să-i vină ideea s-o atingă.

— Avem de gând să te facem să plăteşti pentru tot necazul pe care ni l-ai făcut, a zis el, luând din coşul de picnic un corn. A pescuit şi o bucată de şuncă şi a mestecat-o înfometat. Poliţiştii m-au urmărit timp de câteva zile, vrem să ne răzbunăm.

— Spui prostii.

— Nu sunt chiar prostii. L-am şi sunat pe bătrânul tău şi i-am spus…

— L-aţi sunat pe tata? şi-a strâmbat Marnie buzele cu neplăcere. Nu se poate!

— Şi pe fratele lui King, a zis Booring, luând o bucată de şuncă din coş. De astă dată nu l-a mai ars câtuşi de puţin de râs când i-am mai cerut cinci milioane de dolari. Voi o să deveniţi biletul nostru de drum pentru o viaţă minunată în America de Sud.

Marnie a respirat iar profund, apoi a înghiţit cu greutate.

— O s-o daţi în bară, a zis ea curajoasă.

— Cine o să ne oprească? Tu? Nu cred, iubito, a mormăit Haigen cu gura plină. A apucat o chiflă pe care şi-a vârât-o în gură. Dar mulţumim că ne-ai dat ideea. Când nu l-am putut găsi pe King, ne-am închipuit că tu ni l-ai suflat de sub nas. Apoi am

auzit că nu eraţi pe nicăieri. Şi am crezut că v-aţi pierdut în furtună, aşa că l-am sunat pe fratele lui şi i-am cerut o răscumpărare. Dar după aceea voi aţi revenit şi aţi stricat totul cu întoarcerea voastră. De-aia am decis să vă răpim.

Marnie s-a trântit într-un scaun şi şi-a luat capul în mâini. Era numai vina ei că se aflau în situaţia asta, iar Duke era în pericol. Să fi ştiut el că ticăloşii aveau să vină după ea? se întreba. Ăsta să fi fost motivul pentru care Duke nu se întorsese acasă cu Dare? Oare de-aia insistase să zăvorască uşile?

Dumnezeule! Trebuia să facă ceva. Trebuia să scape. Duke se putea întoarce oricând şi va nimeri drept în cursă. Dar mai era şi o altă cale de pătrundere în casă, şi-a amintit brusc Marnie şi s-a ridicat în picioare. Aproape că parcursese camera când Booring a vrut s-o oprească ridicând o mână plină de unsoare.

— Unde dracu’ crezi că te duci?

Ea i-a dat mâna la o parte.

— În baie. Ai ceva împotrivă?

— Nu te duci nicăieri. Stai jos.

— Dar trebuie…

— Stai jos.

Ignorându-l, ea s-a dus în bucătărie, a rupt o bucată din sulul cu şerveţele de hârtie şi şi-a şters grăsimea de pe braţ. Se simţea la limita frustrării. Îi venea să urle de spaimă. A încercat să găsească în minte un mod de a-l avertiza pe Duke.

— Ştiţi ceva? Duke o să găsească suspect faptul că n-am aprins lumina, a zis sperând că o să fie invers. Ştia că el plănuise o seară romantică, cu lumânări în lumina lunii. Poate că dacă lumina era aprinsă, o să priceapă că ceva nu era în regulă.

— Are dreptate, Booring, a mormăit Haigen cu gura plină.

— Dar nu sunt draperii la ferestre. O să fim ca într-un acvariu.

— Geamurile sunt special tratate. Nu se poate vedea de afară, a zis Marnie dorindu-şi pentru prima oară ca ferestrele să fi fost normale. Du-te şi vezi, dacă nu mă crezi.

Fără a le da timp să obiecteze, a aprins lumina în bucătărie. Sampson a zbughit-o pe uşă, în vreme ce ceilalţi doi s-au aruncat la podea, iar Booring încă-şi mai ţinea arma în direcţia ei.

Sampson s-a întors după un minut. Trăgând un scaun de sub masă, s-a aşezat şi s-a servit cu un cartof dulce.

— Nu se poate vedea nimic, a raportat el rânjind la bărbaţii care se ridicau de la podea.

— Acum e mult mai bine, a zis Marnie minţind. Prefera de departe lumina lunii ca să nu-i vadă clar pe bărbaţii aceia. Arătau ca nişte puşlamale şi-n ziua în care îi văzuse la staţiune, dar după trei zile de urmărire a poliţiei, arătau astfel încât nici mamele lor nu i-ar fi primit în casă. Dar în orice altă circumstanţă ea le-ar fi oferit să facă un duş şi ar fi scotocit după haine curate pentru ei. Ea s-a întors uşurată spre masa din bucătărie.

— Sunt sigur, băieţi, că aţi vrea o ceaşcă cu cafea.

Booring a încercat să obiecteze, dar ceilalţi i-au închis gura.

— Bun, în regulă. Dar cineva trebuie să supravegheze uşa. Nu vreau să ne ia King prin surprindere.

Trebăluind prin bucătărie, Marnie încerca să descopere un alt mod de al avertiza pe Duke. O frază dintr-un cântec îi rămase în minte. A încercat s-o ignore, dar melodia persista şi brusc, ea a realizat ce însemna. Era *Vânt nedomolit*. Cântecul pe care Duke îi spusese că îl fredonase când fusese răpit. Poate că dacă o auzea cântându-l, realiza că se întâmplase ceva. Era cam

complicat, şi-a dat ea seama, dar era singurul lucru la care se putea gândi. Acum, măcar de-ar putea cânta.

Şi-a dres vocea şi a început să cânte, întâi şovăielnic la notele înalte şi la cele foarte joase.

— La dracu'!

— Asta se cheamă cântat? s-a împotrivit Haigen.

Marnie s-a oprit din cântat şi a râs.

— Scuzaţi-mă, băieţi. Nu prea am voce.

— N-ai deloc.

— I-am promis lui Duke că o să cânt pentru el cântecul ăsta. Dacă nu mă aude făcând exerciţii, o să creadă că ceva nu-i în regulă, a zis Marnie şi a continuat cât putea de tare, sperând şi rugându-se ca Duke s-o audă, să înţeleagă şi să se ducă după ajutor.

Duke se grăbea pe potecă, neliniştit, spre casa lui Marnie. Îi făcuse plăcere să le însoţească pe surori acasă şi chiar cochetase cu Milda. Milda cochetase şi ea cu el, făcându-l să se simtă bine şi uşor tulburat de conversaţia încântătoare a bătrânei doamne.

Acum era pregătit pentru a cocheta de-adevăratelea cu Marnie. S-a oprit lângă locul de unde începeau copacii,

gândindu-se la ce-ar vrea să facă în privinţa ei, apoi s-a încruntat observând bucătăria luminată. Sperase că or să fie numai sub lumina lunii, cu lumânări în sfeşnice. Ce nu mergea? s-a întrebat.

A auzit-o pe Marnie cântând şi a rânjit. Dar rânjetul i s-a stins, dându-şi seama că fredona *Vânt nedomolit*.

Acum ce motiv ar fi avut să cânte tocmai cântecul ăsta? Mai cu seamă că ştia că o să-i readucă în minte amintiri neplăcute dacă-l auzea. Poate că încerca să-i transmită ceva, nu să-i producă o neplăcere.

Vocea ei scârţâia pe notele înalte şi Duke a înţeles perfect că ea încerca să-i comunice ceva. Fusese prinsă! La dracu'! De ce nu fusese mai atent? De ce lăsase nebunia, beţia pe care-o simţea în apropierea lui Marnie să-i afecteze gândirea clară? Marnie era în pericol şi era numai greşeala lui.

Repede s-a gândit ce putea face. Ar putea să se întoarcă la casa principală şi să telefoneze după ajutor. Dar poliţia nu s-ar fi putut apropia la mai puţin de o sută de metri de casă, fără să fie detectată din pricina acelor geamuri blestemate. Şi dacă avea loc o intervenţie a poliţiei, Marnie ar fi putut fi rănită. Nu, el trebuia s-o salveze singur. Să pătrundă în casă şi să-i ia prin surprindere.

Dar cum?

S-a speriat la gândul care-i venise şi a încercat cu disperare să găsească altă cale. Nimeni nu părea să-l fi zărit, aşa că, păstrând copacii între el şi casă, Duke s-a îndreptat spre plajă unde şi-a scos cizmele şi jacheta şi s-a vârât în apă. Era îngheţată şi pietrele ascuţite îl înţepau la picioare. S-a băgat mai adânc în apă până la piept. Un buştean plutea în apropiere şi el s-a dat în spatele lui, împingându-l înainte, în timp ce înota spre dig. Simţea că îngheaţă, că braţele şi picioarele îi amorţeau. Când a atins digul, s-a căţărat pe el, oftând uşurat. Uşurarea n-a durat prea mult când a reflectat la ceea ce urma. Avea să se scufunde în apă şi să se vâre sub casa plutitoare. Ştia că era suficient loc, dar ar fi preferat de o mie de ori să înfrunte o cameră plină de jefuitori decât să folosească drumul Selinei pentru a intra în casă.

Un val a măturat buşteanul spre o altă grămadă de lemne. Clarence, la vederea lui pe dig, s-a pus pe mieunat. Respirând profund, Duke a sărit în apa neagră şi înspăimântătoare.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Booring sărind în picioare.

Marnie s-a oprit din cântat şi s-a apucat să se roage cu

seriozitate. Oh, bunule Dumnezeu, spera că Duke nu voia s-o elibereze singur. Nu voia de la el altceva decât să se ducă după ajutoare. Dar Duke nu era omul care să se retragă din faţa pericolului. Coborâse în lumea de dedesubt ca s-o salveze, era absolut convinsă, după cum fanteziile ei aveau întotdeauna finaluri fericite.

— Nu-i decât Clarence, a zis ea cu inima în gât, gândindu-se la câte suferea Duke pentru a o salva. Lui nu-i plăcea întunericul şi sub casă era întuneric ca-n iad, în afară de faptul că-l pândeau pericole nevăzute, ca să nu mai amintim de Selina. Şi acolo era. Şi un spaţiu foarte mic pentru a-şi putea ţine capul la suprafaţă. Stomacul lui Marnie s-a strâns, amintindu-şi cât suferea Duke de claustrofobie în spaţiile strâmte.

— Cine e Clarence? a întrebat Sampson.

— Pisica mea. Nu-ţi aminteşti?

Afară, Clarence mieuna cu insistenţă. De ce nu telefonase Duke la şerif după ajutor? De ce venea singur după ea? Dumnezeule, trebuia să facă ceva pentru a distrage atenţia celor din casă.

— Mai bine l-aş lăsa pe Clarence să intre, a zis ea cu voce

tare. Duke s-ar gândi că e ceva suspect dacă-l găseşte pe Clarence afară, mieunând.

— Oricum, el scoate zgomote mai plăcute decât tine.

Marnie a izbit cu un scaun în podea.

— Numai pentru că m-aţi răpit, nu înseamnă că acum aveţi dreptul să mă şi insultaţi. O să vă conving că sunt o bună cântăreaţă.

Bărbaţii s-au pus pe hohote de râs şi Marnie s-a dus spre uşă, ţipând din toate puterile în loc să cânte. Doamne, dacă Duke era cu adevărat acolo jos, spera că acum o să urce prin trapă. Doar pentru asta făcea atâta zgomot.

— Băieţi, nu vă e frică să nu scap cumva de voi? i-a întrebat deschizând uşa. Glumeam doar, s-a grăbit să-i asigure când i-a văzut pe toţi trei repezindu-se spre ea.

Un al patrulea bărbat – un bărbat ud leoarcă – stătea în uşa băii şi se holba la ea. Ascunzându-şi uşurarea, ea s-a aplecat să-l ridice pe Clarence, iar fusta i s-a ridicat mult deasupra picioarelor, încă aplecată, s-a întors şi l-a aruncat pe Clarence drept spre Booring. Puşca pe care o ţinuse i-a alunecat din mână şi în următoarele zece minute acolo a domnit un iad generalizat. Haigen s-a frânt în două ca un copac rupt, izbit de lovitura de

karate a lui Duke, drept în gât. Duke l-a izbit cu piciorul în stomac pe Sampson şi bărbatul uriaş a gemut ducându-şi mâna la partea de jos a trupului. Marnie a avut plăcerea supremă de a trânti uşa peste capul lui Booring.

— Oh, Duke, Duke, mi-era atât de teamă pentru tine, a zis Marnie încolăcindu-se în jurul lui Duke şi lipindu-se de corpul lui rece şi umed.

Duke a strâns-o mai tare cu o mână şi cu cealaltă l-a ţintuit cu puşca pe bărbatul care gemea şi înjura.

— Nu ţi-a fost atâta teamă câtă mi-a fost mie pentru tine, a zis mulţumindu-se s-o sărute pe creştet când, de fapt, şi-ar fi dorit să-i cerceteze în amănunţime corpul pentru a-şi da seama dacă nu cumva fusese lovită. Eşti bine? Nu te-au rănit?

— Mă simt perfect, a murmurat ea.

Tremura totuşi şi el a strâns-o mai tare.

— Slavă Domnului.

Amintindu-şi cu regret de starea jalnică a hainelor lui, Duke a încercat s-o lase, dar ea s-a lipit mai tare de el. Stând pe vârful picioarelor, l-a sărutat şi lui Duke i-a fost necesar un imens efort de voinţă ca să-şi ţină atenţia trează la cei trei bărbaţi. Când ei au început să mişte, a trebuit s-o dea deoparte în

ciuda dorinţei, pe Marnie.

— Mai bine ai telefona la poliţie, a zis el. Cu cât o să scăpăm mai repede de ăştia, cu atât mai bine.

Marnie a suspinat, apoi s-a dus spre bucătărie chiar în clipa în care şeriful Morseley intra pe uşa deschisă, cu puşca înainte.

— Nu-i nevoie, Marnie, tatăl tău ţi-a luat-o înainte, a zis Morseley şi şi-a fluturat mâna spre ajutorul lui, Parry, să intre în cameră. După câteva minute plecau amândoi târându-i pe cei trei bărbaţi în cătuşe.

— Cred c-ar trebui să-l suni pe tatăl tău, Marnie, aşa ne-a spus şeriful când a plecat. „E foarte îngrijorat din pricina ta. Şi fratele tău vrea să afle ce dracu' se petrece, King, aşa c-ar fi preferabil să-l contactezi".

Mult mai târziu – după ce Mac Bride, familia King şi Clarence au fost calmaţi, şi după ce Duke şi Marnie au împărţit un duş prelungit şi fierbinte – Marnie stătea cu capul pe umărul lui Duke, iar el o mângâia pe păr. El era rezemat de capătul patului, cu o cuvertură care-i acoperea trupul de la mijloc în jos, iar pieptul musculos îi rămăsese expus la lumina lunii, în faţa ochilor ei plini de admiraţie.

— Te-ai încălzit destul? l-a întrebat ea punându-i mâna pe piept, ca să se asigure o dată în plus că el se simţea bine.

— După atâta efort la care m-ai obligat, cum aş mai putea fi rece? a întrebat el, iar ei i s-au înroşit obrajii amintindu-şi de felul în care făcuseră dragoste.

— Ai putea suferi de hipotermie, a zis ea, în ciuda faptului că el îi dovedise că nu suferea câtuşi de puţin. Apa era, pur şi simplu, îngheţată.

— Nu-mi mai aminti! i-a zâmbit, dând deoparte un cârlionţ care-i alunecase pe piept. Spune-mi, de ce nu m-ai încălzit în felul ăsta prima oară când am căzut în apă? a tachinat-o.

— Pentru că nu te cunoşteam, i-a răspuns ea pe nerăsuflate.

— Şi acum mă cunoşti? După numai trei zile?

Ea l-a sărutat pe piept, chiar deasupra inimii.

— Ştiu că eşti fericit. Zâmbeşti mereu.

— Ai dreptate. Nu-mi pot aminti când am mai avut o zi atât de plăcută. A mângâiat-o pe tâmple, apoi a tremurat uşor. Cu excepţia răpirii, desigur. Gândul că tu erai în mâinile oamenilor acelora îmi încreţea pielea pe mine.

Vocea lui era plină de blândeţe, şi ea se scufunda în ea, la fel cum se scufundase în căldura iubirii lui cu câteva minute în urmă. Dar nu dorea ca Duke să fie îngrijorat din pricina ei, aşa că l-a tachinat.

— Vrei să mă păcăleşti, Duke. Ţi-a plăcut şi scena răpirii. Mai ales partea cu salvarea mea. Asta ţi-a dat prilejul să participi la o mare aventură.

El i-a pus mâna pe sâni.

— Admit că sunt satisfăcut pentru că s-a făcut dreptate, a zis încercând să se simtă uşurat. Şi tu să nu-mi spui că nu ţi-a plăcut. Ai avut parte de ceva deosebit, m-ai avertizat cu cântecul – deşi mă întreb cum de n-au plecat singuri numai auzindu-te. A râs când ea l-a împuns în stomac. Cu adevărat, Marnie, asta a fost o lovitură de geniu. Apoi felul în care le-ai distras atenţia – deşi nu mi-a făcut o plăcere prea mare faptul că le-ai arătat picioarele. Nu că n-ar fi frumoase, s-a grăbit s-o asigure şi şi-a plimbat degetele pe coapsele ei, şi în jos, pe picioare… apoi în sus, drept între ele…

— Duke!

— Şi felul în care l-ai aruncat pe Clarence în Booring, iar apoi l-ai lovit cu uşa. Aminteşte-mi să nu mă mai apropii prea

tare de tine când eşti furioasă, a zis ei continuând mişcarea degetelor în acelaşi loc.

— Ei, eu ar trebui să fiu nebună după tine datorită felului în care mi-ai venit în ajutor singur, fără să chemi pe nimeni. Ai fi putut să te rătăceşti pe sub dig sau să te îneci, ori… Duke! a exclamat cu gândurile risipite, în timp ce degetele lui continuau mişcarea blândă, senzuală din interiorul ei.

Dar vorbele lui au adus-o iar la realitate. S-a ridicat în picioare.

— De aceea ai rămas, nu-i aşa, Duke? l-a întrebat. Ţi-era teamă că oamenii ăştia or să vină după mine?

Derutat de mişcarea ei, Duke a cuprins-o din nou şi a început s-o mângâie.

— Dare mi-a spus că ei au proferat nişte ameninţări când au înţeles că prima răscumpărare nu avea să fie plătită, dar nu exista niciun motiv pentru a ne adresa poliţiei. Dar nu-mi venea să te părăsesc la voia întâmplării.

Ea şi-a închis ochii încercând să nu lase lacrimile să curgă, înţelegând semnificaţia comentariului lui. Duke rămăsese datorită faptului că simţea o obligaţie faţă de ea, nu pentru că o iubea. Şi dacă s-ar fi îndrăgostit de ea de la început, sigur că i-ar

fi mărturisit asta după ce o salvase. Dar n-o făcuse, aşa că Marnie a găsit puterea de a râde scurt.

— Pe deasupra, ai mai vrut şi să vezi dacă poţi „face ca visurile mele să devină realitate.

De i-ar fi fost cu putinţă, el ar fi făcut ca toate visele ei să se împlinească, s-a gândit Duke, întrebându-se dacă durerea din inima lui avea să dispară vreodată. A încercat să spună ceva, apoi a tăcut, speriat că dacă va mai scoate o vorbă, avea să-i spună că o iubeşte. Şi nu putea face asta.

— Nu mai ai de stat mult, a şoptit ea când el a rămas tăcut.

— I-am promis tatălui tău că rămân până se întoarce el împreună cu mama ta.

Marnie i-a mulţumit în gând lui Dumnezeu că părinţii ei spuseseră că se vor întoarce duminică. Deci va mai rămâne un pic cu Duke. Câteva zile în care-ar putea câştiga iubirea lui Duke, pentru că încă nu voia să se dea bătută.

— Bravo, Duke, mulţumesc. A respirat adânc, hotărâtă să-şi învingă tristeţea. Mama ta părea foarte drăguţă la telefon. Şi bunica ta a fost o bomboană.

— Cred că ele două ţi-ar plăcea, a spus el, sigur că şi lor

le-ar fi fost pe plac Marnie. De-ar sta altfel lucrurile, ele ar putea s-o ducă pe Marnie la el acasă. Ele ar primi-o cu braţele deschise de cum s-ar uita la el şi şi-ar da seama cât de mult o iubeşte…

— Îmi pare rău că le-am stricat sărbătoarea de Thanksgiving. E o zi atât de deosebită, nu?

Duke s-a rostogolit deasupra ei, cu trupul puternic, gol. Sprijinit în coate, i-a cuprins capul în mâini şi a privit-o în ochi.

— Asta am spus şi eu înainte, Marnie. E o zi atât de specială. A fost atât de specială. A fost deosebită. Cât de mult mi-a plăcut să te ajut să pregăteşti masa. Cât de mult mi-a plăcut să-i întâlnesc pe prietenii tăi, să cânt cu ei. A sărutat-o uşor pe buze. Şi toţi sunt atât de deosebiţi datorită ţie, mică Venus. Din cauza iubirii tale faţă de ei. I-a mângâiat un sfârc cu gura. E timpul să-ţi ofere şi ţie cineva ceva iubire în schimb, a murmurat şi s-a apucat să-i şi demonstreze cu încetineală, metodic.

Buzele lui fierbinţi, ferme îi mângâiau pieptul şi gura umedă îi alinta întregul trup, continuu, până când ea a simţit că nu mai putea îndura. Şi el de-abia începuse, s-a gândit Marnie. A ridicat-o uşor şi ea a suspinat, parţial ca un protest, parţial de dorinţă.

El o săruta pe sâni cu atâta tandreţe şi grijă iubitoare, încât Marnie scotea mici ţipete din gât. Apoi a început să geamă de plăcere când el a trasat o potecă de sărutări mărunte pe pântecul ei mai jos în delta păroasă, îi simţea atingerea buzelor şi s-a trezit că-i strigă numele din nou şi din nou, în vreme ce el o iubea în felul lui particular.

Niciodată nu cunoscuse acest fel de a face dragoste şi nu se simţise atât de bine iubită. Şi se simţea teribil de mândră, dar şi ruşinată că Duke dorise s-o iubească pe ea în felul acela. Apoi orice gând i-a dispărut când în ea s-a răspândit o moleşeală, urmată de un val fierbinte, şi încă unul, până când întregul corp a fost cotropit de extazul felului în care o iubea Duke. A ţipat când el a atins punctul cel mai înalt al extazului şi l-a zgâriat pe umeri.

El a prins-o în braţe strâns, împărţind plăcerea cu ea, apoi, încet-încet, a micşorat strânsoarea.

În fine, Duke şi-a ridicat capul şi a privit-o, cu ochii strălucitori ca lumina lunii.

— Eşti atât de frumoasă, mică Venus şi mă faci să înnebunesc cu micile tale gemete şi ţipete.

— Şi tu mă înnebuneşti cu felul în care faci dragoste, a

zis ea şoptit. Nimeni nu m-a mai iubit în felul ăsta.

El i-a zâmbit, plăcut impresionat.

— Sunt mulţumit că sunt primul, i-a zis şi a sărutat-o.

L-a sărutat şi ea apăsat. A simţit o mişcare surdă, a simţit cum i se întăreşte organul din nou şi o presează şi s-a minunat de puterea lui de a se stăpâni. A pus mâna mai jos, l-a găsit şi l-a mângâiat, apoi a zâmbit satisfăcută când el a crescut mai mult.

— Cauţi ceartă, mică Venus.

— Caut iubirea, a zis ea zâmbindu-i şi împingându-l uşor. Acum e rândul meu să te iubesc.

— Pariez că amărâţii de muritori nu mai au nicio şansă când zeiţa dragostei îşi încearcă puterile asupra lor, a zis Duke rostogolindu-se ca să stea pe spate, cu braţele sub cap. Sunt numai al tău, mică Venus. Iubeşte-mă!

Nouă

Duke nu se aşteptase ca ea să vrea să-l iubească pe el în acelaşi mod cum o iubise el cu puţin timp înainte, şi, pur şi simplu, l-a zdruncinat faptul că ea s-a aplecat şi s-a apucat să facă ce spusese. L-a iubit atât de liber, atât de generos, cu atâta adoraţie, încât a simţit că-i vine să moară sub tortura delicioasă. Nicio altă femeie nu-l mai iubise cu atâta lipsă de egoism, şi-a dat el seama înainte de a-i dispărea orice gând. Ţinându-se cu putere de marginile patului, ei s-a lăsat în voia plăcerii de a fi iubit de Marnie. Şi când n-a mai putut rezista atingerilor înnebunitoare ale limbii şi buzelor ei, şi-a întins mâna şi i-a ridicat capul de pe el. Ea l-a privit cu ochii sclipitori şi a zâmbit încercând să-şi aplece capul la loc. Dar el n-a lăsat-o.

— Nu, iubire mică, vrea în tine. Vreau să simt cum mă înconjuri.

El s-a ridicat pe jumătate, dar ea l-a împins la loc. Ţintuindu-l acolo cu un zâmbet, s-a ridicat deasupra lui şi lent, tot mai lent, pic cu pic, l-a făcut să intre în ea în această poziţie.

Când, în sfârşit, l-a cuprins cu totul, a stat aşa pe el, apăsându-se mai tare. Greutatea ei l-a împins pe perna de apă,

care l-a balansat înapoi şi ea a suspinat, apoi a zâmbit de plăcerea pe care i-o dădea faptul că el intra mai adânc în ea. Cu bună ştiinţă, ea a stabilit o mişcare lentă care lui i-a produs o plăcută slăbiciune, o dorinţă intensă.

Dar el s-a ridicat şi a privit-o cum stătea deasupra lui, încântat de felul în care ochii ei deveneau mai rotunzi la fiecare încercare. Îi plăcea, cum îşi umezea ea buzele, era captivat de gângureala ei la fiecare mişcare a lui.

Era Venus, s-a gândit Duke, şi imaginea lui Marnie deasupra lui în lumina lunii, îi tăia, pur şi simplu, respiraţia. Luna făcea ca părul ei să ia foc, părul acela care-i curgea peste umeri, până la piept. Pielea ei părea a fi semănată cu perle. Era o viziune pe care n-o s-o poată uita, şi-a dat seama. Marnie în lumina lunii. Venus ieşind din mare ca să stea deasupra valurilor iubirii.

Deşi n-o să-i spună niciodată în vorbe, ei o s-o iubească întotdeauna. Şi pentru că nu putea rosti acele vorbe, o iubea, în singurul mod în care putea s-o facă, cu ochii, cu trupul, cu inima.

Când ea a strigat în culmea plăcerii, el i s-a alăturat. Când ea s-a lăsat moale în braţele lui, el a izbit-o cu toată singurătatea

dureroasă a sufletului lui.

Duke a stat culcat, dar treaz întreaga noapte, cu Marnie în braţe şi a luptat cu tentaţia de a-i spune că o iubeşte. Nu putea să-i spună, era conştient de asta, pentru că nu-i putea oferi tot ceea ce-şi dorea ea în viaţă. Aşa că o ţinea în braţe şi visa la ceea ce-ar fi putut fi dacă lumea reală ar fi fost perfectă sau dacă ei ar fi putut să-şi petreacă viaţa în „Lumea lui Marnie la Apus de Soare şi Răsărit de Lună”.

În lumea născocită de ea, el s-ar fi putut însura cu Marnie, şi ar fi avut toţi copiii pe care şi-i dorea ea, poate ar mai fi adoptat şi alţi câţiva. Marnie i-ar fi învăţat să navigheze, el i-ar fi învăţat să cânte şi casa lor – un şopron recuperat dacă aşa ar fi dorit Marnie – ar fi fost plină de râsete şi de iubire, cu o cameră înţesată de familiile care ar veni în vizită şi cu toţi oamenii invitaţi de ceilalţi pe care Marnie i-ar aduce precis în casa lor.

Ar fi avut şi un loc pentru orfani, unde Marnie şi copiii ar fi hrănit animalele ca să le însănătoşească. Nu era nicio îndoială că şi copiii lor ar fi fost la fel de calzi şi de iubitori, precum mama lor, iar el ar fi fost cel mai fericit bărbat din lume.

Dar asta ar fi fost posibil, doar într-o ţară a fanteziei, şi-a reamintit Duke, devreme în dimineaţa următoare, mergând cu

Marnie la orfanii ei. Asta era lumea reală, lumea în care un bărbat că el nu putea îndrăzni să viseze.

— Cred că azi o să-l las pe „Băieţelul Albastru” să plece, a zis Marnie, după ce au terminat de hrănit bâtlanul. Nu mai am cu ce să-l ajut.

Duke s-a dat înapoi, în vreme ce Marnie a scos pasărea din colivie. Bâtlanul nu părea să aprecieze prea tare grija plină de tandreţe a lui Marnie. Normal, nu era decât o pasăre sălbatică şi Marnie nu făcuse niciun efort s-o îmblânzească, totuşi chiar şi ea era puţin dezamăgită. Marnie trebuia să fie dezamăgită, pentru că nici el nu reacţionase cum ar fi vrut ea, s-a gândit Duke, şi iar şi-a dorit să-i poată spune adevăratele lui sentimente.

Dând gândul deoparte, Duke a privit pasărea care străbătea şovăitoare curtea.

— Nu vrea să plece.

— O să-l lăsăm singur şi el o să plece când o să vrea, a zis Marnie şi şi-a vârât braţul sub al lui Duke. Între timp, hai să hrănim pescăruşii.

Duke supraveghea pe furiş bâtlanul, în timp ce Marnie a intrat în colivie şi s-a apucat să umple vasul cu apă. Băieţelul

Albastru se părea că n-are de gând să plece niciunde. În ciuda aparentei lui indiferenţe faţă de Marnie, ştia una şi bună. Şi n-avea de ce să se mire de pasăre, şi-a zis Duke, pentru că nici el nu voia să plece. Măcar de-ar găsi o soluţie!

Marnie a venit lângă el.

— Te-ai gândit vreodată să adopţi un copil, Marnie? a întrebat-o.

— Cred că mi-ar plăcea, a zis ea zâmbind, dar tot având grijă de orfanii pe care apoi îi las să plece, m-am gândit că aş vrea foarte mult să am un copil – mai bine mai mulţi – făcut de mine. Să fie o parte din mine însumi. Tu, mai bine ca alţii, poţi înţelege asta căci eşti fiul cel mai mare al fiului celui mai mare.

— Mda, înţeleg ce spui, a zis Duke, apoi s-a întors să privească spre apă, în vreme ce sirena de ceaţă părea a suna în sufletul lui.

— Uneori, când lucrez cu lemnul sau mă plimb prin pădure, aud voci care-mi vorbesc şi ştiu că trebuie să le aparţină strămoşilor mei, a continuat blând Marnie. Mi-ar face plăcere să cred că şi copilul copilului meu ar putea auzi vocea mea când va călători prin galaxii.

S-a auzit un oftat şi ea l-a privit pe Duke cu milă.

— Duke, te simţi bine?

— Lasă, ai dreptate cu visul. Tu, mai mult decât alte femei, trebuie să poţi avea proprii tăi copii.

Ea şi-a lipit obrazul de puloverul lui.

— Poate eu sunt prea romantică. Poate ar trebui să încep să văd lucrurile în mod realist. Şansa ca eu să pot avea copii devine tot mai redusă cu fiecare zi care trece.

I se citea descurajarea în voce şi Duke a mângâiat-o, dorind s-o asigure că totul o să meargă bine. Pentru binele ei s-a forţat să spună:

— Ai putea să te măriţi cu Gil.

Gustul amar al dezamăgirii i-a ars gâtul şi o clipă, Marnie n-a putut nici măcar vorbi.

— Ţi-am mai spus că n-o să mă mărit cu un om care nu mă iubeşte. Gil nu mă iubeşte, are nevoie de mine.

— Sunt sigur că Gil te iubeşte, a zis Duke. Numai că încă nu ţi-a spus.

— Nu contează, pentru că eu…

— Uite, a întrerupt-o Duke, Băieţelul Albastru s-a hotărât să plece.

Au privit pasărea mare desfăcându-şi aripile şi

ridicându-se stângace în aer. A zburat spre mare, apoi s-a întors şi a plutit pe deasupra lor. Duke ar fi putut jura că şi-a fluturat aripile în semn de salut către Marnie, înainte de a dispărea.

— Priveşte! îţi spune mulţumesc, Marnie.

Marnie s-a uitat la Duke cu lacrimi în ochi.

— Da, cred că da.

— Nu-i de mirare. Are pentru ce să-ţi mulţumească, a zis Duke privind-o lung. A sărutat-o apăsat pe buze. Şi eu am de ce să-ţi mulţumesc, Marnie. Mulţumesc din adâncul inimii, i-a zâmbit trist, apoi s-a întors. Dacă nu-ţi hrăneşti mai repede orfanii, ajutorul tău o să moară de foame.

Chinul din ochii lui a cutremurat-o pe Marnie. Era împărţită între dorinţa de a-l mângâia şi nevoia de a se proteja pe sine. Îi era frică să-l întrebe ce simţea în legătură cu ea, ca nu cumva răspunsul lui să-i distrugă lumea închipuită în care trăia ea. Nu-i spusese nicio clipă că ar iubi-o. De fapt, o trimitea în braţele lui Gil – semn că n-o voia pentru sine.

Totuşi, de câte ori făcuseră dragoste îşi dăduse seama cât de mult o dorea. Poate că şi inima lui ar fi vrut-o pe ea dacă ar fi reuşit să-i dispară chinul acela din ochi.

L-a privit când o hrănea pe Delicioasa.

— Ţii sticla aia de parcă toată viaţa ai fi făcut doar aşa ceva, a spus Marnie înduioşată. Ai fi un tătic foarte bun.

— Crezi? a întrebat-o cu ochii măriţi.

— Sunt convinsă. El arăta atât de înduioşat, încât ei i-a venit să-l strângă în braţe. De ce n-aţi avut copii, tu şi Karen? N-aţi vrut?

— Ba da, am vrut copii. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care m-am însurat cu Karen. Era la fel de nebună după copii ca şi mine. Dar n-a mers.

— Îmi pare rău. Duke era un bărbat atât de sexy, de viril, încât era o ruşine că Karen nu-i dăduse copiii pe care îi dorise. Probabil că fusese teribil de dezamăgit, s-a gândit Marnie.

Duke a continuat s-o mângâie pe Delicioasă, în vreme ce se gândea cât fusese de nemulţumit când trecuse un an, trecuseră doi şi Karen nu rămăsese gravidă. El chiar îi sugerase să facă nişte teste de fertilitate, dar ea refuzase, spunând că n-avea poftă ca un doctor să se bage în viaţa lor personală. Ba chiar spusese că nu ea era vinovată. Apoi plecase şi dovedise că într-adevăr era fertilă.

— Mda, asta e lumea reală, Marnie. În care oamenii nu au întotdeauna ceea ce vor. Dar am vreo şansă să iau şi eu masa?

Sunt mort de foame.

Tocmai intra în bucătărie când a sunat telefonul. Marnie a răspuns imediat.

— Alo. Oh, bună, Desiree. Noi? Ne-am uitat la ştirile de dimineaţă. Da. Noi suntem bine. Nu, nu am nevoie de ajutor, mulţumesc. După alte câteva cuvinte amabile a închis.

Telefonul a sunat din nou. Era cineva de la Canalul 5. Următorul apel a fost pentru Duke de la un investitor îngrijorat pentru fanii lui.

Apoi Duke a dat câteva telefoane. Telefonul suna a cincia oară când Duke a revenit din baie unde îşi spălase mâinile.

El ridicase celălalt telefon exact în clipa în care Marnie îşi spusese că răspunde ea.

— Marnie, Marnie, iubito. Ce s-a întâmplat acolo? Am auzit ştirile. Te simţi bine?

— Bine, Gil. Adevărat, a zis Marnie. Dacă ştiam că s-a spus ceva la ştiri, îţi telefonam să nu te îngrijorezi.

— Să nu mă îngrijorez când femeia pe care o. Iubesc este răpită, a zis Gil cu o voce plină de milă. De îndată ce mă întorc ne căsătorim. Nu vreau să te ştiu trăind singură…

Duke a pus la loc receptorul, în tăcere.

Gil spusese vorbele acelea, în sfârşit, vorbele atât de aşteptate de Marnie. Acum putea avea tot ce-şi dorise. Un bărbat care o iubea… şi copii.

Şi el trebuia să dispară din viaţa ei, înainte de a-i ruina fericirea. Era vinovat că se băgase în viaţa ei şi ea fusese atât de generoasă cu sufletul ei, cu trupul ei, cu reţeta ei de fericire…

În tăcere, Duke s-a ridicat, a străbătut camera şi a privit precaut în bucătărie. Marnie terminase conversaţia, aşa că el a mai dat un telefon.

Apoi a venit şi s-a aşezat la masă.

— Mă tem că trebuie să plec acasă, i-a zis. Elicopterul o să fie aici într-o oră.

Marnie s-a uitat cu uimire la Duke.

— Ce? Atât de repede? spuneai că stai până când se întorc mama şi tata.

— Îmi pare rău. Dacă vrei pot să aranjez să ai un paznic. Şeriful a promis să-i ţină pe cei trei în arest preventiv până luni cel puţin.

— Nu-i nevoie de niciun paznic, i-a spus ea lui Duke. Gil a insistat să se întoarcă acasă.

— Atunci bine că plec eu, a spus Duke. Iartă-mă, Marnie,

ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă stau cu tine, te pun într-o situaţie compromiţătoare. Drace, jumătate din insulă vine la masă la tine, cealaltă jumătate află totul despre răpire… După aia vorbim cu părinţii tăi… şi… iartă-mă. Sper că n-am făcut praf relaţia ta cu Gil.

— Duke, ţi-am spus că nu-i nimic de făcut praf. Nu i-am făcut niciun fel de promisiuni lui Gil.

— Dar o să te măriţi cu el, a zis Duke serios. Apoi, trăgând adânc aer în piept, i-a spus rece, calm care erau motivele pentru căsătoria aceea – Gil te iubeşte şi o să fie un soţ bun. O să-ţi ofere lucrurile pe care le doreşti… copii, şansa ta la nemurire. O să aibă timp să fie cu tine. Şi nici n-o să trebuiască să-ţi laşi casă, nici insula pe care o iubeşti atâta.

Brusc, Marnie a simţit că se săturase. S-a întors spre Duke.

— Gata, ai făcut toate planurile pentru viaţa mea, nu-i aşa? l-a întrebat.

El s-a dat înapoi.

— Ah, mda, presupun că da.

— Dar mai întâi este un mic neajuns în scenariul pe care l-ai inventat. Cum să mă mărit cu Gil, când te iubesc pe tine?

Duke s-a holbat la ea, în vreme ce vorbele ei îi intrau în suflet. Oh, Dumnezeule, ea îl iubea. El nu-şi dorise asta. Nu vrusese niciodată să-i facă vreun rău lui Marnie.

— Tu mă iubeşti? a întrebat simţindu-se ca bolnav şi foarte ruşinat şi plin de părere de rău.

— Da, a zis ea dând din cap.

— Nu mă poţi iubi.

— E prea târziu, Duke. Am senzaţia că te-am iubit întotdeauna.

Părea atât de îndrăzneaţă, de hotărâtă, încât Duke a trebuit să facă un imens efort să se stăpânească şi să nu-i spună că şi el o iubeşte.

— Dar tu. Iubeşti pe toată lumea, a spus luptând să-şi găsească cuvintele. Tu iubeşti o grămadă de lucruri. Pe oaspeţii tăi, pe Clarence, pe orfani. Chiar şi bărcile abandonate.

Ea l-a privit cu ochii verzi strălucind, precum smaraldele.

— Da, le iubesc, dar ştii şi tu la fel de bine ca mine că dragostea pentru tine este un fel deosebit de dragoste – aceea rezervată pentru bărbatul visurilor mele.

— Eu nu pot fi bărbatul acela, Marnie, a spus el cu dificultate. Eu… ţi-am spus de la început că n-o să mă însor cu

tine, nu pot.

— De ce nu? l-a întrebat ea apucându-l cu putere de braţ.

— Pentru că nu te pot face fericită, Marnie. Am trecut prin iad pentru tine noaptea trecută, dar ar putea fi considerat raiul faţă de iadul în care te-aş băga însurându-mă cu tine. L-a dat blând degetele deoparte de pe braţul lui şi s-a dat înapoi. Aşa că uită-mă şi vezi-ţi de treaba ta. Găseşte pe altcineva care să-ţi împlinească visurile.

Marnie l-a privit stupefiată.

— Dar visurile mele nu diferă de ale tale, a ţipat. Vreau un soţ care să mă iubească şi copii. Tu vrei un nepot care să vină la mormântul tău. De ce nu poţi? Ar fi spus mai multe, dar el a scos un sunet înfundat şi a închis ochii. Când i-a redeschis, ceea ce a zărit ea în ochii lui a făcut-o să tacă.

— Te rog, Marnie, dacă mă iubeşti, nu-mi cere să-ţi explic, a şoptit el. Lasă-mi mândria neatinsă. Altceva nu am.

Apoi s-a întors şi a plecat. Ea l-a lăsat să se îndepărteze.

Stând ia fereastră, Marnie a privit cu ochii înceţoşaţi de lacrimi până când a venit elicopterul. A aşteptat ca Duke să se urce la bord, a aşteptat până când elicopterul s-a ridicat în aer şi a dispărut din vedere.

Întorcându-se de la fereastră, l-a luat pe Clarence cu ea în sufragerie. S-a cocoţat în pat şi a lăsat să-i curgă lacrimile din belşug în acea realitate de agonie.

Duke zburase din viaţa ei şi îi luase visurile cu el.

Tot timpul trăise cu speranţa că el avea să se îndrăgostească de ea, să o ia de nevastă şi să-i îndeplinească visurile.

— Dar Duke avea dreptate; i-a spus ea lui Clarence care-i lingea lacrimile de pe obraji. Asta e lumea reală şi visurile nu se îndeplinesc întotdeauna.

În lumea ei născocită, piratul se însura întotdeauna cu femeia pe care o răpise, regele făcea totdeauna o regină din Cenuşăreasa şi toţi trăiau fericiţi până la sfârşitul vieţii lor.

Niciodată cavalerul. În armură strălucitoare nu dezertase.

În sfârşit, Clarence şi-a amintit că e pisică şi cu un „mi-au” a fugit din braţele ei. Ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu dosul mâinii, Marnie s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie. Şi-a spălat mâinile şi faţa, apoi a plecat cu capul în jos la casa ei de pe mare.

Deschizând uşa, a intrat înăuntru şi a fost anunţată ca de un simţ ocult că Duke mai era încă acolo. Îşi luase toate

lucrurile, a constatat, dar îi simţea pretutindeni prezenţa. Îl putea vedea la masă râzând spre ea, stând mult sub duş şi în pat, iubind-o pe ea. Cum o să mai poată trăi fără el?

S-a aruncat cu un geamăt pe pat şi şi-a dat frâu liber amintirilor. Amintiri despre Duke, omul de afaceri atât de serios, apoi când s-a prins în jocul fanteziei, a dispărut în ceaţă. Duke, piratul bătăios cântând cântece de dragoste pentru ea. Duke, regele în alb, lungit pe perne… apoi făcând din ea regina lui.

Amintiri… Se îndrăgostise de un bărbat care avea nevoie de ea, dar n-o iubea. Nici măcar o dată, Duke nu-i spusese că ar fi iubit-o. Nici chiar când se aflase pe culmile pasiunii, când bărbaţii pot spune orice pentru ca femeia să se simtă bine.

Duke o iubise doar cu trupul, n-o iubise cu sufletul şi cu inima.

De-ar fi avut ea mai mult timp să-l fină sub magie. De i-ar fi spus că îl rănise atât de tare. De n-ar fi fost un bărbat atât de mândru, de încăpăţânat.

Păi, dacă mândria lui era mai importantă decât ea, aşa să rămână, a decis Marnie. Pentru moment a luptat cu dorinţa de a sări în primul avion spre Texas, ca să se confrunte încă odată cu

Duke. Dar nu putea. Nu după ce-l lăsase să plece în felul acela.

Asta era, şi-a spus extenuată. Trebuia să înceteze cu mila faţă de sine şi să-şi vadă de viaţa ei. O să înceapă prin a vorbi cu Gil. Amintindu-şi deodată că venea cu vaporul de la amiază, a privit la ceas, apoi s-a repezit în baie. Gil nu trebuia să observe că era în halul acela. Deşi avea de gând să-i comunice că nu se putea mărita cu el.

— De ce nu vrei să te măriţi cu mine? a întrebat-o Gil o oră mai târziu şi Marnie a izbucnit din nou în plâns. Nu tot asta îl întrebase ea pe Duke azi-dimineaţă? Nu fusese şi ea la fel de derutată ca Gil acum?

— Pentru că nu te iubesc, aşa cum meriţi tu, i-a spus şi l-a luat de mână. Te iubesc ca pe un prieten bun, ca pe un frate, dar nu în felul în care o soţie trebuie să-şi iubească soţul.

El a privit-o cu înţelegere.

— Ştiu că încă nu l-ai uitat pe Jack, dar cred că poţi învăţa să mă iubeşti şi pe mine cu trecerea timpului.

— Nu, Gil, nu pot. Vreau din inimă să te pot iubi, să mă pot mărita cu tine, să fiu mama copiilor tăi, dar nu pot. Îmi pare rău, dar e mai bine aşa, o să vezi. Nici tu nu mă iubeşti pe mine în felul în care merit să fiu iubită, de altfel. Mă iubeşti ca pe o

soră şi o prietenă, dar nu aşa cum ai iubit-o pe Sonia.

El şi-a plecat capul.

— Ai probabil dreptate, dar cred că ne-am potrivi.

— Nu, nu cred, Ne-am simţi mizerabil. Perseverează, nu te da bătut. Găseşte pe cineva pe care s-o poţi iubi cu adevărat şi care să simtă la fel ca tine.

— S-a întâmplat ceva cu tine acolo, la staţiune, nu-i aşa?

— Cred că m-am maturizat.

Ochii lui Gil erau gânditori.

— Ai găsit pe altcineva şi te-ai îndrăgostit, a bănuit el. Nu cumva pe tipul ăla despre care s-a vorbit la radio? King?

Marnie a şovăit, apoi i-a răspuns cinstit.

— Da.

— Dar el nu te iubeşte?

— Nu. Aşa cred. Dar brusc, Marnie a început să se întrebe dacă nu cumva totuşi Duke o iubea. Şi-ar fi riscat el viaţa altfel pentru ea? Putea să cheme poliţia, să aştepte s-o salveze alţii, dar nu procedase astfel. Coborâse în iad pentru ea. Pentru că o iubea?

Întrebarea persista şi după ce-l convinsese pe Gil că era mai bine aşa, după ce el plecase. S-a dus la docuri şi a găsit

plicul pe care Duke îl lăsase pentru ea la bordul vasului Homeward Bound.

Plicul conţinea un cec pentru o sumă de bani care-i ajungea din belşug, şi o notiţă cu cuvintele: „Pentru visul tău, Marnie. Fă să devină realitate”.

„Da, o să devină, Duke”, a şoptit. „Mulţumesc”.

Dar au trebuit să mai treacă patruzeci şi cinci de zile lungi şi patruzeci şi cinci de nopţi dureros de singuratice, până când şi-a dat seama că Duke îi mai împlinise unul din visuri.

Era gravidă.

Zece

Duke s-a întors de la fereastră şi l-a privit pe Dare intrând în biroul lui şi trântindu-şi trupul deşirat într-unul din fotoliile din faţa biroului lui.

— Cum ia Baronul treaba asta? a întrebat Duke trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

— Mai bine decât tine, în orice caz. A fost o treabă grozavă întâlnirea aia de consiliu, şi eu, în ceea ce mă priveşte, sunt încântat că s-a terminat.

Mergând spre birou, Duke şi-a ridicat pantalonii şi s-a strecurat în colţ.

— Mulţumesc pentru că m-ai sprijinit.

— Ar fi trebuit să te sprijin cu ani în urmă, prima oară când Baronul ne-a vârât în porcăria asta, dar…

Duke a dat din mână.

— Nu-i nevoie de scuze.

— Oricum, sunt încântat că eşti preşedintele oficial al acestei companii. Acum mă pot întoarce în Kuwait, fără să am griji în privinţa companiei King Oil.

— Apreciez faptul că ai zburat acasă pentru adunarea de

consiliu, a zis Duke şi s-a aplecat ca pentru a da mai multă greutate vorbelor lui. De ce nu te potoleşti cu căutarea veşnică a pericolului? De ce să nu mă ajuţi să conduc compania? E de muncit atât de mult, încât o să fii tot timpul ocupat, iar eu promit să nu mă amestec în treburile tale.

— Poate că o să revin acasă şi o să mă ocup de fermă, dar mai târziu, după ce vom lichida focarul din Kuwait.

— Atunci încearcă să-ţi păstrezi capul limpede şi apără-te. Nu vreau să trebuiască să-ţi aduc de acolo doar trupul acasă…

— Acum să nu te îngrijeşti de mine, frate mai mare, s-a răsfăţat Dare. O să duc o viaţă minunată.

Uşa s-a deschis şi Devlin, cel mai tânăr membru al familiei King, a intrat şi s-a aşezat pe celălalt scaun.

— Te simţi bine, Duke? a întrebat.

— Voi supravieţui. Mulţumesc pentru că m-ai sprijinit, i-a zâmbit Duke acelui congresman arătos.

— Şi tu ai venit la Washington când am avut nevoie de tine. Aşa că eu n-am făcut mare lucru.

— Da, bun. Oricum, mulţumesc.

Dev s-a aplecat gata de bătălie.

— Nu pricep de ce nu-l dai total deoparte pe bătrân, după toate lucrurile pe care le spune despre tine.

Duke a dat din umeri, dar un muşchi de pe maxilar tot i-a tresărit.

— Baronul a spus toate astea şi înainte. Chiar a fost şi mai rău, de fapt.

— Dar să întrebe consiliul cum de poate avea încredere în abilitatea ta de a conduce compania când tu nu ţi-ai putut ţine propria nevastă? Asta nu se poate ierta.

— Lasă. Nu te simţi atins în locul meu, a zis Duke încercând să-l oprească pe Dev, înainte de a spune lucruri ireparabile. Şi tu ai avut diferende cu Baronul, aşa că nu-mi mai lua partea.

— Păi, cineva trebuie să ia poziţie!

— Ai putea să mă ajuţi într-un fel, i-a sugerat Duke zâmbind uşor şi gândindu-se la femeia frumoasă cu care se logodise Dev de curând.

— Dar, cum?

— Tu şi Kristi v-aţi putea ocupa cu procrearea unui copilaş. Asta mi-ar mai lua de pe cap grijile cu mama şi cu bunica.

Dev a râs.

— Dă-ne timp. Încă nu ne-am căsătorit. Şi doar ştii cât de strictă este mama în privinţa ordinii lucrurilor.

— Deci vă veţi lua? a întrebat Dare.

— Curând, foarte curând. Dev s-a ridicat în picioare. Şi că tot a venit vorba de priorităţi, trebuie să mă întorc în noaptea asta la Washington. Kristi soseşte din Alaska şi vreau să fiu acolo ca s-o întâlnesc. Ai grijă, Dare, a mai spus, bătându-l pe Dare pe umăr. Apoi i-a luat mâna lui Duke. Şi tu fii atent, Duke. Sunt fericit că tu conduci compania. Dar şi mai fericit sunt când te văd zâmbind din nou. Aşa să fii mereu.

Duke s-a străduit să zâmbească în continuare, până când Dev a ieşit din încăpere.

— Ah, dragostea adevărată! Nu-i minunat? A zis Dare.

— Mda.

— Dar ce s-a întâmplat între tine şi Marnie? Am crezut că de data asta ţi-ai găsit adevărata iubire.

— N-a mers, a zis Duke dorind pentru a mia oară să fi găsit o cale ca să meargă. Dorind să poată zbura înapoi pe Coasta de Vest şi să o ceară pe Marnie de nevastă. Dar era probabil prea târziu, şi-a spus în gând. Gil o şi luase poate, de

nevastă.

— De ce nu a mers?

— Termină, Dare.

Dare şi-a aşezat mai bine umerii în fotoliu, şi-a pus mâinile peste stomacul suplu şi l-a privit gânditor pe Duke.

— Bun, tu. Şi Karen aţi dat greş, dar asta nu înseamnă să-ţi petreci tot restul vieţii singur. E nevoie de doi pentru o căsătorie, ştii asta, şi eu te-am avertizat de la început că Karen nu era o femeie potrivită pentru tine.

Cu capul în jos, cu mâinile în buzunare, Duke a început să se plimbe prin cameră.

— M-ai avertizat, dar eu am fost vinovat în cea mai mare măsură dacă această căsătorie n-a durat.

— Pentru că n-aveai destul timp pentru ea?

— Parţial, a mormăit Duke întrebându-se ce-o fi văzut el la Karen. Comparată cu Marnie, era o păpuşă palidă de hârtie, nu o femeie. Dar nicio femeie nu se putea compara cu Marnie.

— Omule, i-ai oferit lui Karen tot timpul pe care l-ai avut.

— Aş fi vrut să fi fost aşa.

— Lasă, tu ai de ce să te ocupi: de propria ta companie.

— Acum, că tu eşti preşedinte, poţi conduce compania,

cum doreşti. O să ai timp mai mult, o să-ţi poţi lua chiar şi vacanţă…

— Da, în sfârşit, sunt liber. Duke s-a oprit brusc în faţa steagului companiei şi a râs trist.

— Ia spune, de ce nu te însori cu Marnie? întrebarea lui Dare a fost urmată de o tăcere mormântală, aşa că el a continuat, Iartă-mă, dar nu pricep. Poate că mie mi s-a părut a fi mai mult decât a fost. Am crezut că o iubeşti.

Duke s-a aşezat şi a privit la emblema familiei care era atârnată pe un perete.

— O iubesc, a admis încet, iar cuvintele făceau un fel de ecou în inima lui.

— Atunci de ce nu te însori cu ea? a întrebat Dare.

— Pentru că n-o pot face fericită. A scos o scrisoare din vestă. Şi asta-i tot ce-ţi mai spun în legătură cu subiectul în discuţie.

Dare s-a aplecat peste biroul lui Duke.

— La dracu', omule! Sunt fratele tău. De ce refuzi discuţia?

Chiar. De ce nu-i spusese adevărul lui Marnie? De ce lăsase ca mândria lui infernală să stea în calea dorinţelor lui

reale şi onorabile? Sigur, s-a dat deoparte din viaţa ei, ca să nu i-o strice. Pentru asta avea să ardă în iad.

— Duke, te simţi bine?

— Nu cine ştie ce, dar o să supravieţuiesc.

— Credeam că Dev şi Baronul sunt capetele pătrate ale familiei, dar cred că tu le poţi da lecţii. S-a îndreptat spre uşă.

— Unde te duci? l-a întrebat Duke.

— Mă simt pa un rahat, aşa că mă duc la treburile mele.

— Mulţumesc, Dare.

— Pentru ce?

— Pentru că exişti. Pentru grija ta.

— Bun, dacă ai poftă să discutăm, sunt jos, în hol, a zis Dare salutându-l şi a părăsit încăperea.

Duke s-a înfundat din nou în fotoliu şi a privit în jur. Găsise ceea ce dorise: compania era a lui. Dar în realitate nu avea nimic. Blazonul familiei atârnat pe perete şi steagul companiei de pe uşă păreau să-l sfideze mai mult decât oricând. Avea dreptate tatăl lui. El era un neisprăvit. Cu un geamăt şi-a luat capul în mâini.

Cu un zâmbet dintre cele mai reuşite pentru secretară şi cei şase oameni de afaceri japonezi din biroul de alături, Marnie

a deschis tăcută uşa de la biroul lui Duke şi a intrat. A închis tot atât de tăcută uşa din spatele ei. A zăbovit o clipă analizând bărbatul care stătea la birou cu capul plecat. Când a văzut că el n-o priveşte, a mai privit în jur prin încăpere, observând steagul şi blazonul – simboluri ale unui om mândru de moştenirea lui. Simboluri pe care Duke îi spusese odată că dorea să le transmită fiului lui.

Marnie purta rochia ei de mătase de culoarea coralului, care-i acoperea pântecul încă suplu. Era optimistă, dar şi uşor temătoare pentru faptul că purta fiul sau poate fiica lui Duke. Precis că Duke o să fie la fel de mândru cum era şi ea pentru copilaş. Sigur, Duke o iubea. Nu-şi riscase şi viaţa pentru ea?

Dar dacă o iubea, de ce nu se întorsese la ea? se întreba privindu-l. Era extenuat, şi-a dat ea seama, cu inima bătând nebuneşte pentru el.

— Duke, a şoptit Marnie cu milă. Te simţi bine?

Duke a sărit în sus privind-o pe frumoasa femeie cu părul roşu.

— Marnie, eşti chiar tu? Nu visez, nu-i aşa?

— Dacă visezi, atunci şi eu sunt în visul tău, a zis ea cu o voce tremurată.

El a ieşit de după birou cu braţele deschise şi ea a alergat spre el. Înconjurându-i gâtul cu braţele, i-a tras capul în jos spre buzele ei grăbite.

El a sărutat-o cu disperare, de parcă inima i s-ar fi oprit şi Marnie ar fi fost aerul necesar. Era adevărat, a înţeles Duke. Iubirea pentru Marnie îi dăduse viaţă şi viaţa fără Marnie făcea să fie fără sens.

Ea s-a strâns în el, cu ochii luminoşi de atâta iubire.

— Oh, Marnie, Marnie, a zis cu vocea încărcată de emoţie. Nici nu ştii de câte ori am crezut că te văd în cadrul uşii. De câte ori m-am trezit noaptea crezând că eşti alături de mine.

— Patul meu a fost atât de gol fără tine, i-a şoptit ea. La fel şi casa mea… şi inima mea.

S-au sărutat fără sfârşit, încărcaţi de dorinţă. Marnie îi întorcea sărutările cu întreaga ei iubire, fericire, speranţă într-un viitor împreună. Şi optimistă în privinţa unor generaţii care vor veni după ei.

Duke habar n-avea ce-o să fie în viitor, aşa gândea cu o parte a creierului care-i mai rămăsese trează. Oricum, trebuia să afle o cale prin care să-i împlinească lui Marnie visurile.

Marnie l-a îmbrăţişat pe Duke, ascultându-i bătăile inimii

şi aşteptând ca el să-i spună că o iubeşte. Sigur o iubea. Sigur o să fie bine.

— M-am întrebat tot timpul dacă zilele petrecute cu tine n-au fost un vis, i-a murmurat el sărutând-o pe păr.

— N-a fost vis, Duke. A fost o realitate. Ea s-a ridicat şi i-a zâmbit cu lacrimi de fericire în ochi. Tot o realitate este şi bebeluşul care creşte în mine.

— Care bebeluş?

— Copilul nostru, iartă-mă, n-am vrut să te uluiesc, dar n-am spus nimănui despre el şi totul e atât de nou şi de teribil, încât m-am grăbit să-ţi spun ţie.

— Marnie…

— Ştiu că e o surpriză. Ţi-am spus că am luat pilula, dar eu uitasem să iau medicamentele cu mine. Aşa că o să avem un copil…

— Marnie… A înghiţit cu dificultate şi şi-a tras mâna din mâinile ei. Copilul nu este al meu…

Ea l-a privit uluită protejându-şi pântecul cu mâna.

— Nu e al tău?

— Nu, nu pot fi eu tatăl.

— De ce nu? l-a întrebat mirându-se că ceea ce trebuia să

devină o bucurie se transformase într-un coşmar.

— Pentru că eu nu pot avea copii.

Şocată, ea s-a cufundat într-un fotoliu.

— O fi o… o… o gre-greşeală, s-a bâlbâit.

— Mda, tu ştii mai bine, a şoptit Duke înfundat.

— De ce… De ce crezi că nu poţi avea copii?

El s-a dus la birou. Destinul, aşa se părea, avea un ciudat mod de a-i încerca pe oameni. Îi ademenea cu un petec de cer, dar, de fapt, era iadul adevărat. Dumnezeule, cât o iubea pe Marnie. O iubea atât de mult că s-ar fi căsătorit chiar cu ea şi i-ar fi dat copilului numele lui. Dar nu putea să-l considere al lui niciodată. Ar fi trebuit să-i spună lui Marnie adevărul în urmă cu câteva luni.

Respirând profund, a pronunţat cuvintele care trebuiau să înlăture o dată orice speranţă că s-ar putea căsători cu Marnie.

— Pentru că eu şi Karen m-am străduit ani de zile să avem un copil şi nu s-a putut. Îţi aminteşti că ţi-am povestit?

— Poate că ea nu era fertilă, a zis ea cu convingere.

— Nu, nu ea, i-a răspuns răguşit. Am divorţat de ea pentru că era gravidă cu copilul lui John.

— Ea are un copil?

— Mda, fapt care certifică adevărul că eu sunt de vină.

— Trebuie să fie o greşeală, a zis Marnie, încruntându-se nedumerită. Totul era atât de încurcat şi îi era greu chiar să-şi limpezească minţile.

— Iartă-mă, Marnie, asta nu ţi-am dezvăluit în noaptea în care am jucat poker şi tu mi-ai spus cât de tare îţi doreşti copii. Ar fi trebuit să-ţi spun că eu nu pot face copii. Ar fi trebuit să opresc lucrurile înainte de a începe. Dar am fost egoist, Marnie şi mai puţin decât onorabil şi mă simt vinovat.

Ea a digerat vorbele lui în tăcere.

— Şi tot mai crezi că bebeluşul pe care-l port. Nu e al tău? a întrebat încet.

— Nu e, a gemut el.

— Deci crezi că încerc să-ţi atribui ţie copilul altuia?

El a murmurat ceva de neînţeles, iar ea s-a ridicat mândră în picioare încercând să-şi controleze lacrimile şi furia, frustrarea, gata, gata să cadă din picioare.

— Perfect, Duke, continuă s-o crezi pe Karen, i-a strigat furioasă. Să nu mă crezi cumva pe mine. Eu nu sunt decât o femeie care te iubeşte.

— Marnie…

El a privit-o cu ochii întunecaţi ca o zi ploioasă.

— Iartă-mă, Duke. Am crezut că te pot ajuta, că te pot salva de chinul tău. A râs uşor, cu tristeţe. Nu contează cât m-am străduit, tot n-am putut înfăptui minunea asta. Nu pot ajuta un om fără o inimă încrezătoare. S-a îndreptat spre uşă.

— Marnie, lasă-mă să…

— Nu, Duke, nu-mi trebuie nimic de la tine. Nici acum, nici când îţi voi naşte copilul. O să ne descurcăm singuri!

Deschizând uşa, a intrat în celălalt birou şi s-a scuzat.

— Mulţumesc pentru răbdarea dumneavoastră, domnilor. Acum, vă aparţine.

A plecat neluând în seamă chemările lui Duke. Dând colţul clădirii s-a izbit de un bărbat solid.

— Marnie!

— Dare! a şoptit ea.

— Ai fost să-l vezi pe Duke?

— L-am văzut şi acum plec.

Dare a privit-o, apoi a condus-o spre Ford-ul lui, înjurându-l în gând pe fratele lui.

În maşină, Marnie a început să plângă cât putea de tare, iar Dare, conducând cu o mână pe străzile Houston-ului, o

mângâia cu cealaltă mână pe umăr. În sfârşit, ea s-a oprii din plâns, şi-a şters nasul şi i-a zâmbit slab.

— Iartă-mă, am plâns cam mult în ultimele zile.

— Îmi spui ce-i cu tine? De ce?

— Din cauza lui Duke.

— Să nu-mi spui că dementul refuză şi în continuare să admită că tu eşti cel mai minunat lucru din viaţa lui.

— Mai rău decât atât, nu crede în mine. Marnie şi-a tras nasul, i-am spus că eu nu mint niciodată, dar preferă s-o creadă pe Karen, decât pe mine.

— Despre ce minciună e vorba?

— Despre copilul nostru.

— Eşti gravidă? Dare i-a zâmbit fermecat.

— Da, şi Duke nu crede că e copilul lui, a zis Marnie. Crede că nu poate avea copii. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Oh, Doamne, deci asta l-a frământat atâţia ani. De-aş fi ştiut măcar.

— De ce-ar crede că nu poate avea copii?

— Pentru că a avut parte numai de minciuni din ziua în care a întâlnit-o pe Karen.

— Am crezut că atunci când Duke va afla că sunt

gravidă, se va petrece o minune şi el o să vrea să se însoare cu mine, dar am greşit. El nici măcar nu mă iubeşte.

— Oh, ba da, Marnie.

Tristă, ea a dat din cap.

— Niciodată nu mi-a spus că mă iubeşte.

— Lasă-l să iasă din şoc. Dare a mângâiat-o pe mână. Sunt sigur că o să-şi revină.

Poate că Duke o iubea, s-a gândit Marnie, cu o rază de speranţă. Poate că din cauză că ştia că nu-i poate oferi un copil, nu i-a mărturisit dragostea.

— N-o să aştept aici, a zis ea simţindu-se dintr-odată extenuată. Vrei să mă duci la aeroport?

— Te-aş duce mai degrabă la fermă, ca să aibă mama grijă de tine.

— Nu, vreau să plec acasă. Mama ta va fi binevenită după naşterea copilului, dar acum vreau acasă.

— Ai dreptate. La tine acasă e preferabil. Dare a apucat telefonul celular din maşină. Îi spun pilotului companiei să aibă aparatul pregătit.

După o jumătate de oră, Dare o ducea la avion.

— Aş vrea să mai zăbovesc, Marnie, dar trebuie să plec

mâine în Kuwait şi vreau să-i spun unele lucruri de viaţă fratelui meu. Ar fi trebuit să i le spun de multă vreme… A sărutat-o pe tâmplă. Să nu-l laşi, Marnie. Duke are nevoie de cineva ca tine. Cineva care să creadă în el.

Duke se simţea ca un leu în cuşcă, atunci când Dare a intrat în biroul lui cu o hârtie fluturând în mână.

— Duke, poţi fi fericit că Marnie a ieşit din viaţa ta, i-a spus aşezându-se în fotoliul pe care stătea de obicei.

— Ai văzut-o? A fost cu tine?

— Da.

— Slavă Domnului. Nimeni n-a ştiut să-mi spună ce i s-a întâmplat. Cum arăta?

— În afara faptului că a plâns tot drumul până la aeroport, arăta ca o viitoare mamă foarte mândră.

— Ţi-a spus de copil?

Dare s-a aplecat spre Duke privindu-l dezaprobator.

— Da, şi m-am gândit ce să facem mai întâi de toate.

— Ţi-a spus că eu nu pot avea copii?

— Mi-a spus că tu crezi că nu poţi avea copii. Ea se întâmplă să-şi închipuie că poţi. Tu, mare frate, acum că ai depăşit şocul, ce crezi în realitate?

— Că Marnie poartă copilul meu, a zis Duke liniştit şi sigur pe el.

— De ce eşti atât de sigur?

— Pentru că Marnie nu minte niciodată. E foarte simplu. Asta înseamnă că Karen m-a minţit. Când Karen a cerut divorţul, eu am refuzat, dar când mi-a spus că voia să se mărite cu John ca să aibă ceea ce-şi dorea… un copil… am fost de acord.

— De ce nu ne-ai spus şi nouă adevărul? Te puteam ajuta.

— Pentru că eram distrus, a admis Duke. Şi prea mândru ca să vă las să înţelegeţi cât am fost de lovit.

Dare a încuviinţat, cu ochii lui căprui încărcaţi de compasiune.

— De aceea mi-ai dat toată genealogia familiei, ca s-o transmit fiului meu.

— Da.

— Mulţumesc pentru bunele intenţii, dar mai bine mi-ai fi spus motivul. Ţi-aş fi cruţat toate durerile de cap.

Duke l-a privit pe Dare.

— De ce ar fi făcut Karen aşa ceva? a întrebat Duke gândindu-se la iadul pe care-l făcuse ea din viaţa lui. De ce l-ar

fi minţit Karen în mod deliberat? De ce să-mi fi spus că e vina mea că nu putem avea copii?

— Ca să-i acorzi divorţul şi să se poată mărita cu John. L-a vrut ani de zile, află, poate chiar de prima oară când l-a văzut la fermă după căsătoria voastră. Deşi el era nebun după ea, n-a vrut să se implice pentru că voi eraţi împreună. Şi el îşi dorea cu disperare un moştenitor. Ca şi tine. Iar ea a jucat pe cartea asta ca să se mărite cu tine. Apoi s-a răzgândit şi l-a vrut pe el. Ea nu şi-a dorit copii, dar şi pe John l-a atras în cursă, iar el a căzut.

Ascultându-l pe Dare, Duke şi-a dat seama cât fusese de orbit în legătură cu Karen şi cu căsătoria lor.

— De unde ai scos toate astea? a întrebat Duke.

— Am ochi şi gândesc cu creierul, nu cu… Pentru un om de afaceri deştept, erai mult prea orb în legătură cu Karen. Ea te-a vrut pentru că erai bogat şi arătos. John nu e atât de arătos, dar e mai bogat şi nu trebuie să muncească pentru banii lui, aşa că are tot timpul să-i stea ia dispoziţie. Karen l-a vrut, dar acum, că îl are, îl vrea pe guvernator.

— Dare, ce-ţi trece prin cap?

— Nu, Duke, dacă aş fi fost prea pătimaş, ar fi trebuit

să-ţi spun totul cu ani în urmă, dar n-am vrut să te supăr. I-a arătat hârtia pe care o adusese.

— Ce e asta?

— Raportul unui detectiv particular privat în legătură cu Karen. N-am vrut să ţi-l arăt, dar acum ţi-l dau.

— Ce-i acolo? a întrebat Duke uşor speriat.

— Raporturi medicale de la un mic spital din alt stat, a zis Duke.

— Karen a făcut un avort?

— Da.

Duke a înghiţit cu dificultate.

— Mi-a ucis copilul.

Dare a încuviinţat şi a rămas neajutorat pe scaun, în vreme ce Duke şi-a ridicat capul.

Marnie a plâns tot drumul cu avionul şi a plâns şi a doua zi când un elicopter de la King Oil i-a adus de la Dare un pachet cu toate informaţiile genealogice pe care le adunase Duke.

„Asta e pentru fiul tău", scrisese Dare, „şi te rog să nu-l laşi pe tatăl lui. Aminteşte-ţi, Duke are nevoie de cineva care să creadă în el".

— Păi, o să credem în tatăl tău, nu-i aşa? A spus copilului

din burta ei, ştergându-şi lacrimile. Şi precis că n-o să-l părăsim. Să ne prefacem că trăim în Victoria Colonială şi că-l aşteptării să vină acasă de pe mare. S-a dus în China şi când o să vină acasă o să ne aducă o comoară – toată dragostea lui.

Marnie a tot aşteptat zi după zi, conştientă de faptul că dacă Duke nu venea, va trebui să le spună părinţilor ei de copil şi să facă planuri. Dar deocamdată aştepta şi visa.

El venea la ea în vis în a şaptea noapte, îmbrăcat ca un pirat şi când s-a trezit dimineaţa şi-a zărit vasul. Probabil, s-a gândit că visul continua.

Dar vaporul era real şi Marnie a văzut un bărbat solid, împăcat în negru, care venea direct spre ea.

— Am sosit, mică Venus, să te rog să-mi îndeplineşti trei dorinţe, a zis Duke blând, cu capul încă în jos.

— Oh, Duke, a şoptit ea, priveşte-mă, te rog.

El şi-a ridicat încet capul şi a privit-o, iar ea a suspinat când i-a văzut lacrimile din ochi.

— Vrei să accepţi steguleţul ăsta, Marnie, şi să-l păstrezi pentru fiul meu? a întrebat-o ridicând steguleţul spre ea.

Ea l-a luat şi l-a ascuns la piept.

— O să-l păstrez, a zis.

— Împreună cu el vrei să accepţi şi inima mea, te rog?

— Da, i-a răspuns răguşit. Inima mea crede în tine şi crede în mine.

— Atunci o accept. Bucuroasă.

— Acum ultima mea cerere. Vrei să te măriţi cu mine, Marnie?

Inima îi spunea să zică da, dar creierul n-o lăsa în pace.

— Nu ştiu, a zis ea.

El a continuat s-o privească cu ochii lucind ca argintul.

— Mi-ai spus că n-o să te măriţi cu un bărbat care are nevoie de tine, dar eu am nevoie de tine, Marnie, ca să-mi umpli zilele cu râsete şi nopţile cu iubire. Şi-a pus capul pe pântecul ei. Am nevoie de tine ca să fii mama copiilor mei şi să-mi fi alături la bătrâneţe. Am nevoie ca să-mi aduci bărcile vechi şi orfanii şi lumea uitată, în viaţa mea. Pe scurt, am nevoie de tine, Marhie, să-mi întregeşti viaţa. Şi-a ridicat capul ca s-o privească. Dar eu te şi iubesc, Marnie şi-o să te iubesc tot restul vieţii şi după aceea. M-am îndrăgostit de tine în Ţara de la Apus de Soare şi Răsărit de Lună, dar te iubesc acum şi întotdeauna. Te iubesc atât de mult, Marnie, încât mi-aş „da viaţa pentru tine. Vrei să te măriţi cu mine?

Brusc, Marnie s-a pus pe râs şi pe plâns.

— Da, da, da, da, David. O să mă mărit cu tine, şi l-a sărutat pe Duke printre lacrimi.

Şi papagalul a început să gângurească şi să fluiere, şi Bil Mac Bride şi-a dres vocea şi Mayra Mac Bride care venise lângă soţul ei şi-a suflat nasul şi şi-a şters ochii.

Duke s-a ridicat cu braţul în jurul umerilor lui Marnie, în vreme ce ea îl prezenta părinţilor. După explicaţii, lacrimi, îmbrăţişări şi sărutări de felicitare, Duke şi-a condus noua familie pe puntea vasului lui. Un marinar zâmbitor a început să fluiere, apoi primul matelot a păşit în faţă şi i-a înmânat lui Duke un sul de hârtie.

Duke s-a întors spre Marnie, a salutat-o şi i-a înmânat sulul.

— Vaporul tău, Căpitane, a zis salutând-o din nou.

Privindu-l zăpăcită, Marnie a desfăcut sulul şi a citit ce scria înăuntru.

— Ai cumpărat vaporul ăsta? Pentru mine?

Duke, zâmbind uşor, s-a gândit că plăcerea de pe faţa lui Marnie făcea să merite lungile negocieri pentru cumpărarea brigantinei. Nu spera decât că Marnie să-l ierte că trebuise să-l

aştepte atâta vreme.

— L-ai dorit pentru programul tău şi eu m-am gândit că-l voi putea folosi ca o momeală în cazul în care n-o să prea vrei să te măriţi cu mine.

— Oh, Duke, niciodată nu mi-am dorit de la tine decât iubirea ta.

Duke i-a zâmbit, pentru prima oară încrezător în faptul că totul o să fie în regulă.

— Ai toată iubirea mea, Marnie, pentru totdeauna.

— Şi eu o să te iubesc veşnic, a zis ea şi l-a sărutat. A privit din nou şi sulul de pergament. A citit cu atenţie cele scrise, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Duke, i-ai dat alt nume brigantinei!

El a încuviinţat zâmbind, cu ochii plini de iubire.

— O să se numească de acum încolo Inima încrezătoare.

Dar de-abia noaptea, când stăteau împreună în patul din casa de pe mare, el i-a spus cât îl costase inima lui încrezătoare odinioară.

— Oh, Duke, iubirea mea, lasă-mă să te iubesc, a zis Marnie. Lasă-mă să te scap de chin. Şi pentru că ea era Marnie, apărătoarea bărcilor stricate şi a caselor vechi, salvatoarea

animalelor rănite, prietena oamenilor fără prieteni, ea şi-a exercitat asupra lui întreaga magie a iubirii… şi chinul din ochii lui a dispărut. A dispărut şi din inima şi din sufletul lui.

Sfârşit